

فہرہ الثامہ کی کتاب

کلمہ پڑھو

کلمہ پڑھو

کلمہ پڑھو

کلمہ پڑھو

کلمہ پڑھو

کلمہ پڑھو

کلمہ پڑھو

هه و النامه‌ی کتیب

سرشناسه : شمو، عربیه، ۱۸۹۷ - ۱۹۷۸ م.

Shamilov, Arab (ŞEMO, EREB)

عنوان و نام پدیدآور : شوانی کورد ه‌شوانی کرمانجان و چیروکی کوردانی ته‌له‌گزه
نووسینی : عه‌ره‌بین شه‌مۆ، پیشه‌کی و وه‌رگتیران بۆ کوردیی نیوه‌پاست : محهممه‌د خزری ته‌قده‌م

مشخصات نشر : سنندج : انتشارات مادیار، ۱۳۹۷.

مشخصات ظاهری : ۲۳۲ ص، ۱۴/۵ x ۲۱/۵ س م.

شابک دوره : ۹۷۸ - ۶۲۲ - ۶۵۲۵ - ۱۵ - ۲

وضعیت فهرست نویسی : فیبا

یادداشت : کردی.

یادداشت : اصلی عنوان : Şivanê Kurd û Kurdên Alagoz

موضوع : داستانهای کردی -- ارمنستان -- قرن ۲۰ م.

موضوع : Kurdish fiction -- Armenia -- 20th century

شناسه افزوده : خضری اقدم، محمد، ۱۳۶۴ - مترجم

رده بندی کنگره : ۹۷۱۳۹۸ ج ۸ / ۹ / ۶۹۰۸ / ۹ PK

رده بندی دیویی : ۸۹۱ / ۵۹۷۳

شماره کتابشناسی ملی : ۵۶۶۲۰۴۱

گورد شولان

نوویسی:
عاره بی
شاه موق

پیشگی و ره یگان
بؤ گوردی نیوراست
محمد مهمل
خزری له قدم

میا

هه و نامه‌ی کتیب

کتیب: شوانی کورد، شوانی کرمانجان و چیرۆکی کوردانی ئەلەگەزە

نووسەر: عەرەبێ شەمۆ

پێشەکی و وەرگێران بۆ کوردیی ئێوەزاست: محەممەد خەزری ئەقەم

نۆرە ی چاپ: یەگەم ۱۳۹۸ - ۲۰۱۹

دیزاینەری ڕووبەرگ و بەرپرستی هونەری: شیلان هوشیاری

ئاوێشان: سنە، چوارڕیانی شووهدا، پاساژ عەزەتی، وەشانخانە ی مادیار، ۸۷۳۳۱۲۴۴۴۵ (+۹۸)

ئەژمار: ۱۰۰۰ دانە

شاپەک: ۹۷۸ - ۶۲۲ - ۶۵۲۵ - ۱۵ - ۲

پیشکش به یادی به کهمین نووسه‌ری وشه‌ی
«رۆمان» له ده‌قی وئزه‌یی کوردیدا: حاجی قادری کۆبی

زه‌مانه‌ په‌سمی جارانی نه‌ماوه
چراغی نازم و موشی کوزاوه
له‌ ده‌وری ئیمه‌ رۆمان و جه‌ریده
ئه‌گه‌رچی مه‌قسه‌ده، زانینی باوه

هه‌و‌نامه‌ی کتێب

هه و النامه ی کتیب

هه و نامه‌ی کتیب

| ناوه روک |

۹	پیزانین
۱۱	پیشه کی
۳۷	شوانی کرمانجان
۱۵۷	چیرۆکی کوردانی ئەله گەز
۲۰۳	فەرهنه‌نگۆک

پیزانین

لهم کاره دا شانازیی شه وهم پی به خشراتا له مؤژیاری و دهسگرۆییی چه ند که سایه تیی لیزان و له کل دهرهاتوو بیبهش نه بم، که هر کامیان به جوړی له جوړه کان دهرووی دلاواییان لی کردم هوه و به نرخاندن و سهنگاندنی خویمان، باری لاسهنگ و لاباری له نگولوری منی تازه کلیان راست و جیهانی و یژهی کوردییان له بهر چاوی من شه و ندهی تر شهنگ و شینتر کرد؛ بویه تائه و دهمه ی وا گله بانی چاوم ده کری، چاکه یانم له چاودایه.

له گره، ده شی تامازه به بهر یزد. فهره اد شاکه لی بکه م، که له سۆنگه ی هه لسه نگانندی خویمان سه بارهت به پیشه کیی و هر گپرانه که به هر مه ندیان کردم. هه روه ها، ده پی باسی ریژداران مامۆستا سه لاهه ددینی ناشتی و زانیار قادرزاده بکه م که به خویندنه وهی کاره که شه مه گیککی زوریان له گهل کیشام.

له گهل هه مووی شه وانهش ناکری ئاورپیک له هه داری و ئاریکاریی شه ندامانی بنه ماله که مه دهمه وه و شه و راستیه له بیر خۆم به رمه وه که بیتوو شه وان بالیان به سه رمدا نه کیشابایه، له گینه خهم وجه خاری نان ولان جیی لیژ کردبا به قار و مه راقی زانست و زمان و پۆمان.

له کو تاییدا، چه پکه گولی پیزانینی خۆم پیشه که شی و ه شانخانه ی مادیار ده که م که شانی دایه بهر راپه راندنی کاروباری چاپ و بلاو کردنه وهی شه مه پرتوو که.

پیشه کی

بۆ تیگه یشتن له رهه نده جیاوازه کانی ژیانى هه ر نه ته وه یه ک پیویسته ئاگادارییه کی
 ئه وتۆ له سه ر چاندی ئه وه گه له هه بی تسانتوانری له به ره مه یئانی زانست و بواره
 تاییه تییه کانیدا، بۆ چوونیکى نزیك له راستیه کان بیته ئاراهه. به پیی ئه م بنه مایه، ده شی
 چاوه گه جۆراو جۆره کانی زانین و زانیاری پیوه ندیدار بخرینه به ر دیدى توێژه ران و
 به باشى شه نوکه وه بکرین. لیته دا، ویژه و ژانره جیاوازه کانی یه ک له و ژیده ره گرنگانه ن
 که پیویسته له پال دیروک، که ونارانسى و کومه لئاسیدا سه رنجیان بدریتى؛ له ورا که ویژه
 ئاوینه یه کی ژیانى ئاپورای خه لک و جه ماوه ره، زایه له ی هه ست و پامانى ئه وه بژارده
 و بلیمه تانه شه که سه رده مانیک رۆلى پروناکبیر و هزرغانیان له م جفاکانه دا گیراوه، به
 چه شنیک که ده کری بلین ویژه ئاخیزگه یه کی ئه نتيکه یه بۆ هه لینجانی زانیاری له سه ر
 به شیک له واقیعه کانی هه ر کومه لگه و نه ته وه یه ک به گشتى و تیگه یشتن له ئایدىا،
 ئاوات و خه مه کانیان به تاییه تی؛ هۆکاره که شی ئه وه یه که «هیچ به ره مه میکی زاده ی بیر
 وهوشى مروقی هونه رمه ند و نووسه ر، سه ربه هه ر پیيازیکى ده ربرین بیت، ناشیت
 به ره هایى ناواقع بیت، له به ر ئه وه ی که خولقیته ره که ی ناتوانی بپرای بپه یوه ندى

له گه‌ل واقعدا بپری»^۱.

له و نیوه‌دا، رۆمان وه‌ک «جیهانیکی خه‌یالی گپ‌رانه‌وه‌یی، که تپیدا فه‌زایه‌کی ده‌ستکرد ده‌بیته شوین و سه‌رده‌می کۆمه‌لێک کاراکته‌ری دیاریکراو»^۲ و هه‌روه‌ها وه‌کوو «تابلۆیه‌ک له دنیا‌یه‌کی فره‌په‌نگ و فره‌چه‌شنی ژیا‌نی مرۆقه‌کان»^۳ زیاتر له ژانره نه‌ریتییه‌ئه‌ده‌بییه‌کان ده‌توانی یاریده‌ری تیگه‌یشتن له تانوپۆی کۆمه‌لگه‌ و فه‌ره‌ه‌نگه‌کان بی؛ چونکه له‌نیو رۆماندا به‌هۆی ئامیژه‌نکرانی خه‌یال و خولیا‌ی هونه‌ری نووسه‌ر له‌گه‌ل واقعی رامیا‌ری، ئابووری و کۆمه‌لایه‌تی، بیجگه‌ له به‌خشینی چیژ و جوانی به به‌رده‌نگ، چه‌ندین ره‌ه‌ندی ژیا‌نی خه‌لک ده‌خریته‌ به‌ر چاو و له‌بان ئه‌م بنه‌مایه‌یه که ده‌توانین ب‌لین رۆمان یه‌کی له سه‌رچاو هه‌ره‌گرنگه‌کانه‌ بو که نده‌وه‌وه‌کوژه‌وه‌ له‌سه‌ر کۆمه‌لگه‌کان و یه‌ک له‌وان جفاکی کوردی.

له‌م پێوه‌ندییه‌دا، کاتیکی سه‌ر ده‌سوێ جیهانی رۆمانی کوردی ده‌نری، ده‌رده‌که‌وی که ده‌قیکی زۆر، ئاو‌ریان لی نه‌دراوه‌ته‌وه‌ و له‌نیو به‌شه‌ جیا‌جیا‌کانی کورده‌واریدا سه‌نگه‌به‌رد نراون و ژیه‌مۆی نامۆبیان به‌ سه‌ردا کراوه‌. لێره‌دایه‌ که توێژینه‌وه‌ و ئازینه‌وه‌ دژوار و په‌یجۆر و پسپۆریش ئه‌رکدار ده‌بی بو‌گ‌ردو‌کو، ناساندن، وه‌رگپان، پیتگۆرین، راستکردنه‌وه‌، هه‌له‌ب‌ری و شروقه‌ی ئه‌م ده‌قانه‌، به‌ چه‌شنیک که راسته‌وخۆ له‌نیو گۆره‌پانی ره‌نگاو‌ره‌نگ و چیژداری تۆره‌ و وێژه‌دا خۆی ده‌بینیته‌وه‌. جگه‌ له‌وه‌، یه‌کیک له‌ ئه‌رک و رۆله‌کانی ر‌ووناکی‌ریش که بریتییه‌ له‌ گواسته‌نه‌وه‌ و دانی زانیاری له‌سه‌ر به‌روباوی فه‌ره‌ه‌نگی و پیکه‌وه‌گریدانی دوینی و ئه‌م‌رۆ، ده‌گپری و وه‌ک بانۆکیک

۱. عارف، حسین (۲۰۱۱). ئه‌ده‌ب و واقیع... ئه‌ده‌ب و ئه‌فسانه. له: نووسینه‌کانم له‌ ب‌راری ره‌خنه‌ و لیکۆلینه‌وه‌دا. هه‌ولێر: ده‌زگای چاپ و ب‌لا‌و‌کردنه‌وه‌ی ئاراس. ل. ۸۵.

۲. ئه‌حمه‌دزاده، هاشم (۲۰۱۵). جیهانی رۆمان. سلیمانی: ناوه‌ندی رۆشنی‌ری و هونه‌ری ئه‌ندیشه‌. ل. ۸.

3. Polat, Lokman (2017). Rewşa Romana Kurdî: Hunera Romanê û Nirxandina Wê. Weşanên çandname. r. 14.

بزمۆکی نامۆبی دهشکینیی و بانینراوان ساره ما ده کاته وه و ده یان خاته وه بهر په سه ن و په چه له ک و پاپردوویان.

«شوانی کورد» ی عه ره بی شه مۆ (شامیلۆف)، یه ک له وه ده قه پیشه م و پرنرخانه ی نیو گوړه پانی ویژه ی کوردانه که وه ک هه وه لاین رۆمانی نووسراو به زمانی کوردی پیناسه ده کری^۱؛ بۆیه لیره دا پیویسته بهر له چوونه نیو ئەم تیکسته، ئاورپکی خیرای لی بدریته وه. بۆ ئەم مه بهسته، سه ره تا باسیکی کورت له مه ر سه ره لدانی ئەم کاره دیته ئاراه. ئینجا، ویپرای سووکه ئاورپک له سه ر ژیان و به ره مه کانی نووسه ر، ناوه رۆک و په هه نده کانی نیو ئەم به ره مه مه و هه ندی زانیاری گشتی له سه ر رۆمانه که پیشه که ش ده کری تا کوو ده رفه تیک بیت بۆ روو به روو بوونه وه ی زیاتری خوینه ر له گه ل ئەم کاره به گشتی و ریگه خو شکه ریش بی بۆ رۆچوونی پتر به ناخی ده قه که دا و به ستینیکیش بیت بۆ شیوو وه ردی فره تر به تایبه تی.

له دایکبوونی شوانی کورد له نیو به ستینیی ئە ده بی کوردیدا

میژووی ویژه ی کوردی جگه له دابه شبوونی به سه ر ئە ده بی زا ره کی و نووسراوه دا، هه ر له سه ره تا وه به سه ر دوو چه شنی هۆنراو و په خشاندا پۆلینه بندی ده کری، که ئە مه ش خۆی له خۆیدا گوزارشت له باوتربوون و زالتربوونی ئە ده بی هۆنراو. وه ک به ره مه می هه ست و نه ست و سۆز. به سه ر ئە ده بی په خشان. وه ک هه لقولای بی و هۆش و ئاوه ز. ده کا^۲؛ ئە ده بی په خشانیک که له بواری میژووییه وه ئە گه ر چیرۆک (حیکایه ت)^۳.

1. Allison, Christine (2005). Kurdish autobiography, memoirs and novel: «Ereb Yemo and His successors. Studies on persianate societies, 3. p. 106.

۲. سه جادی، عه لئه دین (۲۰۰۰). میژووی په خشانیی کوردی. هه ولیر: ده زگای چاپ و بلاوکردنه وه ی ئاراس. ل. ۱۹-۲۱.

۳. چیرۆک له واتا فۆلکلۆرییه کهیدا، به ره ویپشچوونیکیی میژووییه ئە فسانه یه و له رووی فۆرم و دارشته وه له و ئە چیت، هه رچه ند له رووی که ره سه و ناوه رۆکه وه هه ندی جیاوازیان هه یه. زۆر جار له رووی خه یاله وه چیرۆکیش

په ندى پيشينان، مه تهل، رازونياز، دووان و قسهى نهستهق و ئاموژگارويه ئولى و ئايينيه نه نووسراوه كانى پيوه نديدار به دهورهى يه كه مى سه ره ه لدانى په خشانى كوردى، واته قوناغيك كه له سه دهى حه وته مى زايينيه وه تا كو تايى سه دهى نوزده هه م ده خايينيى، لى ده ربوييرين¹ و وه كوو ميژوونووسانى ويژهى كوردى په خشانه كانى عه لى ته رماخى (1653-1591)،² مه لاي ئينو ئادهم (1751-1844)،³ مه ولانا خاليدى شاره زوورى

ده چيته وه سه ر ئه فسانه به لام زور له ژيان دوور ناكه ويته وه، با قاره مانه كهى چيروك هه ندى كاريش بكات كه له وزهى مرؤفدا نه بى. پروانه:

مسته فاه سوول، عيزه دين (1970). ئه ده بى فولكلورى كوردى، ليكولينه وه. به غدا: چاپخانهى دارالجاحظ. ل. 18.

1. سه جادى، عه لائه دين (1978). ده قه كانى ئه ده بى كوردى. به غدا: كورى زانبارى كورد. ل. 143.

2. پروفيسور قه ناتى كوردو به گيترانه وه له نووسينه كهى ئه ليكساندر ژابا ده لى كه ته رماخى «خه لكى گوندى ته رموخييه، مرؤفيكى زور زانا و شاره زاي زوربهى زانسته كان بووه، زمانه كانى عه ره بى، فارسى، تركى و كوردى باش زانويه، زور گه پاره، چوه ته به غدا، مووسل، بادينان و سووران. به زاراوهى كرمانجى قه ولنيه كانه، كوريد وه تن، موريا ياقوت، ژيانا حه قيقه ت خه ونه، سه رف و نه حا [نه حوا] كورمانجى نووسيوه». بۇ زانبارى زياتر پروانه:

Kurdo, Qanatê (1983). Tarixa Edebyeta Kurdi (1). Stokholm: weşanên Roja Nu. r. 16.

3. محهمه د كورى ئادهم كورى عه بدوللا (1130-1223) ناسراو به «مه لاي ئينو ئادهم» له گوندى «روستى» ي باله كايه تى باشوورى كوردستان له داىك بووه؛ ئه وه له سه رده مى ده سه لاتى «مير بداخ خانى موكرى» ديته «مه هاباد» و بو ماوهى 35 سال له م شاره نيسته جي ده بى. ئينجا، ده چيته «رواندز» و دواجار، به هوى هه ندى ناكوكى له گه ل «مير محهمه دى پرواندز»، پوو له گوندى «روستى» ده كا و له كو تاييدا له «ديلز» ده گيرسيته وه. ناوبراو به شيكى كتيبي «جواهر المنقول» ي خوئى بو شه رحى ناميلكهى «عويصه ابن مالك» ته رخان ده كات و په رايوزيكيش به زمانى كوردى به سه ر ناميلكهى ناوبراودا له سالى 1205 كوچى ده نووسى، كه ئه م په رايوزه كورديه وه كوو يه كيك له ده قه كو نه كانى په خشانى كوردى ديته نه ژمار. شياوى ئاماژه به كه ئه م ده قه تاوه كوو ئيستا له به رده ستدا نيه و ئه وهى بزاني مامؤستا مه سه وود محهمه د يه كه م كه س بووه كه تووزى فه رامؤشى له سه ر ئه م تيكتسته ته كاندووه. بۇ زانبارى له م باره وه پروانه:

محهمه د، مه سه وود (1974). پيشه كى له: به ركوتيكى خه رمانى كوردناسى له ئه وروپا. به غدا: چاپخانهى كورى زانبارى كورد. ل. ژ.

هه ره ها بو ورده كارى زياتر له سه ر ئه م زانا و تيولوجيسته كورده پروانه:

ئه حمه ديان، ئه حمه د (2017). عه للامه ئينو ئادهم، زانا و رو شنبير و بليمه تى تاقانهى كورد. پامان. ژ. 241. ل. 148-156.

نہ قشہ بندی (۱۷۷۹-۱۸۲۷)۔^۱ مہلا مہموودی بازیدی (۱۷۹۷-۱۸۶۳)^۲ و شیخ حسینی قازی (۱۷۹۱-۱۸۷۰)^۳ وہ ک خالی دہ سپیکی ئەم چەشنە ئەدەبیە نووسراوە پیناسە بکەین، دەر دەکەوئێ کە تەمەنی پەخشانی نووسراوی کوردی لە چاوە چەشنی ھۆنراویدا گەلیک کورتە؛ ماوە کورتیی ئەم جۆرە ئەدەبیە ئاماژە بە باری نالەباری گشت بوارەکانی ژبانی کوردان؛ لە وەھا ھەلومەرجیکی ھزری و کۆمەڵایەتیدا بە دەقیکی کەمی پەخشان بەرھەم دئ و ئەوەندەشی کە تۆمار کرابێ، زیاتر ھەلقولای و کۆمەڵگە نەریتی و پپووستیی کاروباری ئایینی بوو. ئەم پەوتە تانیوێ سەدە نۆزدەھەم و قوناغی دووھەمی سەرھەلدانی پەخشانی نووسراوی کوردی پاش ئیسلام، واتە ئەو کات و ساتە جفاکی کوردی ئالوگۆر بە خۆیەو دەبینی و خۆی لە بەرانبەر جیھانی مۆدێرن و ئایدیا نوێیەکاندا پیناسە دەکا، بەر دەوام دەبێ. لەم چەرخەدا بە پەوشیکی جفاکی و گوتاری دیتە ئاراو، بە جۆریک کە تاک خۆی بە شیوازیکی تر پیناسە دەکا و لە پوخساریکی تر و بە ناوەرۆکیکی دیکەو خۆی و خەمەکانی دەر دەبرئ. ئالەم ساتەو ختەدا بە پەخشانی کوردی دەبوو ژیتەو و دەبیتە ھەلگری

۱. پەخشانە کە ی مەولانا خالید بریتییە لە «عەقیدە کوردی» یا «عەقیدە نامە کوردی» کە بە پیتی ھەندی بۆ چوون، ئەو تیکستە پێدەچێ لە نێوان ساڵانی ۱۸۱۱-۱۸۲۳ و ئەوکاتە ی مەولانا خالید لە کوردستان بوو، نووسراوی جگە لە و ریکەوتە، کە سانیکی تر ۱۸۱۸/۵/۱۶ (۲۴ ی مەحرەمی ۱۲۳۴) وەک ریکەوتی نووسینی دەستنووسی ئەم پەخشانە دەزانن. شیوازی ئاماژە بە ئەم کارە بۆ ھەوڵ جار لە ساڵی ۱۹۸۱ بۆ بوو تەو.

۲. مەلا مەحموودی بازیدی (بایەزیدی) نووسەر، ئارشیقیست، وەرگێر و میژوونووسی کورد، خاوەنی چەندین بەرھەمە و ھەکوو چیرۆکی مەم و زین، عادات و رسوماتنامە اکرا دیە، تەواریخی قدیمی کوردستان و ھەروەھا چەند حیکایەتیشی بە زمانی کوردی ھەیە. جگە لەوانە، شیوازی ئاماژە بە کە بازیدی و پرای «ئەلیکساندر ژابا» بە نووسینەوێ گەلیک دەقی پربایەخی میژوویی و ئەدەبی و ھەروەھا گواستەویدان بۆ پەرتووکخانەکانی ولاتی رۆوسیا، میراتی کەلتوری کوردیان لە فەوتان پزگار کردوو، بۆ زانیاری زیاتر لە سەر بازیدی و بەرھەمەکانی دیکە ی پروانە:

بایەزیدی، مەلا مەحموود (۲۰۱۵). عادات و رسوماتنامە ی اکرا دیە (داب و نەریتی کورد). پیشەکی و وەرگێران: شوکرێ پەسول ئیبراھیم. سلیمانی: ناوەندی میژوویی جەمیل رۆژبە یانی. ل. ۷-۱۵.

۳. پەخشانە کە ی شیخ حسینی قازی بریتییە لە مەولودنامە یەک و ابە قسە ی عەلا ئەدین سەجادی، لە ساڵی ۱۲۶۰ ی کۆچی دانراو و ساڵی ۱۹۳۵ ی زاینی لە لایەن «مەلا عبدولکەریم حاجی ئەحمەدی ھەکزی» یەو لە بەغدا چاپ کراو.

چەندین چەشنی تازە وە کوو پۆژنامە، نامە نووسین، وتووێژ و چیرۆکی کوردیش کە بەر لە وە «بریتی بوو لە و سەرگوزەشت و حەقایەتانه کە لە میژووێه کی پیشینا پرویان داو و پاشان بە شەوان لە گوێ ئاگردانه کانا دانیشتون، یە کێک بۆی گێراونەتە وە و ئەوانیش بە سۆزیکە وە گوێیان لی گرتوو»،^۱ بەرگی ژیانی کۆچەرایەتی دادەدری و مژاری خۆی لە شەرو شوور و تیکە لاوی ژن و پیاو دە گوێ و پێ دەنیتە ژیاکی نوێ، پەل داوێتە نیو ناخی کۆمەلگە و بە شوین چاره سەری تەنگوچە لە مەکانیدا دە گەری و تاییەتمەندییە کی فرە پەهەند و فرە دەنگ بە خۆیە وە دە گری.^۲

لە پێوەندی لە گەل گێرانه وە میژووێه کی کوردی، دەردە کە وێ ئەم ژانرە بە هەر دوو چەشنی پۆمان و چیرۆک (بە هەر دوو پوخساری کورت و درێژە وە) سەرەتا لە شوینگە لیک گووراو و بیچمی گرتوو کە لە ویدا دەستە بەر بوونی پێژەیی مافی کەلتووری، چاپە مەنی (گۆفار، پۆژنامە و هتد) و پێوەندی و کرانە وە بەرە و جیهانی دەرە وە، بەر لە شوینە کانی تر لە ئارادا بوو. لێرە دایە کە دوو مەلەبەند لە کوردستان، واتە سلیمانی^۳ و ئێرە وان^۴ بەر لە وانی تر دەبنە سەرشار و چەق و کورپە کی پەسکان و

۱. سە جادی، ئاماژە پێکراو... II. ۱۶۸.

۲. سە جادی، ئاماژە پێکراو... II. ۱۷۱.

۳. دوابە دوای شەری یە کە می جیهانی و هەرە سەپتانی ئیمپراتوریای عوسمانی، بە چەندین شیو، پۆشنبیری کورد لە عێراق گەشە دە کات و دەرفەت بۆ دەرکە و تەنی یە کە مین چیرۆک بە زاراوێ کوردیی نێو پەست دە پە خسی، کە ئەم دەرە تانگە لە بریتین لە: یە کە م. گەرانه وە ی پروونا کبیران، ئەفسەران و وێژە قانانی کورد لە ئەستە مبول و گواستە وە ی بیری تازە گەری لە لایەن ئەوانە وە، دوو هەم. بوونی دەسە لاتی بریتانیا لە مەلەبەندە و پێگە خۆشکەر بوونی بۆ بەرە و پروبوونە وە ی کوردان لە گەل چە مەگەل و تیکە ی جۆرا و جۆری مۆدێرن، سێهەم. دامەزرانی دوو بنکە ی سەرە کی چاپ (بە لە دیە) لە سلیمانی و (زاری کرمانجی) لە پەواندز و دەرکردنی ۱۱ گۆفار و پۆژنامە لە ماوێ کە مەتر لە دە سالدا (۱۹۲۷-۱۹۱۸) و چوارەم. خویندن و نووسین بە زمانی کوردی. پڕوانە:

عارف، حسین (۲۰۱۱). چیرۆکی هونەری کوردی ۱۹۲۵-۱۹۶۰. هەولێر: دەزگای چاپ و بڵاو کردنە و ی ئاراس. ل. ۱۱ و ۱۲.

۴. لە قۆناغی یە کە می پاش شوێشی ۱۹۱۷ ی پرووسیا، لیکۆلینە وە لە سەر چاندی گەلان و یە ک لە وان کەلتووری کوردی پەره دەستین و لە و بوارە دا، چوار ناوەندی لیکۆلینە وە ی کوردی لە شارە کانی ئێرە وان، لنینگراد، مۆسکو و باکو

فراژوو بوونی ئەم ژانرە مۆدێرنە لە ئەدەبی کوردیدا.^۱ ھەر لەم ئاقارەدایە کە بەپێچەوانەی ئەزموونی میژوووی ئەدەبی گەلانی پۆژئاوا، بەر لە دەرکەوتنی پۆمان، کورتەچیرۆک و چیرۆکی ھونەری کوردی بە چیرۆکگەلێکی وەک «شویش» ی فوئاد تەمۆ^۲ و «لەخەوما»^۳ ی جەمیل سائب^۴ دەرەکەوی و پەخشانی کوردی ژانریکی نوێ

دادەمەزری. لە پێوەندی لە گەڵ ئێرەوان وەک شوینی سەرھەڵدانی یەكەم پۆمانی کوردی، گەلێک بەستینی لەبار بوو پەرە و گەشەیی کەلتوووری کوردی لەو ناوچە یە دەپەخسێ کە لەو بارەو دەکرێ ئاماژە بە دانانی ئەلفویتی کوردی، پادبۆی کوردی، پۆژنامە، قوتابخانە و خوێندنی کوردی، لیژنەی کۆکردنەوی کەرەستە ی زمانەوانی و ئەتتۆگرافی فولکلۆری کوردی بە سەرپەرەستیی ئەمین ئەقدال و حاجیی جندی، پیکھیتانی کۆنفرانسی کوردناسی، پلاو بوونەوی چەندین فەرھەنگۆک، فەرھەنگی زمانی و زاراوی زانستی، چاپی چەندین کتیی ریزمان، فۆلکلۆر و ئەتتۆگرافی، بکری. بۆ زانیاری زیاتر لەسەر ئەم مژارە چ لە ئێرەوان و چ لە سێ ناوەندەکە ی تر بروانە:

حاجی مارف، ئەورەحمان (۱۹۷۴). لەبارە ی کوردناسی یەو لە پروسیا و یەکیەتی سۆقیەت. لە: بەرکوتیکی خەرمانی کوردناسی لە ئەوروپا. بەغدا: کۆری زانیاری کورد. ل. ۷۴-۱۳۲.

۱. حسین عارف لەو بارەو بەس لە چوار ناوەندی پۆشینی پاش شەری جیھانی یە کەم و دووھەم دەکا کە لەویدا بەستین ساز دەبێ بۆ دەرکەوتنی دەقی پەخشان و چیرۆکی کوردی کە ئەم ناوەندانە بریتی بوون لە سلیمانی، ئێرەوان، شام و مەھاباد. بروانە:

عارف، حسین (۱۹۶۰). چیرۆک و چیرۆکی شانۆیی کوردی لە نیوسەدە ی راپردوودا. گۆفاری بلیسە (۹).

۲. ئەم بەرھەمە سالی ۱۹۱۳ لەلایەن «فوئاد تەمۆ» ی کۆری «توفیق بەگ» ی شاری «وان» لە ژمارەکانی ۱ و ۲ ی گۆفاری «پۆزی کورد» لە ئەستەمبول بە پیتی کوردی و لەژێر سەردێری «چیرۆک» پلاو کراوەتەو کە بەسەرھاتی باوکیکی شوان و میرمنداڵیکە بە ناوی «شویش». سالی ۲۰۰۶، «مەحمود لەوئەندی» بۆ سەر پیتی لاتین دەیگوازیتەو و ھەر بە ناوی قارەمانی سەرەکی چیرۆکە کە واتا «شویش» پلاوی دەکاتەو. جگە لەو، لە ژمارە ی سێھەمی ئەو گۆفاردەدا چیرۆکیکی تر بە ناوی «چیرۆکی کرمانجا» لە نووسینی «کندو» ھە یە و لە ژمارە ی چوارەمە کە شیدا نووسەرێک بە ناوی «بابی رەشو» ھەر لەژێر سەردێری «چیرۆک»، کورتەچیرۆکیک پلاو دەکاتەو. بروانە:

پۆزی کورد گۆفاری جفاتی «ھیتی» ی قوتاییانی کورد، ئەستەموول ۱۹۱۳ (۲۰۰۵). ئامادەکردن و لیکۆلینەوی عەبدوڵلا زەنگەنە. سلیمانی: بنکە ی ژین.

ھەرۆھە بروانە:

Delikaya, Ömer (2014). Çîrokeke nîvcomayî: Şewêş. Wêje û Rexneyê.h. 1, r. 24-27

۳. چەند بەشی ئەم چیرۆکە سالی ۱۹۲۵ و لە گۆفاردەکانی «ژیانەو» و «ژیان» پلاو کراوەتەو و پاشان لە سالی ۱۹۷۵ لەلایەن مامۆستا «جەمال باباز» ھە پێشەکی لەسەر دەنووسری و لە کۆری زانیاری کورد لە بەغدا چاپ و پلاو دەکریتەو.

۴. حسین، ھیمداد (۲۰۰۷). چیرۆکی ھونەری کوردی سەرھەڵدان تا گۆفاری گەلاوێژ. لە: دەرۆزە یەک بۆ پەرخەنی ئەدەبی کوردی. ھەولێر: دەزگای توێژینەو و پلاوکردنەوی موکریانی. ل. ۷۹ و ۸۰.

به خۆیهوه ده‌بێتی^۱ و دواتر، له‌لایه‌ن نووسه‌رانی تر و به‌یارمه‌تی چاپه‌مه‌نیی ته‌وسا ئاو‌زی‌گ ده‌بی و ده‌گاته‌چله‌پۆیه، به‌چه‌شنیک که ده‌کرێ ته‌م سه‌روبه‌نده‌وه‌ک قۆناغی‌کی زی‌پین له‌گه‌رانه‌وه‌ی تو‌ژینی کوردیدا ناو‌دی‌ر بکری.^۲

دوا‌ی ده‌رکه‌وتنی چیرۆکی مۆدی‌رنی کوردیه‌که‌که‌ پۆمانی کوردی له‌به‌ستینه‌ی‌کی سیاسه‌ت‌لی‌دراودا^۳ چاوی به‌جیهانی په‌خشانی ته‌ده‌بی کوردی ده‌پشکوی و له‌نی‌وره‌وشی پری‌زه‌ر و ئاوارته‌ی کورد له‌سۆقیه‌تستان به‌رزوه‌ ده‌بی؛ دۆخیک که له‌ودا کوردانی ته‌م مه‌ل‌به‌نده‌ ته‌گه‌رچی له‌لایه‌ک به‌ستینه‌یان بۆ په‌ره و پێشکه‌وتن و ده‌برینی که‌لتووری پێ ده‌دری، به‌لام له‌لایه‌کی تره‌وه‌ پاو ده‌نرین و دوور ده‌خرینه‌وه‌ بۆ ئاسیای نی‌وه‌راست

۱. به‌پێچه‌وانه‌ی ته‌م بۆ‌چونه، فه‌ره‌اد پیربال سه‌ره‌تای ده‌ستپێکی چیرۆکی کوردی ده‌گه‌رینه‌تته‌وه‌ سه‌ر «مه‌م و زین»ی مه‌لا مه‌حموودی با‌زیدی له‌سا‌لی ۱۸۵۶دا. لێره‌دا ته‌ره‌ی لیکۆله‌رانی بواری می‌ژووی ته‌ده‌بی کوردی با‌سی لێ‌وه‌ ده‌که‌ن ته‌مه‌یه‌که‌ ته‌م چیرۆکه‌ زی‌اتر تایه‌تمه‌ندی هه‌ق‌ایه‌تی‌کی فۆلکلۆری هه‌یه‌که‌ له‌سه‌ر داوا‌ی ته‌لیکساندر ژا‌با نووسراوه‌ته‌وه‌ و نووسینه‌وه‌ی کورته‌کراوه‌ی مه‌م و زینه‌که‌ی «ئه‌حمه‌دی خانی»یه. بۆ‌خوێندنه‌وه‌ی زی‌اتر له‌سه‌ر هه‌ق‌ایه‌تی مه‌م و زینی با‌زیدی بروانه:

پیربال، فه‌ره‌اد (۲۰۰۰). مه‌لا مه‌حموودی با‌یه‌زیدی ۱۸۶۷-۱۷۹۹، به‌که‌مین چیرۆکنووس و په‌خشانه‌وسی کورد. هه‌ولێر: ده‌زگای چاپ و بلا‌وکرده‌وه‌ی ئاراس. هه‌روه‌ها بروانه:
با‌یه‌زیدی، مه‌لا مه‌حموود (۲۰۱۰). ئیکه‌مین چیرۆکا کوردی: چیرۆکا (مه‌م و زین) یا مه‌لا مه‌حموودی با‌یه‌زیدی. ساخکرا‌نا: ره‌شید فندی. هه‌ولێر: چاپخانه‌ی سپریتز.

۲. له‌م قۆناغه‌دا‌یه‌که‌ دو‌ابه‌دا‌وی له‌خه‌وما‌ی جه‌میل سا‌ئیب، ته‌حمه‌د موختار جاف له‌سا‌لی ۱۹۲۷-۱۹۲۸دا، «مه‌سه‌له‌ی ویزدان» ده‌نووسی. پاشان، که‌سا‌ئیکی وه‌ک محه‌مه‌ده‌لی کوردی په‌ره‌به‌و ژانره‌ ده‌ده‌ن. له‌سا‌له‌کانی ۱۹۳۹-۱۹۵۰دا، چیرۆکنووسانی پۆژنامه‌ی «گه‌لا‌ویژ»، واته‌شا‌کر فه‌تاح و عه‌لاه‌ددین سه‌جادی ته‌و هونه‌ره‌ ده‌گه‌یینه‌ ئاستی‌کی به‌رز و دو‌ابه‌دا‌ی ته‌وانیش نووسه‌رانی تری سه‌ربه‌بلا‌و‌کراوه‌ی «ده‌نگی گیتی تاز»، واته‌هوسین حوزنی موکریانی، دلسۆز، ئیحسان مسته‌فا و فایق زی‌وه‌ر چیرۆکی کوردی به‌ره‌و ئاراسته‌یه‌کی باش ده‌به‌ن. له‌به‌شی کوردی با‌کووریشدا، له‌گه‌ل ده‌رکه‌وتنی پۆژنامه‌ و گۆفاره‌ کوردیه‌کانی وه‌کوو «پۆژی کورد»، «ها‌وار» و «پونا‌هی» به‌ستینه‌ی گه‌شه‌ی چیرۆکی کوردی چی ده‌بی و له‌و نی‌وه‌دا، نووسه‌رانی‌کی وه‌کوو جه‌لاه‌ت به‌درخان، قه‌دری جان، فوناد جه‌میل پاشا، عوسمان سه‌بری، نوره‌دین زازا و هتد له‌په‌نگه‌ی به‌ره‌مه‌کانیا‌نه‌وه‌ یارمه‌تی‌یه‌کی باشی ته‌و ژانره‌ ده‌که‌ن.

۳. حه‌لیم یوسف له‌سه‌ر ته‌م با‌وه‌ره‌یه‌که‌ ره‌وتی له‌دا‌یک‌بوونی پۆمانی کوردی گرێ‌درا‌وی سیاسه‌ت بو‌وه، به‌چه‌شنیک که‌ به‌ره‌مه‌ی هه‌ر سێ پێشه‌نگی پۆمانی کوردی، واته‌عه‌ره‌بێ شه‌مۆ (شوانی کورد)، د. په‌حیم قازی (پێشمه‌رگه‌) و ئیبراهیم ته‌حمه‌د (ژانی گه‌ل) له‌ژێر کاریگه‌ریی سیاسه‌ت و کارتی‌که‌ریی که‌سایه‌تی سیاسی ته‌واندا بو‌وه. بروانه:
Yûsiv, Helîm (2011). Romana Kurdî (Kurmançî û Zazakî 1930-2010). Ronahî. r. 5&6

و بره مافه پیندراوه کانیشیان لی ده‌ستیریتته‌وه^۱، یان ئه‌وه‌ی که ئیزنی که‌لته‌کردنه‌وه‌ی که‌له‌پووری نه‌ته‌وه‌ییان ده‌ده‌نی، به‌لام له‌هه‌مان کاتدا باده‌لینی ده‌رگه و ده‌لاقه‌ی نو‌رین و هه‌ناسه‌کی‌شانیان لی ده‌ئاخری و تیل و رپی پیوه‌ندیان به‌کوردانی ناوچه‌کانی تر لی داده‌خری و گه‌لیک به‌ر به‌ست و پارزۆنگی سیاسی له‌به‌رده‌م ئامانوشیانی فکری و فه‌ره‌ه‌نگی له‌نیوانیاندا داده‌نری. له‌دۆخیکی ئاوا ناله‌باردایه‌که‌ زانیاران و پروونا‌کیرانی ئه‌م مه‌لبه‌نده‌سه‌ره‌رای که‌ندوکۆسی به‌رده‌میان له‌سه‌ر پیی خویان پاده‌وه‌ستن و به‌شۆمو‌تۆ‌کردنه‌وه‌ی ئه‌ده‌بی زاره‌کی و به‌ئاراسته‌کردنه‌وه‌ی له‌قه‌واره‌یه‌کی نو‌یدا‌سه‌ره‌له‌نو‌ی هه‌نگاویکی جیددی ده‌نینه‌وه‌ و که‌لتووری کوردی به‌ره‌و ئاستیکی پیشکه‌وتوانه‌تر ده‌به‌ن^۲، به‌چه‌شنیک که‌ ده‌کری بلیین و یژه‌ی مؤدیرنی کوردانی سو‌قیه‌ت به‌گشتی و ئه‌رمه‌نستان به‌تایبه‌تی، له‌دۆخیکی ئالکاودا به‌زه‌کی فۆلکلۆر فرچکی گرتووه، بازه‌له‌بووه و رابردووی کردووه‌ته‌به‌رده‌بازی قه‌له‌مبازی داها‌توو.

له‌م به‌ستینه‌دایه‌که‌ له‌پال رۆژنامه‌ی «رییاتازه» و له‌ولایتیکا که‌یه‌که‌م کۆنفرانسی جیهانیی زمان و یژه‌ی کوردی له‌ئامیز ده‌گری و یه‌که‌مین رادیوی لی داده‌مه‌زری و هه‌وه‌لین فیلمی سینه‌مایی کوردیی لی به‌ره‌م دی، یه‌که‌مین رۆمانی کوردیشی تیدا ده‌نووسری. هه‌روه‌ها، له‌زاگه‌ی پیتۆل، پریر، بو‌یژ، که‌له‌نووسه‌ر، ئاکادمیست، هۆزانقان و یژه‌قانا‌نیک‌کی وه‌ک پرۆفسۆر قه‌ناتی کوردۆ، عه‌لیی عه‌بدو‌رپرهمان، حه‌جیی جن‌دی، ئه‌حمه‌دی حه‌پۆ، سه‌عیدی ئیبۆ، ئه‌گیدی خدۆ، جه‌لیلی جه‌لیل، تۆسنی ره‌شید، جاسمی جه‌لیل، شکۆیی حه‌سه‌ن، ئه‌حمه‌دی میرازی، وه‌زیری نادری، وه‌زیری ئه‌شۆ، ئه‌سکه‌ری بۆیک، عه‌زیزی گه‌رده‌ن زه‌ری، فه‌ریقی ئۆسۆ و هتد، عه‌ره‌بی شه‌مۆ هه‌لده‌که‌وی و به‌کار و پرۆژه‌کانی که‌ بریتی بوون له‌ «نووسینه‌وه‌ی یژه‌ی زاره‌کی کوردانی قه‌فقاسیا،

1 . Otto Pohl, Jonathan (2017). Kurds in USSR, 1917-1956. Kurdish studies. 5 (2). 32-55.

2 . Gören, Ebubekir (2013). Di Romanên Erebe Şemo de Folklorê Kurdî. (Teza Lîsansa Blind şaxa makezanîsta ziman û çanda kurdî). Zanîngeha Mardîn Artukluyê, Turkey. r. 10.

ستانداردکردنی زمانی کوردی، سه‌رووده‌روودان و ئابوورکردنی که‌شیکی وێژه‌یی له ئهرمه‌نستان، رازه و گه‌شه‌دانی هه‌ست و په‌تی کوردایه‌تی، دۆزینه‌وه‌ی کۆمه‌لێک شیوازی نوێ بۆ گێرانه‌وه، نۆژهن و نۆژینکردنه‌وه‌ی ئه‌ده‌بی کوردان^۱، میدالیای شانازی مۆدیرنسازیی وێژه‌ی کوردانی سوڤیه‌ت له‌سه‌ر سینگی هه‌لده‌واسی.

ژیان و به‌ره‌می عه‌ره‌بی شه‌مۆ

سالی ۱۸۹۷ له‌ گوندی سووسووزی سه‌ربه‌ شاری قارس، عه‌ره‌بی شه‌مۆ پێی ناوته‌ جه‌غزی ژیان. له‌به‌ر زانیی زمانه‌کانی کوردی، ئه‌رمه‌نی، پرووسی، ترکی عوسمانی و یۆنانی، له‌ گه‌رمه‌ی شه‌ری یه‌که‌می جیهانی و له‌نیوان سالانی ۱۹۱۴-۱۹۱۶دا، وه‌کوو وه‌رگێر له‌ ئه‌رته‌شی پرووسیای تزاری داده‌مه‌زری. سالی ۱۹۲۰ ده‌چیته‌ زانکۆی لازاریانی مۆسکو و ئینجا سالی ۱۹۲۴ ده‌گه‌ریته‌وه‌ ئه‌رمه‌نستان و له‌ ناوچه‌ی ئه‌له‌گه‌ز به‌ کاری فه‌ره‌ه‌نگی و کۆمه‌لایه‌تی دژی باری باوی سه‌رده‌می خۆی ده‌وه‌ستیته‌وه.^۲ هه‌ر له‌وه‌ سه‌روبه‌نده‌دا و له‌ سالی ۱۹۲۷، کۆمیساریای پۆشنییری و په‌روه‌رده‌یی حکومه‌تی ئه‌رمه‌نستان، ئه‌و و زمانناسیکی ئاسووری به‌ ناوی ئیسحاق مارۆگولوف (۱۹۳۳-۱۹۶۸) راده‌سپیری بۆ ئاماده‌کردنی ئه‌لفوبی نوێی کوردی به‌ تیبی لاتین^۳ که‌ به‌ر له‌وه، نووسینی

1 . Uzun, Mehmed (1992). *Deştpeka Edebiyata Kurdî: lêkolên*. Ankara: Weşanan Beybûnê. r. 70.
2 . Boyîk, Eskerê (2004). *Nûra Elegezê: çend dîdem ji edebiyeta kurdên Ermenîstanê*. Oldenburg: Dengê Êzîdiyan. r. 23-24.

۳. له‌و پێوه‌ندییه‌دا، شاکه‌لی له‌سه‌ر ئه‌م باوه‌ر په‌ که‌ سه‌پاندنی ئه‌لفوبی ئه‌رمه‌نی به‌سه‌ر کورداندا و هه‌روه‌ها گۆرینی ئه‌لفوبی ئه‌وان بۆ لاتین و کرلیک، نه‌ ته‌نیا بۆ خه‌مه‌تکردن به‌وان نه‌بوو، به‌لکوو سیاسه‌تیکی زمانی بووه‌ که‌ له‌ دواساله‌کانی (۱۹۲۰) هه‌و ده‌ستی پێ کردوو له‌ پێناو تواندنه‌وه‌ی کوردان و نامۆکردنیان له‌ میراتی پارێدوو و پچرانی پێوه‌ندیان له‌ گه‌ل ئه‌ده‌ب و ئاوه‌زی کوردانی تر. به‌روانه:

شاکه‌لی، فه‌ره‌اد (۲۰۱۰). کورده‌کانی سوڤییتی جاران له: که‌ بازنه‌ و لاکیشه‌کان هه‌لده‌وه‌شینه‌وه، ئاخاوته‌ی سیاسی و فه‌ره‌ه‌نگی کورد؛ دوینی و ئه‌مرو. هه‌ولێر: ده‌زگای چاپ و بڵاوکردنه‌وه‌ی ئاراس. ل. ۲۲۳-۲۴۸. هه‌روه‌ها به‌روانه:
شاکه‌لی، فه‌ره‌اد (۲۰۰۹). زمانی کوردی له‌ ئاستانه‌ی سه‌رده‌میکی تازه‌دا. سلیمانی: مه‌لبه‌ندی کوردۆلۆجی. ل. ۳۶-۵۷.

کوردی له م ولاته دا به پیتی ئه رمه نی و له سه ر بنه مای کتییی «شه مس» (۱۹۲۱) ی «هاکوب خازاریان» بووه. ^۱ پرۆژه ی ناوبراو له لایه ن ئه م دوو که سه وه له سالی ۱۹۲۸ دا دیتته ته و او کردن و دواتر له سالی ۱۹۲۹ دا وه ک یه که مین په رتووکی کوردی به تیپی لاتین له جیهان به ناوی «خۆبه خۆهین بوونا زمانێ کوردی» ^۲ چاپ و بلاو ده بیته وه. عه ره بێ شه مۆ هاوکات وه ک یه کیک له دامه زرینه رانی پرۆژنامه ی «پریاتازه» له به ره و پیشبردنی پرۆژنامه نووسی کوردیدا رپۆلیکی به رچاو ده گپری. شیاوی ئامازه یه که پرۆژه هزری و که لتوووریه کانی به نووسین، رادیۆفانی، پرۆژنامه گه ری و وانه بیتری له په یمانگه ی مامۆستایان بۆ فیترکاری زمانێ کوردی نایه نه برانی، به چه شنیک که سالی ۱۹۳۱ به شیوازی ئاکادمیک له به شی پرۆژه لاتناسی زانکوی لینینگراد و پرای پرۆفسور قه ناتی کوردۆ گه لیک توپژینه وه له سه ر مژاری کوردناسی پیشکه شی په رتوو کخانه ی کوردی ده کا.

له پیوه ندی له گه ل ژیا نی عه ره بێ شه مۆ گه لیک هه وراز و نشیو به دی ده کری. بۆ وینه، سالی ۱۹۳۷ تا ۱۹۵۶ له لایه ن ده سه لاتێ سۆسیالیستییه وه له زیدی خۆی بۆ «سییریا» دوور ده خریته وه و پاش مردنی ستالین، ده گه ریته وه ئه رمه نستان و له و کاته دایه که له لایه ن رووسیا وه خه لاتێ «ئالای سوور» و «دۆستایه تی گه لان» ی پی ده درئ. هه روه ها، له لایه ن «کۆری زانیاری کورد» له به غدا وه ک ئه ندام وه رده گپری و سه ره نجام سالی ۱۹۷۸ مالاوایی له ژیا ن ده کا.

ئه و جگه له کتییی فیترکاری زمانێ کوردی و پرۆمانی شوانی کورد، چه ندين پرۆمانی دیکه ی وه کوو به ربانگ (۱۹۵۸)، ژیا نا به خته وه ر (۱۹۵۹)، دم دم (۱۹۶۶) ^۳ و خۆپۆ

1. Gürtürk, Eyyü (2016). Bandora Rêbaza Realîzma Civakparêz Di Romana Şivanê Kurmanca De. bingöl üniversitesi yaşayan diller enstitüsü. 2(3). r.184.

2 . xwe bi xwe hînbûna zimanê kurdî.

۳ . ئه م پرۆمانه له لایه ن شکور مسته فاوه کراوه ته کرمانجیی خواروو، هیمن موکریانی پیشه کی بۆ نووسیوه و سالی ۱۹۷۵ له لایه ن کۆری زانیاری کورد له به غدا چاپ و بلاو کراوه ته وه.

(1969) ی نووسیوه. جیا له مانه، چهن دین چیرۆک¹، وهرگیران²، وتار³، ههلبهست⁴ و ههروهها، شائونامه یه کیشی له ژیر ناوی «کوردین ئهرمه نستانی» به رههم هیناوه.

شوانی کورد: ناوه رووک و رهههندهکان

شوانی کورد وهک ههلقولای یادگه و بهرههمی بیرهوهریی⁵ یه کیک له تورهقانی کوردی ئهرمه نستان و سهراچاوهگرتوو له ههست ونهستی نۆستالۆژیکی ئاویتتهبووی بیرى زال به بان ئهدهبیاتی ئهوکاتی رووسیا و ئهرمه نستان له گهڵ فولکلۆر و نه ریتی کوردانی ئهم به شهیه، که له نیو میژووی ئهدهبی مؤدیرنی کوردیدا خاوهنی پله و پیگهیه کی شیاوی سه رنجه.

گرنگی ئهم دهقه له مه دایه که جگه له وهی له بواری میژووییه وه وهک یه کهمین به رههمی ژانریکی مؤدیرنی و یژهیی له نیو کورداندا پیناسه کراوه و وه کوو کاریکی

1. «کوردین ئه له گه ز»، چیرۆکیکی درێژه که له سالی 1936 دا بلاو بووه ته وه و وهک درێژهی رۆمانی شوانی کورد پیناسه ده کری، که ژبانی کوردانی ئهرمه نستان پاش سه رکه وتنی شوپشی ئۆکتۆبر نیشان ده دا. له و چیرۆکه شدا خودی نووسه ر قاره مانی داستانه که یه، به لام به ناویکی تر و جیا له ناوی کاراکته ری رۆمانی شوانی کورد ده رده که وئ.

2. له سالی 1930، به رههمی شائوکاری ئهرمه نی «ئه لیکساندر ئاراراتیان» ی به ناوی «کۆچه کی ده رهوین» ی وهرگیراوه ته سه ر زمانی کوردی.

3. وتاره کانی بریتی بوون له «ئه میر لنین» (1930)، «رپیا شوپشا ئۆکتۆبری» (1930)، «کۆلخۆز و کاپی وئ ژ گوندیاره» (1930)، «ل سه ر په یوه ندیین فه ئودالی د ناو کوردان ده» (1930)، «چرووسکین شوپشا ئۆکتۆبری» (1972)، «شه ری تاریلکا» (1972).

4. باوئ نازی له وتووێژیکدا، پرسیاریک ئاراسته ی شه مۆ ده کا و ده لی ئه تو هه لبه ست ده لئی؟ عه ره بی شه مۆ له ولامدا ده لی: «ته نیا بو دلی خۆم شیعر ده نووسم». جگه له وه، «فه قی حسینی ساگنج» له کتیی «دیرۆکا و یژه یا کوردی» ئاماژه به شیعیکی عه ره بی شه مۆ ده کا به ناوی «ته ناییم». بو خویندنه وه ی ئهم هه لبه سته بروانه:

Sagnic, Feqî Huseyn (2002). *Dîroka Wêjeya Kurdî*. Îstanbul: Weşanên Enstîtuya Kurdî ya Stenbolê. p. 525.

5. بو باسی زیاتر له سه ر کارتیکه ری بیره وه ری و فولکلۆر له سه ر رۆمانی کرمانجی، بروانه: Allison, Christine (2013). *Memory and the Kurmanji novel: Contemporary Turkey and Soviet Armenia*. In Kreyenbroek PG, Allison FC (Eds.) *Remembering the Past in Iranian Societies*, Wiesbaden: Harrassowitz, p. 189-218.

ہونہری چیڑی جو ایناسانہ بہ خوینہر دہ بہ خشی، سہرچاویہ کی گرانہہا و گہوہہریشہ بۆ ناسینی نہریت و فۆلکلۆری کوردان بہ گشتی و کوردانی ئەو دیوی قہ فقاس، ئەرمہ نستان و ناوچہی ئەلہ گہز بہ تاییہ تی؛ جا کہ وابی ئە گہر مرؤف رایہی بکہوی ئەو دہ قہ لہ گہل پەرتووکیکی پربہ ہاتری پیوہندیار بہ میژوو و کہ لتووری کوردی بہ راورد بکا و لہ دیدی خوئیہوہ و لہ مہ بہستی نووسین پیکیان بشوبہینی، دہ کری ئامازہ بہ کتیپی پربایہ خی «عادات و رسوماتنامہ اکرادیہ» بکا و بلئی ئە گہر مہ لا مہ حموودی بازیدی لہ سہدہی نۆزدہہم و لہ پەرتوو کہ کہیدا راستہ و خو بہردہنگ لہ گہل دابونہریتی نہتہوہ کہی ئاشنا دہ کا؛ ئەوہ لہ سہدہی بیستہمدا عہرہبی شہمۆ، ناراستہ و خو و بہ زمانی خھیال و لہ قہ وارہی پۆماندا، دۆخی کۆمہ لایہ تی، فکری، پەروہردہ، ئابووری، ژنان و مندالانی ولاتہ کہی بۆ خوینہر دہ گیریتہوہ کہ لہم بارہوہ دہ کری ئامازہ بہ چہند پەہہندی سہرہ کی بکری وا لہو دہ قہ و ہردہ گیری، بہ چہ شنیک کہ نووسہری پۆمان سہرہرای ئایدیا و مہ بہستی ئایدیۆلۆجیکی خوئی ہەر کام لہم واقعانہی لہ گہل خھیال گری داوہ و راستییہ کانی بہ زمانی ئەدہب درکاندووہ و وہ کوو مژاری نووسینہ کہی ہیناوییہ بہر باس و بہرہ و پرووی خوینہری کردوونہوہ.

لہ پیوہندی لہ گہل تیم و مژاری سہرہ کی گیرانہوہی ہونہری کوردی، شا کہ لی ئامازہ بہ پینج بابہ تی بہرچاو دہ کا¹ کہ لیژہ داہول دہدری بۆ ئەوہی بزانی کہ ہەر کام لہم مژارانہ چلۆن و بہ چ شیوہیہ ک لہ نیو پۆمانی شوانی کورددا پەنگیان داوہتہوہ.

بہ کہم: میژوو

میژووی جفاکی یا بہ واتایہ کی تر میژووی گشتی لہم پۆمانہدا لہرپیگی گیرانہوہی بیرہوہری تاکہ کہسی و سہر بردہی خودی نووسہر دہ گیردیتہوہ، واتہ

1 . Shakely, Farhad (2016). The Modern Kurdish Short Story. Uppsala Universitet. p. 53.

نووسەر به که لکوه رگرتن له ئامرازی ژياننامه نووسی له قهواره ی پۆماندا، له لایه ک خه ریکه به سه رهاتی خۆی وه ک که سایه تیه ک ده گێریتته وه و له لایه کی تره وه باس له گه لیک پرووداوی میژوویی سه رده می خۆی ده کا و به زمانی خه یال وه خوینهر وه بیر هه ندی راستی میژوویی دینیتته وه وه کوو په ریوه بوونی کوردانی ئیزه دی بۆ ئهرمه نستان، زولموزۆری تاشناکی ئهرمه نی له راست کوردانی قه فقاس، شه ری ئیمپراتۆریه کانی رووس و عوسمانی، شۆرشی ئۆکتۆبر و قلیپونه وه ی ده سه لاتی قه یسه ری له رووسیا، ره وشی کوردان و پۆلی ئه وان له سه قامگیربوونی ده وله تی سوڤیه ت، ده سخه رۆبوونی رووناکیرانی کوردی ئه وکات له لایه ن ده سه لاتی بۆلشویکی، دۆخی ناله باری کوردان له ده وره و دووکانی ستالین، راگواستن، کاواندن، په چه له کبری، په شه کوژی، بۆرانیچ و ورتوویرانکرانی ناوچه کوردیه کان له لایه ن ده سه لاتی چه پ و سوسیالیستیه وه.

دوو هه م: چین

نووسەر به وینا کردنی کۆمه لگه یه کی خیله کی و پیش مۆدیرن بۆ خوینهر و نیشان دانی ئینکه به ری یی بپیرانه وه ی نیوان دوو چینی سه رده ست و بنده ست، واته کارپیده ر و کارکه ر، خان و جووتیار، شاری و گوندی، یه که پیاو و بۆره پیاو، ده وله مه ند و هه ژار، چه وسینه ر و چه وساوه، میر و گه دا، په نجخۆر و په نجده ر، کۆیله دار و کۆیله، مه ردار و مه رله وه پین، پاوانکاره و شوانکاره، مله ور و ملکه چ و هتد، جیاوازی نیوان توێژه کان ده خاته به ر باس. هه روه ها، به زه قکردنه وه ی دۆخی ژیان، پیوه ندیی کۆمه لایه تی و ده رخستنی رووی راسته قینه ی کارا کتیره کانی هه ر کام له م دوو تا قمه له گوند و باژار، ئاماژه به هه بوونی کیشه ی نیوانیان ده کا. ئه و له م پۆمانه دا خۆی وه ک هه لقولا و به یه نه تدار ی چینی به یده ست پیشان ده دا و به شوین دارینی نیری یه خسیری

له ئەستۆ و دامالینی سىندى كۆيله‌تى له پىي ئەواندايه و به چەندىن شىۆه، كه‌لكه‌له‌ى خۆى بۆ هه‌لفراندىنى بازى ده‌وله‌ت له‌بان شانى نه‌يارانى ده‌ورووژىنى و ته‌نانه‌ت وه‌ك تىمى سه‌ره‌ككى كىتبه‌كه‌ى ده‌يخه‌ملىنى. بۆ ئەم مه‌به‌سته به كولا‌ندنه‌وه‌ى ناسۆرى روح و جه‌سته‌ى ئەنگاوتە‌ى خۆى و خاوخىزانە‌كه‌ى و هه‌روه‌ها به كيشانه‌وه‌ى تابلۆيه‌ك كه له‌ودا خه‌لكى بى په‌ناوپه‌سيو له پىوه‌ندىيه‌كى نامرۆقانه له‌به‌رانبه‌ر توپى پازوووردا داده‌مىن و له‌ژىر ده‌ستارى ده‌ستداراندا ده‌هاپىن، ئەم كيشه‌يه وه‌ك راستيه‌كى حاشاهه‌لنه‌گر له قۆناغىكى مېژووئى كورداندا بۆ خوئنه‌ر به‌رجه‌سته ده‌كاته‌وه.

سىنه‌م: نىشتمان

هاوتە‌رىب له‌گه‌ل ورووژاندىنى پىرسى چىنايه‌تى و سه‌ره‌پاى زالبوونى ئەم تىمه به‌بان رۆمانه‌كه‌يدا، عه‌ره‌بى شه‌مۆ له شوناسى خۆى دوور نه‌كه‌وتوو ته‌وه و به پىناسه‌كردنى خۆى و هاونه‌ته‌وه‌كانى له‌به‌رانبه‌ر ئەوانى تر، واته‌ ئەرمه‌نى و پرووس، ناسنامه‌ى نىشتمانى خۆى پيشان ده‌دا. جگه له‌وه، وپراى به‌رزكردنه‌وه‌ى گازنده‌ى خۆى له‌سه‌ر كيشه‌ى چىنايه‌تى، له روانگه‌يه‌كى نىشتمانىيه‌وه سىسته‌م و په‌رگالى ژيانى خپله‌كى ده‌داته به‌ر تىرى توانج و به‌رانانى ده‌راو و به‌رجه‌وه‌نى فكري سان و خان و قاقان و قولمىران و خسته‌رووى پيشه‌ى پىكۆره‌ى پاته‌خۆر و كىركۆى باجه‌وان و گزىكارى گزىران. هه‌روه‌ها، ده‌رخستنى ئاكارى به‌ره‌له‌ستكارانه‌ى ئەوان له راست هاوزمان و هاوخوئنه‌كانيان. به‌پىچه‌وانه، زمانلووسى و پىرامووسى و هه‌لسوكه‌وتى كۆيلانه‌يان له‌به‌رانبه‌ر تاشناك و پرووس، راسته‌وخۆ و ناراسته‌وخۆ قامك له‌بان هه‌ندىك ديارده‌ى كۆلۆنيالىستى داده‌نى. له‌وانه‌ش گرنگتر، وه‌ك به‌ره‌زه‌يه‌كى وه‌يلان و دووره‌ولات به كيشانه‌وه‌ى نىگارىكى نۆستالۆژىك له مه‌لبه‌نده‌كه‌ى و ئاماره به‌هېما و نه‌رىته كوردىيه‌كان به‌ستىنپىك ده‌ره‌خستنى بۆ سازكردنى پىوه‌ندى خه‌يالە‌كان به مه‌به‌ستى

ویناکردنی کۆمه لگه، نیشتگه و نه ته وهیه کی خه یالی¹ و جیاواز له پرووسیا، به لام ئەو خهون و خولیا یه ی له تخووب و تهیمانی دهسه لاتیکی شووپایی و جقاتی واوه تر ناروا و جیۆگرافیا ی ئەم ولاته شی هەر له چه پهری ئەله گهز و قه فقاسیادا قه تیس ده مینیتته وه.

چوارهم: پرسى ژنان

عه ره بێ شه مۆ وه ک دهنگی په راویژ خراوانی سه رده مه که ی، به نواندنی دۆخی ناله باری ژنان له کایه کانی ژیان و پرووکردنی ئەو نه گبه تییانه ی وا به روکی گرتوون، هەر له کار و کویره وهه ریی ژیا نی پۆژانه ی گه رمین و کو یستانه وه بگره تاده گاته نه خوینده وهاری و نه بوونی ئازادیی بریاردان بو پۆنانی ژیا نی هاوبه ش، پرسى شیربا یی، هه ستکوژی، هه ویساری، فره ژنی، هۆزبه ده ری، مه ودا ی زۆری ته مه ن له نیوان هاوسه ران و ئالوو یژکردن به کچان، ده په رژیته سه ر پرسى ئافره تان. له گه ل ئە وه شدا، به نیشاندا نی وینه ی جیاواز له ژنی کۆمه لگه که ی، ئەم راستیه ده درکینێ که هه موو ژنانی سه رده مه که ی وه ک یه کتر نه بوون؛ بو نموونه ژن هه بووه له کازیوه ی به یانه وه تا کوو تاریکانی شه و به کار و کویره وه ریی خو ی، مال و مندالی پی گه یاندووه. یان که سانیکی وه ک خه سوو و بوو که کان هه بوون که به چواران له به رانه ر چه کداری پرووسه وه دا کوکیان له که سایه تی و که رامه تی خو یان کردووه؛ له نموونه یه کی تر دا، ژن وه ک مامۆستای گونده که یان که سیکی رزگاریده ره و مرۆف له نه زانی و نه خوینده وهاری ده رباز ده کا. که چی به پیچه وانه، ئافره تی وا هه بوون که وه ک ژنه ئەرمه نییه کان یا وه ک خیزانه مندالکاره که ی به گ له چه وساندنه وه و ده مکوتکردنی مرۆقی سه رده می خو یاندا به شدار بوون؛ بویه ده توانین بلین که به گشتی له م پۆمانه دا ژن نه به چاویلکه ی تیۆلۆجیکال و نه ریتخوازیی باو سه رنجی درا وه تی و نه له

پوچھنے ی ٹاید ٹولوگی فیمینیسٹی ناخو مالییہ وہ سیڑہ وچہ فته ی لی گیراوه؛ به لکوو ٹافرت به و جوڑہ ی هه بووه پیشان دراوه، به لام نابئی نه وه له یاد بکری که نووسه ر به ره خنه گرتن له جیگه وپیگه ی نه شیایوی ژنان و هینانه وه ی نمونه ی باش و خراب له وان و پیدا هه لگو تن به سه ر باشه کان و سه رکونه کردنی ژنه خراپه کان، راسته و خوؤ مؤدیلی ٹایدیالی خوئی له ژنی باش نیشان داوه و ناراسته و خوؤ خواز یاری هه بوونی ژنگه لیک ی وه ها له نیو کو مه لگه که یدا بووه.

پینجه م: دواکه و تووی

رانانی پاشکه و تووی وه ک بابہ تیکی فره جوڑ و فره پرنه گ خالیکی شیایوی سه رنجی دیکه ی نه م پو مانه یه؛ به م واتایه که پو مانووس نه م چه مکه ته نیا له کایه ی تابوور ییدا قه تیس ناکاته وه، به لکوو که وشه نی پیناسه به کی ئاوا به رته سککراو هه لده بویری و ده بیاته ناخی تاک به تاکی کو مه لگه و ژیانی سه رجه م چین و تویره کانی، به چه شنیک که له ریگه ی گیراوه نه ی بیرو باوه ر و خوو و خده ی هه ر کام له کارا کتیره کانی نیو پو مانه که و هه روه ها ده ر خسته نی عه قلییه تی زال به سه ر جفا کدا په رده له سه ر دو خیکی شپریو و به جیماو هه لده داته وه. له م بواره وه نه گه ر وه ک ده سته بژیئر ئامازه به چه ند وینه بکری که گوزار شتن له دواکه و تووی تاک و جفاک و هه بوونی مه ودایه کی زور له گه ل ژیانیکی ستاندارد و په سه ندکراو، ده کری ژیانی نیو کادینی ره ق و وشک، نامو بوون له ته ک که ره سه یه کی ساده ی نانخوردن وه کوو چنگال، چه رمین، خوینگری، فره ژنی، عه قلی کورتینی خیله کی، هو زپه ره سته ی، تیره گه ری، به ره باببازی، نه بوونی ناسنامه و تو مارنه کرانی پوژی له دایکبون، گو شه نیگای چه وتی خه لک سه باره ت به مژاره مروقی و ژینه وه ریبه کان، خورافه، ئاکاری نامرو فانه و دوور له ره وشته کی کوچه ک و شیخان و پیاوانی ئایینی ئیزه دی و به کاره پینانی دین وه ک ئامراز له لایه ن نه وان وه، نه زانی و

نه خوینده واریی هه پهمه کی جه ماوه و هک بهر چاوترین نمونه ده سنیشان بکرین که له لایه نوسه ره وه که وتوونه ته بهر لومه وله قه م و په خه یان لی گیراوه.

رێکه وتی نووسین و چۆنیه تیی چاپ و بلا بوونه وه

«ئایدۆغان» له مه پ رێکه وتی بلا بوونه وه و چاپی ئەم کاره دان به هه بوونی ئالۆزی و بوچوونی جورا و جور داده نی، به لام به پشتبهستن به و به لگه نامانه ی وه دهستی خستون گه یوه ته سه ر ئەم باوه ره که نووسینی ئەم رۆمانه له سالی ۱۹۳۰ دا به زمانی کوردی کۆتایی پی هاتوه و سالی ۱۹۳۵ وه ک کتیب بلا و کراوه ته وه.^۱ هه ره ها هه لیم یووسف^۲ رێکه وتیکی دیاریکرا و ناخاته بهر باس و ته نیا ئاماره به مه ودای نیوان سالانی ۱۹۳۰ تا ۱۹۳۵ ده کا وه ک قوناغی له دایکبوونی یه که م رۆمانی کوردی. هه ره له م باره وه، ئالیسون،^۳ گالپ،^۴ ئەحمه دزاده^۵ و په رحیمیان^۶ سالی ۱۹۳۵ وه ک سالی چاپ و بلا بوونه وه ی رۆمانی شوانی کورد ده سنیشان ده که ن. له و پپوه ندییه دا، ئەوه ی ئیستا هه موو لایه ک له سه ری کۆکن ئەمه یه که یه که مین رۆمانی کوردی له سالی ۱۹۳۵، له

۱. عه ره بی شه مۆ (۲۰۱۷). شوانی کورمانجا، به ره ه فاندن مسته فا ئایدۆگان، تیپگوه ره زنا ری مه له ی. ده وک: ده زگه ها سپیژی یا چاپ و وه شانی. پ. ۱۹۰ و ۱۹۱.

2. Yûsiv, amajepêkirî. r. 5.
3. Allison, op. cit., I, p. 106.

4. Galip, Ozlem (2012). Kurdistan: A land of Longing and struggle, Analysis of 'Home-land' and 'Identity' in the Kurdish Novelistic Discourse from Turkish Kurdistan to its diaspora (1984-2010). (Doctoral dissertation). university of Exeter, England, p. 13.

۵. احمدزاده، هاشم (۱۳۸۶). از رمان تا ملت: پژوهشی در گفتمان روایی فارسی و کردی. ترجمه: بختیار سجادی. سنندج: انتشارات دانشگاه کردستان. ص. ۱۹۹.

۶. رحیمیان، محمد (۱۳۹۲). سرآغاز و سیر ادبیات داستانی کردی. تهران: انتشارات رامان سخن. ص. ۲۰۷.

دوو توئی کتیدا و له ئیره وان بلاو کراوه ته وه.

ئهم به ره مه جگه له ئهرمه نی و پرووسی، بۆ چه نندین زمانی تری وه کوو گورجی، نازه ربايجانی، فه ره نسی، ئالمانی، ترکی، عه ره بی^۱ و فارسی وه رگپر دراوه و سه رنجی گه لیک رۆژه لاتناس و ئاکادمیستی له ئاستی جیهانیدا بۆ لای خۆی راکیشاوه. بازیل نیکتین^۲، یه ک له و رۆژه لاتناسه ناودارانیه که ئهم کتیه ی هیناوه ته سه ر زمانی فه ره نسی و دوا جار، د. نوره دین زازا^۳ له پرووی ئهم نوسخه یه وه ده ی کاته وه کوردی و له لوبنان چاپی ده کا.

شیاوی ئامازه یه که ئهو به ره مه بۆ یه که م جار به پیتی لاتین، واته ئهو ئه لفوییه ی که له سالی ۱۹۲۹، به فه رمی له لایه ن کو ماره کانی پشتی قه ففاس بۆ گه لانی بچووکی ئهو ناوچه ی په سه ند کرابوو نوو سراوه و ئه وسا بۆ هه ردوو ئه لفوییی کریل و کوردی گۆراوه. ئه وه ی ده گه رپه ته وه سه ر گۆرینی ئیپی ئهو رۆمانه بۆ سه ر کوردیه وه ئه وه یه که بۆ یه که م جار، سالی ۱۹۸۹ به سه ر په ره ستیی ئه نسیتۆی کورد له پاریس و له لایه ن د.

۱. بۆیک، ئه سه کهری هیمداری (۲۰۰۷). ئه ده بیاتا کوردی بی ئه ولین نفیسه کاری عه یان بافی رۆمانا کوردی عه ره بی شه مۆ (۱۸۹۷-۱۸۹۷). گۆفارا وین، ۱۵.

2 . Basil Nikitin

۳. د. نوره دین زازا له سالی ۱۹۱۹، له شاری «مادن» ی باکووری کوردستان له دایک بووه و سالی ۱۹۸۸ له ولاتی سویس کوچیدوایی کردوو. پاش پروو خانی ده سه لاتی عوسمانی و هاتنه سه رکاری ده سه لاتی ئاتاتورک و پرای به شیک له بنه ماله که ی په ریوه ی خاکی رۆزاوای کوردستان ده بی. خویندنی به کالاریوسی خۆی له لوبنان ته واو ده کا و پاشان سالی ۱۹۵۶ له ولاتی سویس پروانامه ی دوکتورا له بواری په ره رده و کۆمه لناسیه وه به ده ست دین. ئهو جگه له کاروباری سیاسی که وه ک دامه زرینه ی کۆمه له ی خویندکارانی کورد له ئه وروپا له سالی ۱۹۴۹ و ئه ندامی دامه زرینه ر و سه رۆکی پارتی دیموکراتی کوردستانی سووریا له سالی ۱۹۵۷ ناسراوه، وه کوو ئه دیب، رۆژنامه وان و پروونا کبیریکیش له ته نیشته که سانیککی وه کوو «جه لاده ت عالی به درخان» له گۆفار و نوو سراوه کانی ئه و کاتیدا وه کوو «هاوار» چالاکانه به شدار بووه. له م بواره دا جگه له وه رگپه رانه وه ی شوانی کورد، چه نندین به ره مه و وه کوو «مه می ئالان، شه ری ئازادی، که سه که سه ر، خورشید، گۆل، ستیرک، په ریشان، هاوینا په ریخان، بانگیک ژ بۆ میله ته تی کورد و چه نندین کورته چیرۆکی تر» پیشکه شه ده کا. بۆ زانیاری زیاتر له سه ر سه ربرده ی ژبانی ئهو پروانه:

زازا، نوره دین (۲۰۱۲). ژبانی کورده واریم. وه رگپه رانی: باسه حه مه غه ریب. سلیمانی: چاپ و په خشی سه رده م.

موحسین ئەحمەد عومەر و دووھەم جار، سالی ۲۰۱۷ و لەلایەن مامۆستا زناری مەلە ی ئەو کارە ئەنجام دراوە.^۱

گوتاری رۆمان

رۆمان وەک ژانریکی مۆدیرنی ئەدەبی و بەرھەمی ئالوگۆری نەرین و نەریتی کۆمەڵگە و جوولە ی جیگە و پێگە ی تاک لە سەردەمی مۆدیرن، رەنگدانەوہ ی گۆرانی کەلتوور و مەعریفە ی نیوخۆیی جفاکی رۆژاوا بوو؛ بۆیە توانیویتی بە شیوازی ھونەری ریالیستی ژیانگە ی رۆژاوا ی وینا بکا. لە حالیکدا دەسپێکی رۆمانی کوردی نەتەنیا بەرھەمی عەقڵیکی رەسەن نەبوو، بە لکوو بەھۆی نەبوونی بەستینیک بۆ وێژمان و دیسکۆرسی بابەتی و ئایدیۆلۆجیکی خۆمالی و خۆیی، کەوتوووەتە ژیر باندۆری سیاسەت، بیر و ھزر و شیواز و ستایلی ھونەری زال بەسەر جفاکە ی رۆوسی و گوتاری باوی سوڤیەتستانی پاشی شۆرشێ ۱۹۱۷؛^۲ بە چەشنیک کە لەو سەردەمەدا رۆمانی رۆماننوسانی وەکوو عەرەبی شەمۆ، حاجیی جندی، ئەگیدی خدۆ دەکەوێتە ژیر

۱. تاکوو ئیستا دوو نوسخە لە رۆمانی شوانی کورد بە زمانی کوردی لە بەردەستدا ھەیە؛ یەکیان نوسخە ی د. نۆرەدین زازایە و ئەوی تریان نوسخە ی مستەفا ئایدۆغانە کە لە رووی پاشماوەکانی لێرەولەوتی دەقی ۱۹۳۵ ھەو کۆکراوەتەوہ. شیاوی ئاماژە ی کە ئەو دوو نوسخە یە لە چاپە جۆراو جۆرەکانیاندایە ک ناوەرۆک دەگێرنەوہ و جیاوازییەکی ئەوتۆیان نیہ. تەنیا جیاوازییەکی کە لەو دوو نوسخە یەدا ھە یە ئەوہیە کە لە ھەندێ شۆیندا ناوہکان گۆراون یا پاراگرافیک ی لاوہکی زیاد و کەم کراوہ. کتیبی بەردەستتان دەرشتەوہ ی نوسخە ی د. نۆرەدین زازایە کە لە لوبنان چاپ کراوہ و ھەلگری ھەر دوو بەشی رۆمانی شوانی کورد، واتە «شوانی کرمانجان» و «کوردانی ئەلەگەز» ھ. بۆ خویندەوہ ی ئەم دەقە پروانە: Ereb, şemo (-) şivanê Kurd: şivanê Kurd û Kurdên Alagoz. Bêrot: çapxane Nassar.

جگە لەمە، پروانە:

عەرەب شەمۆ (۲۰۰۶) شقانی کورد. گۆرینی لە پیتی لاتینییەوہ و نووسینی پێشەکی و فەرھەنگ: د. موحسین ئەحمەد عومەر. ھەولێر: دەزگای چاپ و بڵاوکردنەوہ ی ئاراس.

ھەرۆھە پروانە:

شەمۆ (۲۰۱۷)، ئاماژە پێکراو.

2. Ahmadzadeh, Hashem (2015). Stylistic and thematic changes in the Kurdish novel in: Borders and the Changing Boundaries of Knowledge, eds. Inga Brandell, Marie Carlson and Öner A. Çerez, Swedish Research Institute in Istanbul, Transactions, vol. 22 (Stockholm 2015), pp. 219–239.

کاریگه‌ری عه‌قلی سۆقیه‌تی و ریالیزمی سۆسیالیستی^۱ به لام سه‌ره‌رای ئەم واقعیه‌ته، ناکرێ بلیین که ئەوان به‌ته‌واوی له حه‌قیقه‌تی شوناسی گشتی و که‌لتووری خۆیان غافل بوون.^۲

له‌م پێوه‌ندییه‌دا، ئەوه‌ی چا‌وراکی‌شه و ده‌توانین له‌ شوانی کورد وه‌ک یه‌کیک له‌ رۆمانه‌ کوردیه‌کانی ئەو قۆناغه‌دا هه‌ڵب‌نجین ئەمه‌یه‌ که ئەم به‌رهمه‌ سه‌ره‌رای ده‌رخستنی گه‌لیک زانین و زانیاری سه‌باره‌ت به‌ دابونه‌ریت، فۆلکلۆر و هه‌لدانه‌وه‌ی په‌رده‌ی تاریکی له‌ سه‌ر هه‌ندی له‌ راستیه‌کان و گه‌لیک زانیاری تر، له‌ گێرانه‌وه‌یه‌کی ریالیستی سه‌رده‌می خۆیدا ته‌واو سه‌رکه‌وتوو نه‌بووه؛ چونکه‌ نووسه‌ر و پێرای ئەوه‌ی که سه‌ربرده‌ی خۆی و هاو‌نیشتمانه‌کانی ده‌گێرێته‌وه، کاتی باس ده‌گاته‌ سه‌ر پرسه‌ سیاسی و کۆمه‌لایه‌تیه‌کان، بنا‌وانیک بو‌ ئەم باب‌ه‌تانه‌ هه‌لده‌به‌ستی و به‌ لایه‌کی تر دا‌ریان ده‌به‌ستی، به‌ جۆریک که وه‌ک مرۆفیک‌ی بێردا‌رێژراو جلیکی ئایدیۆلۆجیک ده‌کاته‌ به‌ر واقعی ولاته‌که‌ی و خوینه‌ر ده‌خاته‌ به‌ر شه‌واره‌ی پرۆپاگه‌نده‌ی سۆقیه‌تی و پاوی بێر و هۆشی ده‌کا و وێژمانی خوا‌زراوی خۆی له‌ سه‌ر و می‌شکی به‌رده‌نگ ده‌په‌ستیوی. بو‌ ئەم مه‌به‌سته‌ رۆمانه‌که‌ی ئاوێته‌ی شیوازی هونه‌ری باوی ئەوکاتی ر‌ووسیا، واته‌ ریالیزمی سۆسیالیستی^۳ ده‌کا؛ شیوازیک که له‌ ودا نووسه‌ر له‌ گه‌ل ئەوه‌ی که واقعی ژیا‌نی خۆی و کۆمه‌لگه‌که‌ی ده‌گێرێته‌وه، چ‌رۆپ‌تر باب‌ه‌تگه‌لیکی وه‌ک چه‌وسانه‌وه‌ی بنده‌ستان به‌ ده‌ست بانده‌ستان، نه‌داری و نه‌زانی، دوا‌که‌وتوویی جه‌ماوه‌ر و به‌راوردی جفاکی به‌ر له

۱. ئەو پێنازه‌ ئه‌ده‌بی و هونه‌ریه‌ سالی ۱۹۳۴، له‌ لایه‌ن یه‌کیه‌تی نووسه‌رانی سۆقیه‌ت و به‌پێی ه‌زری «ئاندری ژدانوف» و له‌ سه‌ر چوار بنه‌ما داده‌مه‌زری که بریتین له: یه‌که‌م. هه‌بوونی واقعیکی باب‌ه‌تی له‌ ده‌ره‌وه‌ی هۆشیاری و پێویستی په‌نگدانه‌وه‌ی ئەو له‌ ئه‌ده‌دا. دووه‌م. ده‌رپینی گه‌شینی میژوویی له‌ ئاست باب‌ه‌ته‌کان، ژیا‌ن و پرووداوه‌کانی. سێه‌م. پێویستی دا‌هێنان به‌ زانست و چ‌واره‌م. خ‌زمه‌ت‌کردنی ئایدیا‌ی سۆسیالیزم له‌ سۆقیه‌ت. بروانه:

پیربال، فه‌ره‌اد (۲۰۰۴). پێنازه‌ ئه‌ده‌بیه‌کان. هه‌ولێر: ده‌زگای چاپ و ب‌لا‌کردنه‌وه‌ی ئاراس. ل. ۱۰۸.

2. Gören, amajepêkirî, r. 16.

3. Socialism Realism

دەسەلاتی سۆسیالیستی و پاش هاتنەسەرکاری ئەم حکوومەتە پادەنوینی. بەووەش ناکاتە رەسا و دەرویش ئاسا بە بەژنوبالای پەرگالی سۆقیەتی هەلدەلی؛ خالە بەهیزەکانی زۆپ دەکاتەووە و چاوە لە چەوتی و چیللیەکانی دەبویری. لە ئەگەری هەر جۆرە پانانیکیشدا بۆ ئەووی ئەم تەرن و کەتنانە دیزە بە دەرخۆنەیه ک بکا، بە خۆشەزی باز دەدا بە سەریاندا. بە لەبەرچاوەگرتنی ئەووی لە سەرەووە گوترا، پێویستە ئەمەشی پێ دالکەنری کە ئەم دەقە لە کیشەوبەرەوی پرگەیی یە کەمی ژیانی سیاسی و کەلتووری کوردانی یەکیەتی سۆقیەت (۱۹۳۰-۱۹۳۸) بەرھەم هاتوووە و وەبالی وێژمانی پۆمانە کەش تا پادەیه ک دەکەوێتە ئەستۆی ئەم قۆناغەووە؛ قۆناغێک کە لەودا مافی کەمینه کان و یە ک لەوان مافی کەلتووری کورد لە ولاتانی بن دەسەلاتی سۆقیەتی تا پادەیه کی کەم دەستەبەر دەبی و لە سایەیی ئەم سەیوانە تازەیه دا پشوو یە ک دیتەووە بەر ژیانی ئەدەبی کوردان، بەتایبەتی لە ئەرمەنستان؛ بۆیە سەرشتییە نووسەرانیکی وە ک عەرەبی شەمۆ لە رێچکەیی ئەدەبی زال بەسەر گۆرەپانی فکری ئەو کاتە دا هەنگاو بنین و لەژێر ساباتی ئەم بیروکەیه دا پارێزگاری لە ناسنامەیی خۆیان بکەن و هێمی گۆرانکارییە کی مەزن لە بواری کەلتووری، زمانی و کۆمەلایەتی لەو بەشە دا دابریژن. بە واتایە کی تر و لە پۆچنەیه کی ترەووە، دەتوانین بلیین ئەگەرچی ئەو برە ماف و ئازادییە و لەلایەن دەسەلاتی سۆقیەتەووە لە قۆناغی یە کەمی پاش شۆرشێ ئۆکتۆبەر بە کەمەنەتەووە کان و یە ک لەوان بە کوردان درابوو، تاکتیکیک بوو لە پیناوی ستراتیز، هێژمۆنی و بەرھەمەینانەووە و وێژمان و عەقڵیەتی سۆقیەتی بە مەبەستی کەوی و دەسارژۆکردنی کوردانی ئەو مەلەبەندە، بەلام نکۆلی لەووە ناکری کە ئەم دۆخە تا پادەیه ک بەستینساز بوو بۆ پیشکەوتنی ئەدەبی گەلان. لەم قۆناغە دا یە کە لەبەرانبەر هێژمۆنی سۆقیەتی، ئاوریشی پۆشنییران و زانایانی ئەوکاتی کوردی ئەرمەنستان دیتە ئاراووە و دەسەلاتی سۆقیەت سەرەپای ئەو هەموو داوانانەووە و تەفرەدانە، چەشەیی دەخوری و تەلەیی دەتەقیتەووە، کەچی ئەووی

دلخوازیتی پیوه نابی و ده که ویته سهر هه واری خالی میژوو!

له گره، به له بهر چاوگرتنی هه مووی ئه وانه، و باشه که به گه زور به و بستوقولانجی
 ئاخاوتهی باوی ئیستاوه ئه م ده قه نه پیوری و نه بیته ئامرازیک بو گشتاندن و سه پاندنی
 هه ندی مه بهستی ئایدیۆلۆجیک به سهر کۆمه لگهی ئه مرۆی کوردستاندا، به لکوو ته نیا
 وه ک به ره می قوناغیک له میژووی جفاکی و ئه ده بی کوردی سه یری بکری. ههر له و
 باره وه پیویسته ئه م راستیه بزانی که ئه مه ههر عه ره بی شه مۆ نه بووه و له گیرانه وه ی
 مودیرنی کوردیدا ئه و مزارگه له ی هیناوه ته بهر باس، به لکه به ره می پیئووس
 به ده ستانی کورد به ههر دوو بیروکه ی چه پ و راستیانه وه هه لگری ئه م بابه ته، واته
 پرسى چینایه تی بووه. له و باره وه ده کری ئاماژه به به ره می نووسه رانیکی وه ک شاکر
 فه تاح، عه لئه ددین سه جادی، ئیبراھیم ئه حمه د، جه مال نه به ز، ره حیمی قازی، حه سه ن
 قرلجی، مارف به رزنجی، حسین عارف و هتد بکری؛ هۆکاری ئه مه ش ده گه ریته وه
 سه ر ئه وه ی و ئه وساکه کورده واری کۆمه لگه یه کی کشتوکالی بووه و هه بوونی پرسى
 چینه کان تایبه تمه ندییه کی بهرچاوی ئه و جوړه په رگا لانه بووه؛ بۆیه ئه م مزاره له
 چیرۆک و پۆمانه کانی ئه و سه رده مدا رهنگی داوه ته وه و تیمی سه ره کی به شیکى زۆر
 له به ره می ده یه کانی ۱۹۱۰ تا ۱۹۵۰ ی پیک هیناوه.^۱ به لام سه ره رای هه مووی ئه مانه و
 له گه ل زانیی ئه وه ی که نووسه ر ده روه ست نییه بو گیرانه وه ی ماکی بابه ته کان، به لکوو
 زۆر جار ان له ریگه ی نووسینه کانی به ته مای گوړینی واقیعه کانیشه. که چی دیسانیش
 ده کری بلین له ئه گه ری هه بوونی گوتاریکی بابه تیانه دا و له ده لاقه یه کی ریالیستی
 په تییه وه، زۆر واقیعی تر ده یوانی له پۆمانی شوانی کورددا ره نگدانه وه ی هه بی و
 خرابایه بهر دیدی خوینهر^۲.

1 . Shakely, op. cit., pp. 57-61.

۲. به پیچه وانه ی قوناغی یه که می ژبانی هزری و ویژه یی کوردان له یه کیه تی سۆقیه ت، له گه ل هاته سه ره کاری ستالین
 له ۱۹۳۸ تا مردنی ئه و له ۱۹۵۵ دا، دۆخیکى داخراو دپته ئاراوه و قوناغی دووه م ده ست پی ده کا. له و قوناغه دا،

دوایین و ته

شوانی کورد وه ک سه رپهوی پۆمانی کوردی که واسویگهی په راندوووه و له زینوی وێژهی نۆژینی کوردیدا سه ری ده رختوووه، سه ره پای زالبوونی سایه کی گوتار و شیوازیکی دیار به سه ریدا، ئەستیره یه کی پر شه نگداره له ئاسمانی گێرانه وهی مۆدیرنی کوردی. باوه گۆ و ته واو که ری گوتراوه کانی سه ره وهش، ئەم وته یه ی «ماکسیم گورکی» یه که ده لێ:

«گه لی کورد به زمانی نووسه ری خۆی، واته عه ره بی شه مۆ ده دوی»¹.

له کۆتاییدا، ئەوهی گوترا هه ندی تییینی گشتی بوون له سه ر ئەم پۆمانه که به ره می خویندنه وه و بیر کردنه وهی ئیستای من بوون وه ک پمووده یه کی ئەده ب؛ بۆیه زۆر سروشتیه جیگهی په خنه بن و ناسه قامه ندییان تیدا بی. هه ره وه ک له دیره کانی یه که میشدا به گشتی ئاماژه به هۆکاری دارشتنه وهی ئەم کاره کراوه، جگه له وی، ریکه وتی ژیان

دزایه تی ستالین له گه ل که مه نه ته وه و ئایینه کان په ره ده ستین و کوردی نیشته جیی هه ر کام له م مه لبه ندانه به ره ورپووی گه لیک نه هامت و چه ره سه ری وه کوو کوشتور، خاپوور کرانی گونده کانیا، دابه شینی زه ویوزاریان به سه ر گه لانی تری ناوچه که دا، راگواستنی زۆره ملی و دوور خسته وه یان بۆ سیبیریا، قه زاقستان و باقی ولاتی ئاسیای ناوه راست ده بیته وه، به چه شتیک ده سه لاتی ستالینی بی ده نیته سه ر ئەو مانفیستانه ی که له سه ر ده می لیتیندا نووسرا بوون و مافی نه ته وه کان زه وت ده کا. له ئاکامی وه ها سیاسه تیکی کۆمۆنیستی و سۆسیالیستیدا، ته واوی به شه کانی گۆره پانی که لتووری که مایه تیه کان و یه ک له وان کوردان ده وه ستین. دۆخی ناوبراو تا سالی ۱۹۵۵ درێژهی ده بی و له گه ل نه مانی ده سه لاتی ستالینی، به سه له کی ریکه ی گه شه ونه شه ی ئەده بیاتی کوردی له یه کیه تی سۆقیه ت ده تویته وه. ئەمجاره و له و قۆناغی سه یه مه مدایه که لاپه ره یه کی نوێ له ژبانی که لتووری ئەوان هه لده دریته وه و له و ساته وه خته دایه که ئەده بی ئەم ناوچه یه به ره و شیوازی ریالیستی هه نگاو ده نی و خۆی له باری ئایدیۆلۆجیکی سالانی سه ره تای پاش شوپشی ئۆکتۆبر دوور ده کاته وه و به ره و گوتاریکی تارا ده یه ک بابه تیا نه و په سه ن ده روا. بۆ زانیاری زیاتر له و باره یه وه پروانه:

.Otto Pohl, op. cit., pp. 32-55

هه ره وه ها پروانه:

هه ورامی، ئەفراسیوا (۲۰۰۶). کوردستانی پشت قه ففاس: دۆسه ی تاوانه کانی رژیمی سۆقیه ت به رامه به به کوردانی ئەم ولاته. پێداچوونه وه و ئاماده کردن: سدیق سالح. سلیمانی: بنکه ی ژین.

1 . Boyík, amajepêkirî., I, r. 31.

و گورۆییم به ئەده‌بییات و هه‌روه‌ها پیشکه‌شکردنی ئەم ده‌قه به ئاخپوه‌رانی کوردیی نپوه‌راست بوو که تپکرا منیان بۆ ئەم کاره‌ وه‌بازوور خست. هه‌موو جارپیکیش که قازانج و زهره‌ری ئەو کاره‌م وه‌کوو بژاره‌یه‌کی نیوزمانی، واته‌ وه‌رگپران له‌ زاراوه‌یه‌که‌وه بۆ زاراوه‌یه‌کی تر ده‌نایه‌ تای ته‌رازوو و سه‌نگوسووکم ده‌کرد، بیرم له‌ کاره‌کانی نه‌مران هه‌ژاری موکریان، شکور مسته‌فا، دلزار، عه‌لی شیر و هه‌مووی ئەو که‌سانه‌ ده‌کرده‌وه که له‌م رپگه‌یه‌دا هه‌نگاویان ناوه‌ته‌وه. له‌گه‌لکوو ئاوهر و ئاوهم هۆکاری کاری ئەم مامۆستا مه‌زنانه‌ی ده‌پری، شیلگیرانه‌تر ده‌په‌رژامه‌ سه‌ر دارشته‌وه‌که، که‌چی له‌ ناخی دل‌مه‌وه‌ ئاواته‌خواز بووم پپوه‌ندیی نیوان زاراوه‌کانمان ئەوه‌نده‌ توندوتۆل بووایه‌ن که چی تر کاری له‌م جۆره‌ ته‌وزی نه‌بووبا، به‌لام چ ده‌کرئ له‌ دۆخپکدا و مه‌ودای نیوان حه‌قیقه‌ت و واقیعه‌یه‌ته‌کان هه‌ر دئ و له‌ زۆری ده‌دا، جگه‌ له‌ سۆزبزیوی و گریداننی په‌ت و پامان و خه‌یالان.

له‌و پپناوه‌دا و بۆ هاوانته‌کردنه‌وه‌ی ئەم ده‌قه، ئەوه‌نده‌ی هۆش و گووشم گرتبیتی تپکۆشاوم پارسه‌نگی له‌نیوان «ویپ» و «دپیر» یان «واتا» و «وشه» دا پراگرم و له‌ ناوه‌رۆک و مه‌به‌ستی ده‌قه‌که‌ کلاری نه‌بم؛ بۆیه‌ له‌و شوپنانه‌ی که‌ وه‌رگپرانی ده‌قاوده‌ق ئامانجه‌که‌ی پپکاوه، زیاتر نه‌په‌رژاومه‌ته‌ سه‌ری، به‌لام به‌پپچه‌وانه‌ کاتی هه‌ستم به‌ بیواتایی و نامۆیی له‌ «وینا» و «ویپ» و «واتا» دا کردوو، زه‌ندم له‌ وه‌رگپرانی مه‌یله‌وئازاد و ته‌واوئازاد هه‌لمالیوه؛ مژاره‌که‌م له‌به‌ریه‌ک کپشاوه‌ته‌وه، به‌رگیکی خۆمالیی ترم ده‌به‌ر کردوو و وردتر و چپتر و به‌ وشه، وشه‌دووانه‌ و زاراوه‌ی زیاتره‌وه‌ به‌گژ کاره‌که‌دا چوومه‌وه.^۱ که‌چی له‌گه‌ل هه‌مووی ئەوانه‌ش، دلنیام و له‌ که‌ندوله‌ندی ئەم کرده‌دا گه‌لیک جارن تووشی نوچکه‌ هاتوووم و کاره‌که‌م وه‌ک کری کرگاریکی کرچوکال به‌بی ساتمه‌ و

۱. بۆ پپوه‌ندی زیاتر له‌گه‌ل ده‌ق، فه‌ره‌ه‌نگۆکیک له‌ پاشکۆی کتپه‌که‌ دانراوه‌ که‌ باشتره‌ به‌ر له‌ خویندنه‌وه‌ی رۆمانه‌که‌ سه‌یریکی بکری.

سەرەنگری نییه، بەلام ئەوێ ئیزنم پێ دەدا کاریکی بەروبۆدریژ ئاوابێ سەر سۆنگە
 بخەمە پیش چاوان، هەندێ گوزارەن کە بەشیکیان پێوەندیان بە وەرگیژەوێ هەیه وەکوو
 بەرتەسکبوونی توانایی مەرۆف بو پێراگەیشتنە سەر کار و وردە کارییەکانی، دلەپراوکە ی
 تێپەرینی کات و بەرەولێژ چوونی تەمەن. هەندێ تریشیان دەگەرێنەوێ سەر بەرکار
 و بابەتی وەرگیژانە کە، واتە ئەدەبیات کە ئەوانیش بریتین لە رێژەییبوونی پێودانی
 هونەر و تۆرە وەک گۆرەپانیکی هەلقولای هەست و نەست و سۆز و پێوەندیدار
 بە پێوهری مشوور و سەلیقە. هەر وەها وێکنە چوون و بەراوردنە کرانی وێژە و وەرگیژان
 وەگەردی زانستیکی ئاوەزمەند و ئەزمونگەر و لە ئاکامدا، نەبوونی یاسایەکی رەها
 و بیجمان بو ئەم بوارە لە زانی مەرۆف، کە هەمووی ئەوانە تیکرا بوونە ئەنجهت بو
 ئەوێ بە تاووتالوو کەوێ ئەم دارشتنە وەپە بلاوکە مەوێ. هەر لە بان بنرەخی ئەم خالانەشە
 کە هیوادارم لە چاپەکانی داها توودا بەشیکێ زۆری ئەم هەلە و هەلەنگووتنانە هەس
 بدەمەوێ تاکوو دەقیکی شیاوتر و پاراوتر پێشکەشی خوینەرانی بکری و سەرنجی
 رێژەییەکی زیاتر لە خەیاڵەکان رابکێشری.

محەممەد خزری ئەقەم
 مەهاباد - خاکەلیوێ ۱۳۹۷ی هەتاوی

هه و نامه‌ی کتیب

شوانی کرمانجان

سەردەمی مندالی و دوخی بنەمالە کەم

لە ناوچەى سوورمەلى كە پېشتەر لە ژيڕ دەسەلاتى حكومەتى ئيرەوانيدا بوو، كوردىكى بى ملكوماشى سەربە هۆزى جەسەنى هەبوو بە ناوى شەمۆى كورى شاميل، كە بە شوانى و ميگەلەوانى سەرى خۆى و بنەمالە كەى راگرتبوو. ئەو پاش كۆچيدوايى خيزانى، برۆ و دەرويشى كورى هەلدەگرى و لەو مەلەبەندە بار دەكا و دەروا. كۆچوبار و جيھيشتنى ولات، ئەو ويش بە دوو مندالى گچكەلە و پېرەوكەلە، بۆ وى كارىكى دژوار و ناخۆش بوو. ئەوسا برۆ سى سالى تەمەنى پر كردبوو و دەرويشيش پىى لە دووى نابوو، بەلام بەختى خۆى لەو سەفەرەدا شەمەك و حاجەتىكى زۆرى پى نەبوو تا لا بارە كەى ئەو ئەندەى تريس قورس بكا.

دوچار شەمۆ لە گوندى ئازاتى پەنا قارسى گيرسايەو و لەكن كابرەيه كى يونانى بە ناوى تىئودۆر بە شوان دامەزرا. لەو دەمەدا، كچۆلەيه كى بى چاوسوور و بى داشداريش بە ناوى نەعيمە لەو و لە مالە تىئودۆرى خەرىكى كار و كارەكەرى بوو. شەمۆ دللى چوو سەرى و تەماى گرت بيخوازى، بەلام كچەى بابانويران وەك ملك و مالاتى كابرادەهاتە ئەژمار. تىئودۆر كە دونگەيه كى ئەو سۆزەى كردبوو و ئاگادارى باوى ژنوژنخوازى كوردان و مارهى و شيربايش بوو، وا بە ئاسانى نەيدەهيشت شەمۆ

بۆی بیتته سهر بهرپه‌ی؛ بۆیه هاته سهر ئه‌و برپاره که بیتتوو شه‌مۆ دوو سالان به‌بی
خه‌لات و به‌رات بۆی به‌چیتته به‌ر مه‌ری، شیرباییه‌که‌ی پی ده‌به‌خشی و قهره‌واشه‌که‌ی
ده‌داتی، ده‌نا هیچیان له‌هیچ.

به‌و حاله‌ش و پاش ئه‌م داوا و سه‌ودایه‌ش، شه‌مۆ خه‌ریک بوو له‌سوپی ئه‌و کچه
گیانی ده‌رچی و چی تر نه‌یده‌توانی چاوی له‌سهر هه‌لگری. زوو خۆی له‌وه‌یه‌کلایی
کرده‌وه‌ که پینکبران و گه‌یشتن به‌و کچه‌ شوخ و شه‌نگه، ئه‌وه‌نده‌ی دینی که دوو سالان
کویره‌وه‌ری شوانی و چۆله‌وانی له‌پیناو دا‌بکیشی؛ بۆیه مه‌رجی خاوه‌نکاره‌که‌ی به‌جی
هینا و پاشان له‌نیو کادی‌نیک و له‌وپه‌ری شایی و خۆشیدا زه‌ماوه‌ندیان گپرا و سه‌ریان
پیکه‌وه‌نا.

نه‌عیمه‌ زۆری هه‌ز له‌ کابانیتی و کاروباری نیومال بوو. ئه‌و ته‌شی ده‌رست و
گوریسی ده‌هۆنده‌وه. من و هه‌ردووک خۆشکه‌کانم، چیچه‌ک و گولزار، له‌و کادی‌نه‌دا
له‌دایک بووین. ئه‌گه‌رچی دایکم له‌گه‌ل برۆ و ده‌رویشی زه‌برامان دانی نه‌ده‌کولا، به‌لام
ئیمه‌ی خوشک و برا ته‌باوره‌با بووین و یه‌کترمان زۆر خۆش ده‌ویست.

باوک و دایکم که تازه مال و مندالیان پیک هینابوو، زستانیش هه‌دایان نه‌ده‌دا و شه‌و
و پرۆژیان له‌خۆ هه‌رام کردبوو. ئه‌وان ده‌چوونه‌ کاری زه‌نگین و خاوه‌نداران؛ تاکوو
شتیکیان وه‌گیر که‌وی و ئیمه‌ی پی به‌خپو که‌ن.

زستان ده‌هاته‌وه، به‌لام ئاگردانمان دامرکابوو؛ چونکه‌ نه‌ مالاتی‌کمان هه‌بوو تا له
ریخه‌که‌ی ده‌وه‌ بکه‌ین و نه‌ کۆل‌وو و دار و مووره‌داریکی واشی لی بوو بۆ ئه‌وه‌ی
ته‌ندووری پی دابخه‌ین.

دایکم که ده‌چووه‌ کاری مالان، پیی باش بوو ئیمه‌ش له‌گه‌ل خۆی به‌ری تاکوو له
سارد و سه‌رمای زستانیدا، له‌نیو گه‌له‌خانیدا بجاویننه‌وه و تینی‌کمان بکه‌ویتته‌ به‌ری؛ که
وابوو له‌گه‌ل ماله‌ کابرای ریک ده‌که‌وت له‌سهر ئه‌وه‌ که ئیزنمان بده‌ن ئه‌و پرۆژانه‌ی

وا دایکم له کاری وانه، ئیمه ی سرپۆکیش له گه‌لی بچین و بوخۆمان له گوشه‌یه‌کی ته‌ویله‌ی دانیشین و به‌قه‌ده‌ر پاتاله‌کانیان له گه‌رمای نیو هۆل و پشتیران بیه‌ش نه‌بین. له پال ئه‌وه‌شا، چاومان له‌سه‌ر زاری مالاتیان چر داگرین، چه‌وه‌ر و په‌لخۆری به‌ریان و زرکۆ و گزه‌ی پزای بنیان بمالین و له ئاخو‌رانیان که‌ینه‌وه.

که له‌و کارانه ده‌بوینه‌وه، ده‌بوینه دارکه‌ری سو‌بان و ده‌یاناردینه ئاو‌ردووان. ئیوارانیش پاش ته‌واو‌بوونی هه‌مووی ئه‌م کارانه، و‌پرای دایکی شه‌که‌تمان، به‌تالو‌که به‌ره‌و مال ده‌چوینه‌وه یان با‌شتر بیژم ده‌گه‌راینه‌وه کادینه ساردوس‌ره‌که‌مان.

سال وه‌ک مانگ و پۆژ به‌دوای یه‌کدا و‌پل بوون و منیش مانگ له‌گه‌ل مانگی زیاتر په‌رو‌بالم ده‌رده‌کرد و پۆژ له‌گه‌ل پۆژی زیاتر شی‌ت و و‌یتی شوانیتی ده‌بووم. برا‌کانم که له‌من با‌وخۆشتر بوون، ده‌بوونه به‌رده‌ست و ئاو‌الشوانی با‌و‌کم و له‌بیرون و به‌رزیا‌ن له‌گه‌لی ده‌چوونه به‌ر مه‌ری.

چی وای پی نه‌چوو که ئاواتی منیش هاته‌دی. پۆژیک به‌ری به‌یانی، په‌گه‌ل خۆیان خستم بۆ به‌نده‌نی و له‌وئ ناردیا‌نمه به‌ر گویلکان. ئه‌وئ پۆژی دایکیشم له‌ته‌کمان هات تا له‌وئ ئه‌سپینگ، ترشۆکه، مه‌ندۆک، پیکه‌سک و گیای دیکه‌ی خواردنیا‌مان نیشان بدا. ئه‌و نزیکه‌ی هه‌وتوو‌یه‌کی له‌گه‌لمان ده‌هات و ده‌چوو. کاتی زانی ورده‌ورده‌ فی‌ری گیاناسین و گیا‌کردنی بو‌وین، ئیتر نه‌هاته‌وه. به‌م جۆره بوو که ئیمه‌ی شوان و گاوان، زگی برسیمان به‌نان و گیا تیر ده‌کرد.

دایکم هه‌موو پۆژی پی‌پچکه‌ی بۆ ده‌پچاینه‌وه و ده‌سته‌واریک نان و لوی‌چیکیش خوی پی بۆ داده‌ناین تا به‌گیای سه‌ر خا‌ونه‌که‌مانی وه‌رکه‌ین. زۆر جار که برا‌کانم ده‌مانه‌وه له‌لی‌که‌کردنه‌وه‌ی ئه‌و گزو‌گیایه‌ی وا ده‌خوران و یاخۆ بۆ خواردن نه‌ده‌بوون، پرسیا‌ن پی ده‌کردم و منیش پ‌ینو‌ینیم ده‌دان؛ له‌به‌ر ئه‌مه بوو که دایکم ده‌به‌ری هه‌لده‌خو‌یندم: «گه‌وره‌ی، ده‌بی به‌شوانیکی چاک».

باوکیشم، ئەو گزوغیایه‌ی زهره‌ری بۆ مالات هه‌بووایه، نیشانی ده‌داین. ئەو پێی ده‌گوتین کامه‌یان خراپه و حه‌یوان گیابر ده‌کا، یان کیه‌یان چاکه و بۆ مه‌ری نه‌خۆش باشه. هه‌روه‌ها فی‌ری ده‌کردین چلۆن نه‌هیلین گورگ له‌ مه‌ری دا.

سه‌ره‌تا، گیامان خر ده‌کرده‌وه و به‌ نانی ده‌مانخوارد. ورده‌ورده‌ دایکم هه‌ندی‌ک گیای تری وه‌کوو سپیداک، گوتک و سی‌سووی پێ ناساندین. به‌رچنیکیشی داینی بۆ ئەوه‌ی گیای تیدا کۆ که‌ینه‌وه. ئیمه‌ش ئەو گیاوگۆله‌مان خر ده‌کرده‌وه و یه‌کسه‌ر ده‌مانبرده‌وه بۆ مائی. دایکیشم چاکی ده‌کردن و هه‌لی ده‌خستن تا بۆ خواردنی زستانی جوان وشک بن.

ماوه‌یه‌ک رابرد. دایکم داوای وینجه‌ی ده‌کرد بۆ مائی. ئیمه‌ش له‌سه‌ر قسه‌ی وی، هه‌موو که‌ره‌تان که‌ ده‌که‌وتینه‌ چوونه‌وه‌ی، پری باوه‌شی مندا‌لانه‌مان وینجه‌مان له‌گه‌ڵ خۆ ده‌کیشایه‌وه. جگه‌ له‌ گیاکردن و وینجه‌بردنه‌وه، ده‌چووینه‌ ده‌وان. بۆ ئەم کاره‌ ده‌رۆشیتینه‌ سه‌رانگۆیلکی و له‌وی ریحمان له‌گه‌ڵ ئاوێ ده‌گرته‌وه و ده‌مانکرده‌ ده‌وه. ئیواریش یه‌که‌ی سه‌رو ده‌دانه‌مان کیشه‌وه‌ ده‌کرد بۆ مائی. قسه‌ی خۆمان پێ، هه‌موو جارێ خۆم له‌م ئیشه‌ ده‌دزییه‌وه و هه‌ر کات نۆره‌م ده‌هات، به‌هیچ کلۆجی حه‌زم نه‌ده‌کرد ده‌ست بۆ ئەو کاره‌ به‌رم؛ هه‌ر له‌به‌ر ئەو خۆگنخاندنه‌م بوو که‌ دایکم بۆله‌بۆلی له‌سه‌ر ده‌کردم و لێی ده‌دام، به‌لام له‌گه‌ڵ هه‌مووی ئەوانه‌ش، دایک و باوکم ئیشی ئیمه‌یان پێ په‌سه‌ند بوو.

بۆ ئەو زستانه‌ی که‌ ده‌هاته‌وه، ترسیکی وامان له‌ سه‌رماوسۆله‌ نه‌ماوو؛ چونکه‌ زمیروزه‌خیره و ئازاله و ئاوردوو‌یه‌کی باشمان داخستبۆوه، که‌چی له‌ شه‌خته‌به‌ندانی پاییزدا، له‌به‌ر خووز و خوسار، باران و بۆران و گلێره‌دا، نه‌مانده‌ویرا سه‌ر وه‌ده‌رنیین. ناچار خۆمان له‌ کونی ژووری خزاند و به‌رده‌وام چاوه‌پێی بارینی هه‌وه‌ل نوای زستانی بووین و به‌م جۆره‌ شه‌رتی سالی‌کمان په‌ری.

نیومالمان رایه خیکی تیدابوو و له سەر کا و کوۆتان پامان ده خست و هه سیریکی
 نه رمی له گیا چنراویشمان به سهردا ده دا. بالنجی بن سه ریشمان به پووش و سه مه ل
 ئاخرا بووه. له حیفیشمان جاجمییکی پان و دریژ بوو که به خوۆماندا ده دا. ئیمه ی مندال،
 له لای یه کتر و له ریزی کدا، راده کشاین. هه موو کات له سهر ئه وه ی وا کاممان له
 نیو به ندی بخه وی، یان بچیتته قه راخی ده مان کرده شه ر؛ نیو ه پراست گه رمتر بوو و منیش
 له بهر ئه وه ی که پاشه به ره بووم، جیگه گه رم و نه رمه که م بهر ده که وت.

ئه وه هه وه ل جار بوو که له وه رزی زستاندا، تینی گه رمامان پی ده گه یشت. دایکم
 به دلکی خوۆشه وه ته ندووری داده خست. ئیمه ش لیك ده هالاین و خوۆمان له په نای
 گه رم ده کرده وه. پاش ئه وه ی که شیو ساز ده بوو، دایکم سه ری ته ندووره که ی ده نایه وه
 تا بو شه وی سارد نه بیته وه. به م جوۆره شه وانه له په نا ته ندووری داده نیشتن و قاچ و قولمان
 تی ده کیشا.

دایکم به سه وزی و گیای وشکراوی هاوینی، ترشو که ی کولای بو لی ده ناین.
 باوکیشم تفاق ی له بهر گو یلکان ده کرد و گه نمی داده چاند. ئه و سالی بو به خپو کردنی
 هه ر سه ری ک مالآت بری یه ک و نیو تا دوو کیلو گه نم و نیزی که ی ده کو په ک پاره ی
 وه رده گرت؛ بو ئه وه ش ده بو وایه له سه ره تای مانگی خا که لیوه هه تا کاتی به فر بارینی،
 یانی ئاخرو ئوۆخری مانگی سه رما وه زی، چووبایه بهر پرو پاتالی خه لکی.

جه شكۆله كه مان و شوانیتی بۆ ملووكان

باوكم ئەو گەنمەى كه وهك به رات وهرى ده گرت، له كۆلێى دهنه و ده بېرده ئاشى. ئەو بۆ ئاسانكرده وهى كاره كانى زۆرى چهز ده كرد گویدرێژىكى هه بى؛ چونكه راپه راندنى كاره كانمان به بى هه بوونى ولاخ و بارهه لگريك چه توون بوو و ده بووايه بۆ هه ر كارىكى چاوبه ره ژىرى ده روجيرانان باين. ئە گه ر كه ردار و مووچه داره كانيش گویدرێژىكيان پى داباين، له به رانبه ردا ده بووايه يه ك دوو رۆژان چووبايه ده سته واويان.

باوكم هه ر ساله ي دوو رووبلې رووسى بۆ كړىنى گویدرێژى وه لا دهنه. له سى سالاندا توانى شه ش رووبل كۆ كاته وه. ئەو پاره كانى له نيو كۆنه په رۆيه كى گه وره وه ده پىچا. په رۆكه شى له قودوويه كى ته نه كه ده ئاخى. ته نه كه كه شى له نيو تووره كه يه كدا ده شارده وه و ده يگوت:

«به سى چوار رووبلان، ده توانين گویدرێژىكى بکړين.»

ئەو گه لىك جارن بوخچه كه ي ده كرده وه و پاره په شه كانى لى ده ردینا و له گه ل دايكم ده يانژاردن. ئە گه ريش هه له يه كيان بکړدایه، سه رله نوى ده يانژماردنه وه. جارى

وا بوو له شهوانی زستان، ئیمه به دهنگی باوک و دایکمان له خه و ده بووین و ده ماندیت که چۆن پاره کان ده بژیرن: پینج، سی و دوو. ئه وان کوبه که کانیاں له پرووبله کان جیا ده کرده وه. پاشان، بوخچه که یان له نیو ته نه که و تووره که که ده نایه وه.

له م زستانه دا، باوکم کاری بۆ یۆنانییه ک ده کرد به ناوی پالکا فریاندۆفیلۆف. پالکای ئاشه وان حه یوانیکی زۆری هه بوو و کوره که شی ئه فسه ر بوو. سه ره به هاری، چوار پرووبل و بالتۆ ئه فسه رییه که ی کوری پالکایان وه کوو هه قده ست دا به باوکم. ئیمه ش به و پاره یه گویدر یژیکمان کرئ. لئی گرده و بووین و به به زموره زم و هاتو هوریا وه له کادی نییمان کرد.

هاوین هات. گوله جه رگه که مان هاته زانی و جه شوولکه یه کی بوو. ئیمه ش به هه مووان که ر و جه شکمان له سه ر بیللیه ی چاوان دانا بوو. به دل و گیان به خیومان ده کردن. تفاق ی زستان نییمان بۆ داده خسته وه. ئه وی هاوینی وه ک خولخوله ی هه لده سووراین؛ گیامان خر ده کرده وه، باقه باقه مان ده کردن و دوا ی وشکبوونه و هیان، بۆ ماییمان ده کیشانه وه. له گره، گویدر یژه که زۆر به که لکمان ده هات؛ جگه له وه که گیامان پی ده کیشا، وه کوو هه موو که ردار و ئاشیریک، باراشمان له گویر یژی خو ده نا و پییمان ده برده ئاشی.

ئه وساکه ببومه ئاوالشوانیکی زیت و وشیار، به جۆر ییک که زۆر که ره تان، باوکم میگه له که ی به من و برا کانم ده سپارد و بۆخوی ده چۆوه مالی. به م شیوه یه، سالی کمان تی په راند. برا کانم هه ر کامیان ببونه شوانیکی پسپۆر و منیش هه روا له به رده سستی باوکمدا بووم.

دوا ی ئه وه که باوکم شه رتی سالی پی په ری، چووینه شوینیکی تر به ناوی ئه لیکساندرۆفا. له م جیگۆر که یه دا، جاشک و که ر زۆر به که لکمان هاتن و ته واوی که لوپه لی نیوما ل وه کوو به ره، لباد، مه نجه ل، سوینه، قابله مه، ده سته نوین و شمه کی

ترمان پی گواستنه وه.

ئه وه گوندهی وا کۆچمان بۆی کردبوو، له لایه ن کورده کانه وه ناودییر کرابوو به خپوه تی سوور، به لام کۆچبه ره شووره ویه کان که به ملووک ناسرابوون، ناوی ئه لیکساندرۆفایان لی نابوو. گونده که له ههوت کیلۆمیتیری قارس و له سروشتیکی دلرفینی به ستینی قاسات هه لکه وتبوو. به لیواری چۆمه که وه، تا چاو هه ته ری ده کرد له وه پرگی پانوپۆر که وه کوو فه رشیکی گه وری په نگا وره نگ نه خشیترابوو، ده بینرا. که میک ئه وه برتر، موچه ومه زرایه کی سه رسه وزی لی پان ببۆه. چه م و پروو باریش له ژیر تیشکی زیڕین ببوونه بازی زیوین و به ده م بریقه پرژاندنه وه به نیو کیلگه که دا تی ده په رین. له لایه کی تری ئه م گونده بیستانیک راخرابوو که له وی ملووک که له م، گیزه ر و سه وزی دیکه یان په نیو دینا. گۆل و گیا و میترگ و چیمه نیش ده ستیان له ملی یه ک ها لاندبوو و ده و رانده وری ئه لکساندرۆفایان خه ملاندبوو. به هاران وه ختی خو نچه پشکووتن، بۆن وه رامه ی گۆلان ده گه را به نیو شیو و شیوه لان و سه ری مروقی توند و خه یالیشی سه رخۆش ده کرد.

ملووک ژینگاریکی خۆش و زه ویوزاری نانگر و به پرژه ویان هه بوو. له ته واوی موچه ومه زرا باشه کانی ناوچه ی قارس، گوندی پرووسی ساز کرابوون و هه ر ملووکیک په نجا تا هه شتا دۆنم زه وی پی درابوو.

دانیشتوانی ئه لیکساندرۆفا جیاوازییه کی که لتووری زۆریان له گه ل ئه رمه نی و تورک و گورجیه کان هه بوو. ملووک وه رزیری چاک بوون و که لکیان له ئاقیله و ئامیری پیشکه وتووی کیلان و دروونه وه وه رده گرت. گیا و وینجه یان به مه له غانی ده درووه و به شه نه و عاره به ی گه وره کۆیان ده کرده وه. له ئاویژه و به راوان، گه نم و جۆ و دانه ویلله ی تریان ده چاند و نانه که یان زۆر له هیی گونده کانی ده وروبه ریان جوانتر بوو. موچه ومه زرای دلرفینی ملووکان پر بوو له له وه پرگی مشه و میشه ی زه به ند که

و لَس و ولساتیکی زۆریان تیدا پاده گرت. له گونده که، دوو میگه له مه پ و دوو گارانه مانگای شیر و گاهه لیک و کاوپه گه لیک ده چه لیتران. ههروه ها دوو که رگه گویره که و رهوه ئه سپیک، که هیشتا نه به کاری کوشتنه وه دههاتن و نه بو کاری ده بوون، له نیو ئاژه لانداده له وه پان.

خه لکی ئه لیکساندر و وفا دوو تیره بوون و هه ر تیره و به ره بابیش دیر و قه شه ی خویان هه بوو. ملوو که ده وه مه نده کان که به لاتاو پییان ده گوترا به خته نوک، ئیمه ی کورد و خه لکی بی دارومالی خویان ده چه وسانده وه. ئه و بیوژدانانه، جاری وا بوو ئه وه نده یان له شوان و گاوانان دها، که بو چه ندین کاترمیر له بان زهوی بیهوش ده که وتن. ئیشتاش مستوی مندالۆ که م له بیره و پرۆژیک هه ر چه ند به وردی نازانم چون و چ بوو، ئاخۆ مستۆ مالاتی درهنگ هینابوو ه یان دوو سه ر له مانگا کانی زه پریان کرد بوو و چوو بوونه نیو بیستانی ماتبووی؟! که ئه مه بوو به هۆی ئه وه ی که ماتبوو لیتی بدا و ده ست و لاقی بشکینی.

چه ند شوان و گاوانی دیکه ش هه بوون که ژیا ئیکی ناله باریان هه بوو، به لام چونکه سه لت و قولت بوون، دوخه که یان له وانی تر نیسکیک باشتر بوو و ده یان توانی به به راتیکی که م خویان به خپو بکه ن.

ئه و ساکه، باوکم هاو رییه کی شوانی هه بوو به ناوی حاجی سلیمان که زۆر به ی ئیوارانی زستانی ده هاته مالممان و ده ستی ده کرد به گیرانه وه ی نه قل و نه زیره کانی. ئیمه ش حاجیمان له بهر ره وشته باشه کانی خوش ده ویست؛ ئه گه رچی جاری وا هه بوو که له بهر هاو ها جیان گو یچکه ی ده کی شاین، به لام قهت نه بوو لیتی زویر و زگار بین.

شالاوی گورگان

پاییزان، گهلی جار گورگ دههاته قهراخ مالان و له گیلله ی مه‌ری ده‌دا و چند سه‌ری ده‌خنکاند. دایک وباوکم زۆر په‌روشی ئه‌و می‌گه‌له بوون واییمه‌ی له‌به‌ر بوو. ئه‌وان زۆرتر دلنیگه‌رانی من بوون و ده‌یانزانی مندالیکی وه‌کوو من ناتوانی له‌به‌رانبه‌ر گورگاندا خۆی بپاریزی. ئیواران که مه‌ر ده‌هاته‌وه مالان، ده‌سته‌وودوعا ده‌بوون و ئه‌وه‌نده‌ی هیژ و تین له‌زار و زماناندا بووایه‌هاواریان ده‌کرد:

«خودایه‌گیان سه‌ده‌زار جار شوکر له‌وه‌ی که ئه‌م‌پ‌وش به‌خیر گوزه‌را و تووشی

زه‌ره‌ر و زیان نه‌بووین».

له‌گه‌ل وشکبوونی گیای ته‌رت‌وته‌لانان، ژیانی ئیمه‌ش ناخۆشتر ده‌بوو؛ چونکه‌به‌بی گیای خواردنی که به‌شیک له‌بژیوی ئیمه‌ی دا‌بین ده‌کرد، وابه‌ئاسانی تیر نه‌ده‌بووین و تا ئه‌و کاته‌ی گه‌نم ده‌په‌ری، برسیتیمان ده‌کیشا. هه‌رکه‌گه‌نم هه‌لسابا، گو‌له‌که‌یمان ده‌چنی؛ له‌سه‌ر ئاوری ده‌مانبرژاند و ده‌مانکرده‌بریشکه‌و به‌م جو‌ره‌خۆمان پی ته‌سه‌ل ده‌کرد. پاش ئه‌وه‌ی گه‌نمه‌که‌مان ده‌دروویه‌وه، کلۆشه‌که‌مان ئاور تی به‌رده‌دا و خیرابه‌داری ده‌مانکو‌تا، هه‌تا ئه‌و دانه‌ی پینانه‌وه‌ماوه‌و برژاون، نه‌سووتین. ئه‌و ده‌نکانه‌ی ئاوا

دهبرژان زۆر به تام بوون، له کۆشماندا نهرم ده بوونهوه و پێیان ده گوترا قه لێنۆک.
 پاش دروینهی گه نمی که له مه زرایه شتیک بو دروونهوه نه ده ما، په تاته ده گه یشتی.
 ئیمه ش که هه موو پۆژی مه رمان ده برده به نده نی، داوای چه ند په تاته مان له ملوو که کان
 ده کرد. ئه گه رپیرێژنه کان، په تاته یان پێ نه دا باین و به دهستی به تالۆحه تالۆه و نه نار دبا یاینه وه،
 تا قه تی برسییه تی له راده به ده رمان نه ده هینا؛ بۆیه ده چووینه نیو بیستانان بو دزی. ئه و جار،
 ته پاله مان کۆ ده کرده وه و له سه ریه کمان داده نان، شه مچه مان پێوه ده نا و چاوه پروانی
 دامرکانی خه رمانی ئاوه که ده بووین تا بتوانین په تاته کان له ژیر پۆلوه کان دا بنین.
 دوایه، ئه و خوییه ی و له ماله وه هینا بوومان به په تاته کانمان وه رده کرد و به تام و چیژیکی
 زۆره وه ده مانخوارد. ئیمه به خواستی خو مان نه بوو که دزیمان ده کرد! ئاخه له لایه ک،
 به راته که مان له کلکه ی پاییز و ته نانه ت پاش قه باره به ستنی به فری و هه رده گرت و تا
 ئه و کاته ده بوو ده ستمان پێوه گرتبا، له لایه کی تریش پێویست بوو شتیکمان بخواردایه.
 له و نیوه دا، زۆر جاری و بوو ئه وه نده ده پاراینه وه تا خانم و خاتوونی مائی زگی پیمان
 سووتابا و شتیکی بو دانا باین. به شیک له وان به ویستی خویان نانیکیان بو داده ناین،
 به لام زۆربه ی هه ره زۆریان تۆزیان لی هه لنه ده ستا و ده ستیان به پرویه وه ده ناین.

له نیو ژنه ملوو کاندا، یایه پاراشا زۆری خو ش ده ویستم. ئه و که خو ی قه ت واقی
 له باوه ش نه هاتبوو، بیکومان زگی به منی شو انه ویله ی هه ناسه سارد ده سووتا، که به ری
 به یانی هه موو پۆژیکی پاییزی میگه لم ره پێچه کی به نده نی ده دا و له وی که سیره
 ده بووم. ئه و دوو جار له هه وتوودا و بی ئه وه ی ئاگام لی بی، نان و خو ی و خه یاری بو
 داده نام. ئیواران که مه رم له هۆلی ده کرده وه، بانگی ده کردم و شه وبات و به رماوی خو ی
 له پیش رۆده نام. منیش تیرو پر ده مخوارد و قاپه که شم ده لیسته وه. دایکه پاراشا ژنیکی
 باش و ره زاسوو ک بوو، که چی ژنه ملوو که کانی تر ئه وه نده چرووک و چه قه سوو بوون،
 ته نانه ت نه یانده هیشت پێ له نیو مال و باله خانه یان باوێژین.

بئ ئەو هی ئاگا بکهین، پاییز له گه‌ل باران و سه‌رما و ته‌م و مز و لاتنی داگرته‌وه. له‌وه وهرزه‌ی سالدا، کاری مه‌زرایه ته‌واو ببوو و جگه له شوان و گاوان، که‌سی دی به که‌ژ و چیاوه نه‌بوو. به‌و حاله‌ش، هه‌ستم به ته‌نیایی نه‌ده‌کرد؛ چون ئاوده‌نگ و ئاوالیکی ئەمه‌گدارم هه‌بوو که ناوی چاوره‌ش و سه‌گی مه‌ریمان بوو. چاوره‌شم زۆر خۆش ده‌ویست و ئەویش هیچ کات لێم دوور نه‌ده‌بووه و جیی نه‌ده‌هیشتم.

باوکم هه‌موو جارێ به منی ده‌گوت که له پاییزدا، شوان ده‌بئ چوارچاو بئ؛ چونکه له‌و کاته‌دا گورگ برسێیه و به‌شوین ده‌رفه‌تیکدا ده‌گه‌رئ هه‌تا له میگه‌لی بدا و چه‌ند سه‌ر مه‌ران بر دات.

تاریک‌پوونی به‌یانی که مه‌رم ده‌ر ده‌کرد، له گه‌ل ئەو هی که باوکم فیری ده‌کردم چلۆن له به‌رانبه‌ر گورگاندا خۆ بیاریزم، چه‌ند کوته‌په‌رۆ و قوله‌داریشی بۆ له تیری هاویشتم و گوتی:

«ئه‌و دارانه له ده‌ستان خۆشن و ئە‌گه‌ر گورگ شالاوی بۆ هینای، په‌رۆیان تی هالینه و ئینجا ئاوریان تی به‌رده... بۆ لای زاری به‌ره و لینی ده... ئە‌گه‌ر وا بکه‌ی، گورگه ده‌ترسی و پرا ده‌کات».

ئه‌وئ پۆژی که میگه‌لم ده‌ر کرد، سه‌رما و لاتنی داگرته‌وو و ته‌م و مزیش هه‌ستا بوو. دوا‌ی خواردنی به‌رچایی، سه‌رله‌نوئ برسیم بۆه. ئە‌و پارووه نانه‌ی وا دایکم بۆی له توربینی نابووم زۆر که‌م بوو، ناچار دووله‌تم کرد. بۆخۆم له تیکم لرف دا و ئە‌وی دیکه‌شم فری دایه به‌ر ده‌می چاوره‌شی. پارووه بچووکه که له جیات ئە‌وه‌ی تیرم کا، ئاوراتری کردم. چیشتان بوو، زاربینی توربینم کرده‌وه، دیتم چی تیدا نه‌ماوه. خه‌ریک بوو له نیز و برسان ق‌ر ب‌م و نه‌مه‌زانی چ بکه‌م!

میگه‌لم داکیشایه‌ خوار په‌ریزیکی قه‌راخ باخی و ئینجا به‌ دزی چوومه‌ زگ په‌تاتان. چه‌ند دانه‌یه‌ کم له گه‌له‌ خۆ هینا و خیرا پانه‌مه‌رم له قه‌دی شاخی هه‌لکرده‌وه. له‌وئ

هه ندیکی کۆلکه و ته له زمه دار لی بوو که ئاورم پێ کردنه وه و خۆم له بهر تینه که ی راگرت. بۆ دامرکانی ئاگره که زۆر به له زوبه ز بووم هه تا په تاته کان له نیو پۆلووه کان هاویم؛ بۆیه هه رکه ئاوره که بوو به خه لوز، به شینه یی په تاته کانم له بنی دانا.

له پیر دیتم چاوپهش له قوژبنیک هاته دهر. گوئی قوت کردن و له نیو مژه که دا چاوی له شتیک بری. له دلم چه قی و مه ترسییه ک له بنا گویمه، به لام زۆرم برسی بوو و نه مده توانی واز له خواردنی په تاتان بهینم و برۆم و به ره و پرووی مه ترسییه که بیمه وه. له جیی خۆم نه بزو وتم. به فیتوولیدان چاوپهش تێ بهرده دا تا کوو پیی بوهری و به ره و مؤرانه که بروا. منی چه به ساو له پال ئاوره که مامه وه و به وردی سه رنجم دایه سه ره و پینی سه گه که. له لایه ک، سویم ده هاته وه بۆ په تاته ی نیو بهر ژاو و له لایه کی تریش دلم خه ریک بوو زرم زرم لئی ده دا. له خۆم ده پرسى:

«له نیو دومانه که چ بوو؟... گورگ بوو یان جه رده؟»

شوانی پسپۆر دهیزانی که سه گ بۆنی گورگی کردوه. پاش تاویکی، چاوپهش گورج هاته وه. ده تگوت به زمانی بیزمانی خۆی ده یهه وی شتیکم پئی بلئی. زانیم بئی ونه بئی شتیک قه و ماوه. شله ژام و دهسته کانم که وتنه له رزین. داره که م هه لئینایه وه. تاسابووم و له بیرم نه بوو ئاگری تێ بهرده م. به دواى چاوپهشدا رویشتم. له نا کاو دوو گورگم دیتن که یه کیان مه ریکی پر دابوو یه و ئه وه ی دیکه شیان دا په ریبوو ه پیش چاوپهشی و وه کوو قوله سینگ به رامبه ری چه قیبوو و ددانه کانى لیک ریچ ده کرده وه. له من وابوو ده یهه وی به م کاره هاوړیکه ی بپاریزی.

له و کاته دا، ئه و فیل و فه ندانه ی و باوکم فیرى کردبووم، وه بیر خۆم هیتانه وه. وه ک گولله ده ره پیم و خۆم گه یانده ئاوره که و شاپلیته که م پیوه نا. هه رکه جوان گری گرت، ره پیی ئه و گورگه م نا و مه ریکی راده کیشا. چاوپهشیش که دیتی ئاگرم به دهسته وه یه، ترسی شکا و گۆری بهسته وه و رۆبووه گورگه که ی تر. چاک تیکبه ربوون. زگم به

چاوره‌شی دسووتا. مەرەکانم جی هیشت و چوومه یاریده‌ی هاوړی وه فاداره‌که‌م. چاوره‌ش قه‌پی به گورگه‌دا گرتبوو، به‌لام گورگه‌که‌وا گورځخانه به قورقوراکه‌یدا نووسابوو که قرووسکه‌ی ده‌چووه‌ه‌له‌ی ئاسمانی. ده‌بووایه‌په‌لام بکر دایه و به‌دهستی چه‌م داره‌ئاوړتیبه‌ردراوه‌که‌م هه‌لگرتبا و به‌دهستی راستیشم داهاتبامه‌وه خړه‌به‌ردان. داریکم له لمبوزی گورگه‌که‌راکیشا و پر به‌هیز و تواناشمه‌وه به‌ردیکم له خالیگه‌ی هالاند. گورگه‌خوی له زار و دهستی چاوره‌ش راپسکاند و به‌نیو زه‌ندو لاند بازره‌بوو. هاوړیکه‌شم ئاهیکی هاته‌وه‌به‌ر.

له‌و ته‌م ومزه‌دا، ئه‌وی تر به‌چرنووک و به‌ددانی مه‌ریکی گرتبوو و راکیش راکیش له‌گه‌ل خوی ده‌بیرد. ئه‌گه‌رچی له‌ترسان و له‌به‌ر دله‌کو تان ببوومه‌شه‌قشه‌قه و وه‌ک میژوکه‌هه‌لده‌له‌رزیم، به‌لام هه‌ر چوونیک بوو به‌دوایدا رویشتم و گه‌یشتمه‌گورگه‌که‌هه‌ر که‌منی دیت، له‌قه‌راخ په‌وه‌زیک په‌نای گرت. مەرەکه‌ی به‌ردا و ددانه‌کانی ده‌چیره‌وه‌برد.

گری دارم دامرکابوو و به‌بی چه‌ک له‌وی ما بوومه‌وه. گورگه‌ش لیبی ده‌مپراندم و ددانه‌کانی لیک ده‌سوو؛ ده‌تگوت هه‌ر ئیستا نا ئیستایه‌کی به‌چنگه‌کران پریم پیدا ده‌گری. خو‌م نه‌دوړاند و بی ئه‌وه‌ی سه‌ری له‌سه‌ر هه‌لگرم، په‌رۆکه‌م له‌داری هالاند و ئاوړم پیوه‌نا. به‌ختی خو‌م زوو گری گرت. بوی چووم و تیم قوولاند. له‌گه‌ل شو‌قی ئاگره‌که‌که‌وته‌چاوی، به‌لووره‌لوور و ددانلیکدان لیم ته‌کیه‌وه. له‌و ده‌مه‌دا چاوره‌ش له‌لایه‌که‌وه‌بازره‌قی به‌ست و له‌فریام هات.

هاوړی وه‌فاداره‌که‌م تی‌ی به‌ربوو. منیش هاوکات به‌ردم ری‌ده‌هالاند، به‌لام دهستی شکاوم نه‌مده‌نگاوت. ئه‌وجار به‌داره‌ئاوړتیبه‌ردراوه‌که‌وه‌بوی چووم و یه‌کم داوه‌شاند له‌مبوزی. گورگه‌توقی و به‌حاله‌حال توانی خوی ده‌رباز کا. هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی چاوله‌سه‌ریه‌ک دانانیک، له‌نیو شیخه‌لاند قوتار بوو و به‌نیو به‌رده‌لاندان تی‌ی ته‌قاند.

شهره که ته‌واو بیوو و دوژمنیش تیی قووچاندبوو. کاتی چوومه سهر مه‌په‌ی گورگرتوو، دیتم به‌سته‌زمانه له ترسان هه‌لده‌له‌رزئی و له سی شوینه‌وه بریندار بووه. نزیک ئه‌وانی تر بوومه‌وه، دیتم ئه‌وه که لاکه‌بزی‌کیش له‌سهر زه‌وی که‌وتوو و گورگ هه‌لی درپیه. می‌گه‌له‌ په‌ویوه‌که‌م به‌ره‌و ئاوره‌که‌خره‌لدا و هه‌ر له‌ویش مؤلم دان. هه‌ناسه‌چ بوو له‌گه‌رووم دهر نه‌ده‌هات! له‌برسانیش دلم‌خه‌ریک بوو به‌ریته‌وه. به‌و حاله‌شه‌وه، ده‌ستی له‌رزۆکم له‌نیو خۆله‌میشتی نابوو و به‌چنگ و نینۆکان له‌په‌تاته‌کانم ده‌گه‌رام. نه‌مه‌زانی په‌تاته‌کانم چیان لی‌هاتوو. زۆر گه‌رام، به‌لام هیچ شتی‌ک دیار نه‌بوو و پاکیان شه‌وتابوون. ساتیکی تال بوو و هینده‌ی نه‌مابوو بده‌م له‌بانگی گریانئ. سه‌خه‌ت و ده‌سته‌وه‌ستان له‌وی مابوو مه‌وه و ناچار خۆم دایه‌ده‌ست چاره‌نووس. کوته‌گۆشتیکی بزنه‌منداره‌وه‌بووه‌که‌م هاویشته‌به‌ر ده‌می چاوپه‌شی و بو‌خۆشم ده‌م له‌هیچ نه‌دا.

تاوپه‌رانی، شه‌که‌ت و شه‌لال گیله‌مه‌رم به‌ره‌و ئاواپی په‌تاندا. هه‌موو گۆشته‌که‌م بو‌خواه‌نی بزنه‌که‌که‌له‌به‌ختی په‌شی خۆم قه‌شه‌ی ملووکان بوو، برده‌وه. کابرا ده‌سته‌جی غه‌زری. منی له‌یه‌خته‌رخانه‌ی کرد و ئه‌وه‌نده‌ی لی‌دام که‌چورته‌م لی‌پرا. باوکم هات و منی دۆزیه‌وه و به‌کویره‌وه‌ریه‌ی کی زۆر بردمیه‌وه‌مالئ. به‌پیی پتودانی ئه‌ودهم، شوانی بیچه‌ک، ئوبالی مه‌پی گورگخواردووی له‌ئه‌ستۆ نه‌بوو، به‌لام سه‌ره‌پای ئه‌و نه‌ریته، سه‌لیقه‌رستۆفی قه‌شه‌و کوپخای ملووکه‌کان که‌بیرای بیرای گویی نه‌ده‌دا به‌و رپسایانه، زه‌ره‌که‌ی پی‌بژاردم و چه‌ند پرووبل و کوپه‌کی له‌شوانانه‌ی ئه‌وی سالییم که‌م کرده‌وه.

به‌شیکی زۆری به‌راته‌که‌یان لی‌گیرابوو مه‌وه. ده‌بووايه‌زستانیش بو‌تیرکردنی زگم و قه‌ره‌بوو‌کردنه‌وه‌ی ئه‌و پاره‌یه، له‌ماله‌ئاغای کارم بکر دایه.

سه‌ره‌به‌هار بوو و چه‌زم لی‌بوو بگه‌ریمه‌وه‌سه‌ر کاری شوانیتی و ئه‌و پیشه‌یه‌ی دلم

وا له سه‌ری بوو. زۆر بیروه‌به‌ویدا گه‌رام تا کوو له شوینیک بگیرسیمه‌وه، به‌لام که‌س به شوان نه‌یده‌گرتم و ده‌یانگوت:

«نان و شوانانه‌ی زستانی له تو خه‌ساره.»

سالی تی وهر سوورا و زستان هاته‌وه. له‌و ده‌مه‌دا کابرایه‌ک منی وه‌ک پیکوره‌لای خوی گل دایه‌وه. خاوه‌نکاره‌ نوپیه‌که‌م، ئازهل و ولساتیکی زۆری هه‌بوو. منیش له مه‌یته‌رخانه و له‌بان ته‌ختیکی دار لپی ده‌خه‌فتم. کاره‌که‌م قورس و گران بوو. ده‌بووایه پیش زه‌رده‌په‌ری، ئاخو‌رم خاوین کردباوه، به‌ر پیی مالاتانم مالییا و له سه‌رگوتیلکی رشتبام. هه‌روه‌ها مشووری جه‌مه‌جۆی یه‌کسمانم خواردبا و تفاقم له‌به‌ر مه‌ر و بزنان کردبا. ئه‌گه‌رچی به‌وه‌موو کاره‌نه‌ده‌وه‌ستام، به‌لام تا پیش هه‌لاتنی خۆر ده‌بووایه هه‌موو ئه‌و کارانه‌م راپه‌راندبا.

خاوه‌نکاره‌که‌م له سه‌رراستی و ده‌روه‌ستی من یه‌کجار دلخۆش بوو. ئه‌وه‌موو رۆژی له‌گه‌ل هه‌وه‌ل گزینگی هه‌تاوی سه‌ریکی پشتیرانی ده‌دا، ده‌یدیت که یه‌خته‌رخانه، کۆخ، هۆل و ته‌ویله‌ ماشتراوه و ولس و ولساتیش تیرن؛ ئه‌وه‌ش ده‌گه‌راپه‌وه سه‌ر ئه‌وه‌ی وا من یه‌کین کارم ده‌کرد و له یه‌خته‌رخانه نه‌ده‌هاتمه‌ ده‌ری و ته‌نانه‌ت نان و پیخۆریشم بو ده‌هاته‌وی؛ ئیدی سویندی نانی جه‌ژنی ناخۆم که له‌نیومالی ده‌مخوارد، ئه‌ویش نه‌له‌گه‌ل خاوه‌نمال، به‌لکوو به‌ته‌نیا و دوای ئه‌وان.

چنگال بو چی ده بی؟

هاوین هات و له گه ل گولزاری خوشکم پیکه وه چووینه بهر گویلکان. خواوراستان، ئەو هاوینه به بی ئاپۆر و ئازار تیپه پر بوو و ههتا پاییزی به خێر و خوشی گویلکه وانیی خۆمان کرد.

مامۆستای قوتابخانه ی گونده که مان که ژن بوو، جاریکی هاته مائی و ئیزنی له باوکم خواست بو به جیهینانی ههندی کاروباری خۆی بمنيترته شاری قارسێ که حهوت کیلۆمیتر له گونده که مان دوور بوو. باوکیشم ملی نه سووراند و قسه ی له قسه ی نه کرد. مامۆستا پریسکه یه ک و نامه یه کی وی دام تا بیگه یه نمه دهست میرده که ی که و له قارسێ و له گه ل کوره چکۆله کانی ده ژیا. بو ئەو کاره پازده کوپه کم وه رگرت و دلخۆش و پریسکه به شان راسته پری ریگه ی شارم گرت بهر.

بو دۆزینه وه ی ماله کابرای، کووچه و کۆلانی شار نه مانه یگه پریم. له ناکاو و له حه وشه یه کدا دوو کورپژگه م دیتن و اخه ریکی کایه ن. له بال خۆمدا گوتم هه بی و نه بی ئەوانه جووته کوره که ی مامۆستان. چوومه پیش و نامه که م دایه دهست یه کیان. کوره هه رای باوکی کرد:

«بابه... بابه... وه ره... نامه ی دایکمه».

بابه هاته بهرده رکئی. پاکه تی نامه که ی هه لپچری و پاش ئه وه ی خویندییه وه،
 فهرمووی لی کردم. منداله کان له هه وشه وه هاتنه وه. چووینه دیویک. له وی جووته ی
 برایان، یه کین کردیانه سرته و زرته. تویتکه م نه ده گرت. له من وا بوو له سه ر درکانم و
 سه ر و تم لی برابوو. هینده ی پی نه چوو ژن و من و منداله ورتکه ی تریش پی وه ربوو.
 هاتنه ژوو و ئه وانیش چاو یان له سه ر هه لنه ده گویتم. حه به سابووم و نه مده زانی
 بوچی ئاوا سه رنجیان داومه تی. هه ر ته قه م له سه ری ده هات. تو مه ز که مامؤستا بو ی
 نووسیون که ئه و کوره کورده. ئه وانیش زور زه ق وه کوو ئه وه ی رمووزن یان ده عبایه کی
 سه یروسه مه ر یان دیپی، چاو یان تی بریبووم. له پرسیارانیان وه رده دام و منیش خیرا
 ولامم ده دانه وه.

وا ویده چوو مامؤستا له نامه که یدا داوای شتگه لیکی له میرده که ی کرد پی؛ بو یه
 ئه ویش بو کرینی که لوپه لان رویشته بازار ی و ئیمه ی به ته نیا جی هیشت. منداله کان
 لیم کو بوونه وه و داوایان لی کردم کایه یان له گه ل بکه م، به لام چونکه کایه ی خه لکی
 شارم نه ده زانی، نه چوو مه تیوی.

کابرا که له بازار هاته وه و منداله کانی بو خواردنی فراوینی بانگ کرد. منیش له
 چیشتخانه نامم بو دانرا. قوله بنه یه کی سوورکاره که چیشتکه ر و قه ره واشی مالئیان
 بوو، هات. قاپه شورباویکی بو هینام و له قه راخ قاپه که ش، که وچک و چنگال و
 کیردیکی دانا. گیت وویژ له وی دانیشتبووم. که وچکه که دیار بوو هیی نانخواردنییه،
 به لام نه مده زانی کیرد و چنگاله که بو چی ده بن. ئه وه نده ی عه قلم پی شکا ئه وه بوو که
 ئه وانه که ره سه ی قوماری مندالانن و به دیاری بو منیان داناون!

ئه که رچی پیشت له گونده که مان شه نه و شتی وام دیوو واکایان پی له عاره به
 ده کرد، به لام سه ره رای ئه وه ش، ئه و شه نه چکوله یه یان باشر بلیم ئه و چنگاله م زور پی

سه‌یر بوو. چیشته که م به که وچکی خوارد. ئینجا، له بان میزه که هه‌ستام و به که یفخۆشی چنگال و کێرده که م پۆ کرده باخه‌لم. ژنه قه‌له‌وه که به بنچاوانه‌وه هه‌ر ئاگای لیم بوو، چوو و هه‌مووی بۆ خاوه‌نماله‌ که گێراوه. خانه‌خویش بی‌یه کودوو هاته‌ چیشته‌خانه‌ی. ده‌ستی له‌بن چه‌نه‌گه‌ نا و لیم پاما. بی‌یه‌وه‌ی باسی کێرد و چنگاله‌ که بکا، پرسى:

«ئه‌رى خۆت بۆ پۆیشته‌وه‌ ساز کردوو؟!»

ئه‌منیش به‌ متمانه‌وه‌ ولامم داوه:

«ئه‌ریوه‌للا... سازم... پیم خۆشه‌ هه‌رچی زووتر بگه‌ریمه‌وه.»

سه‌ره‌پای ئه‌وه‌ چیشته‌ به‌تامه‌نی خواردبووم و ئه‌وه‌ دیاریه‌ جوان و سه‌رنجراکیشانه‌ی وه‌رم‌گرتبوون، وه‌کی له‌سه‌ر ئاوران بم وا بوو. هه‌موو شتی‌کم لی‌ نامۆ بوو. ئه‌وه‌نده‌شیان چاو تی‌ بریووم که وه‌ره‌زیان کردبووم.

می‌ردی ژنه‌ی، بو‌خچه‌یه‌کی له‌ دیوه‌که‌ی هینا و دوو قودوولکه‌شی دامی له‌ گیرفانمی هاویم. ئه‌وه‌ به‌ئانقه‌ست وای کرد بۆ ئه‌وه‌ی بزانی چلۆن خۆم له‌وه‌ دۆخه‌ ده‌په‌رینمه‌وه. ئه‌منیش به‌بی‌یه‌ج شه‌رمیک، کێرد و چنگالم له‌ گیرفانم هینایه‌ ده‌ر و نامنه‌ بن هه‌نگلم تا جییه‌ک بۆ قودوو‌ه‌کان بکه‌مه‌وه. ئه‌وکات خاوه‌نماله‌ که لی‌ پرسیم:

«ئه‌وه‌ کێرد و چنگاله‌ بۆ کوی ده‌به‌ی؟»

ئه‌منیش به‌ ورمانه‌وه‌ گوتم:

«مه‌گه‌ر خۆتان به‌ دیاری پیتان نه‌داوم؟»

به‌ ره‌نگو‌روویه‌کی چه‌په‌ساوه‌وه‌ گوتی:

«به‌ دلنیا‌یییه‌وه‌ نا! کی‌ ئه‌وانه‌ی به‌ دیاری داوه‌ به‌ تۆ؟»

وای لی‌هات خۆم بۆ رانه‌گیرا و گو‌راند‌م:

«ئه‌دی بۆ له‌ کاتی نانخواردندا ئه‌وه‌ شتانه‌تان له‌ قه‌راخ ده‌ستم دانا‌بوو؟!... ها... بۆ...»

بۆچی؟!»

لیره دا بوو که مندالی گه ره کئی چووبوون و ئەو شته یان بو ئاوما لان گیرابوو. زوری
پئی نه چوو که دەرودراوسی پئی وەر بوون. ئاشگه که وه ک پووره ی ههنگ خه لکی
تئی پزابوو و گشتیان به تاسه وه هاتبوون گوئی راگرن.

کابرای خانه خوی پووی تئی کردم و گوئی:

«کیرد و چنگاله که یان بو نانخواردن دانا بوو، نه ک بو شتیکی تر».

تئی مابووم و نه مده زانی بلیم چی. لیوم وه ته ته له که وتبوو و زمانم تیک هالابوو.
چاوم ئاویان تئی زابوو. بوغزیکی مندالانه ئەوکی گرتبووم. سه رم به هه نیسکان
هه لده قه نرا و مژولیشم له بهر فرمیسکان هه لده هات.

له نیوئه و ژن و ژاله ی ویدا، نافرته تیکی ئەرمه نی هاته لام و پرسیاری لئی کردم.
باش بوو زمانه که یم ده زانی و ده متوانی له گه لی بدویم. به روخساری به فرمیسک و به
دهنگیکی نووساو و پر له تازار و به دلکی شکاوه وه و لام داوه:

«ئه وانه که ره سه ی قومارانن ... جوان سه یریان که ... کیرد و چنگالیان به دیاری
داومه تئی ... که چی ئیستا پیم ده لئین دزیوتن ...».

ژنه ئەرمه نیه که گوئی:

«بابه که م ... ئەوانه خو که ره سه ی قوماران نین ... کیرد و چنگالیان داوی تا

چیشته که ی پئی بخوی و هیچی دی ...».

دوای ئەو قسانه، لیک حالی بووین و خه لکه که ش له مه بهستی من گه یشتن. ئەوان
له خو بیوونه وه و له بهر پیکه نینان، وه خته بوو بدرین، به لام خواهه لناگری هه ندیکیان
زوریان زگ پیم ده سووتا. میرده به قه ره واشه که ی گوت تا جووتیک چنگالی کۆنم بو
بینی، به لام ئەمن غلوور بووم؛ ملم نه ده دا و ئەو کاره یانم وه کوو جووتیک له بیپیزی به
خۆم داده نا. دوا جار، به دم لاواندنه وه، کابرای خانه خوی پازی کردم دیاریه کانیا لئی
وه رگرم. سه ره نجام په ژراندم و دوو چنگاله به نرخه که م له ته نگه ی گیرفانم هاویشته.

هه لبهت نامهیه کیشی دامی و منیش بو خچه کهم هاویشته سه ر شان و به ره و ئاواپی که وتمه ری.

له نیو رییدا، به دم مه و دابرینه وه له په ستا ئه و لیک تینه گه یشتن و قسانه م کاویژ ده کرده وه، به لام سه ره پای ئه وه ش، له بهر چنگاله کان زور که یفخوش بووم و بیرم له وه ده کرده وه که چلۆن کایه یان پی بکه م. له گه لکوو ریگه م ده بری، تاو نا تاویکیش پاده و ستام و چنگالم ده رده هینان. هه لوه سته یه کم ده کرد و پییان سه رسام ده بووم. یاریم پی ده کردن؛ وه ک چیلکه ی له عه رزیم ده وه ژاندن و له پوش و په لاش و کای سه رزه ویم وه رده دان.

ئه وسا ولات زور خوش بوو. سه ری شه وی بوو که گه یشتمه وه ئاوه دانی. له وه ده مه ییدا، ماموستا و کچه که ی له سه ر دالانی پراوه ستا بوون. کاتی منیان بینی به هه شتاو هاتنه لام و منیش خیرا نامه و قودووه کالم دانی. ئه و نامه که ی خوینده وه و پیکه نی. ئینجا، کچه که ی هاته پیش و هوکاری ئه م پیکه نینه ی له دایکی پرسی. دایکه ش نه قلی چنگاله که ی بو گپراوه. دوا جار، که موو که یه کم لی وردبوونه وه و تریقانه وه. بو خچه که مابوو بیانده می، ئه ویشم وی دان. ماموستاش بره پاره یه کی تری وه کوو کاله درانه له باخه لم رو کرد و گو تی:

«جا ئه و جار برۆوه مالی... زیته له گیان...».

یه که مین وانه و ناسنامه

دوو پوژی تی ورسوورا، ماموستا و کچه که ی به نیو دییدا ده گه ران. کاتیک له مالوچکه که ی ئیمه نزیک بوونه وه، هاتمه دهر و به ره و پیریان چووم. ماموستا هه رکه منی بینی، به دهم زه رده وه ده نگوباسی باو کم ی پرسى. منیش خیرا هه رام کردی. باو کم هات و به نیشانه ی ریزدانان کلاوه که ی داگرت و سلاوی کرد. ئەو داوای له باو کم کرد تا ئیزن بدا بیمه دهر که وانی قوتابخانه ی گوند و له بری ئەو کاره ش مانگی سی پرووبل پاره وهرگرم. به خو شیه وه باو کم قسه ی ماموستای نه شکاند. منیش دوای ئەوه چوومه سه ر ئیشی نویم.

ماموستا بهر له هه موو شتیک ره ژوودان و داردانی پی نیشان دام. ئەو جار بردمی بو پۆلی خویندن و له وی ئهرک و ئیشه کانمی شی کرده وه و پی گوتم ئە شی چی بکه م و چی نه که م.

ئهرک و کاری من به و جو ره بوو که هه موو پوژی ده بووایه حه سار و پۆله کانی خویندن بمالم، کورسی و دهرکه و په نجه ران خاوین که مه وه و سو به که یان بو هه لکه م. ههروه ها تونگه ی ئاو ی پرکه مه وه و به یانی و ئیواری گیزه ی له سه ماوهری هه ستینم.

دوای هه مووی ئەوانه بۆ کپینی پێداو یستیه کانی مامۆستا و بردنه سه هری پاسپارده کانی بچمه بازاری.

پۆژی یه که م چوومه پۆلی. لهوئ تابلۆی جۆراو جۆری بالنده، گیانله بهر، ده عبا و خه ریته به دیوارییه وه دا کو ترا بوو و منیش به سه رسو پرمانه وه ته ماشام ده کردن. ئە گه رچی سه ره ده ری کم له و تابلۆ یانه ده ر نه ده کرد، به لام بۆ من را که ش و بال که ش بوون. شتی کیشی لی بوو که به هیچ جۆریک نه مده زانی چیه. له پال تابلۆی بالنده ره نگا وره نگه کان، دانه یه کی سامناک و سه رسو ره یین هه لا وه سرا بوو که له ودا مرۆ قێک به کاسه سه هری پرووت و ددانی ده ر په ری وه وه به دی ده کرا و له جیاتیی چاو و لووت، درزی گه وره و قوول پۆچوو بوون؛ ئە م مرۆ قه که له ئی سکه پرووته ساز کرابوو، به با وه پری من چک وته شکی هه مان ئە و جندۆ که یه بوو وا جا رو با ر له ماله وه ئی مه یان پی ده تر ساند. ئە وه نده له و وینه یه تو قی بووم که هه موو چه لان به چاوی قوو چاو و به خو شبه زی لی پاده بووریم و له گه ل ده ر که وتنی بوو لێ له ی ئیواران، سام ده یگرتم و نه مده و پرا له نیو پۆ له که دا بمی نه وه.

زۆرم چه ز ده کرد سه بارهت به و شته پر سیار له مامۆ ستا که م بکه م، به لام هه ر چه ندی ده مکرد له پرووم هه ل نه ده هات. دواتر زانیم که منداله کانی تر هه ر لاشی لی نا که نه وه؛ بۆ یه دلم بر پیک چه ساوه و ورده ورده به بی ترس و دله را وکه له بن تابلۆ که ده وی ستام و ئی نجا به تاسو خه وه چاوم له هه لۆ وشک کرا وه کانیش ده کرد.

یه که م پۆژ که له کار گه پامه وه، خاوو خیزان له خو شییان لیم هالان. منیش ئە سکۆم بۆ له بنی مه نجه لێ گپران و هه رچی دیتبووم و کردبووم به وردی بۆ گپرانه وه.

باوکم ئی ستاش که ئی ستایه با وه پری نه کرد که موو چه ی مانگانم سی پوو بل بی، هه ر بۆ یه چه ند جا رانی ش به گو یی هه لێ نامه وه:

«وه لّاهي ئە گه ر بێتوو تاقه یه ک پروو بلیشت پی بدن هه ر زۆره... به زیاد بی.»

پرووی مانگیک له کاره که م گوزه را بوو. مامۆ ستا بانگی کردم و سی پوو بلی دامی،

به لام چونکه سه وادم نه بوو، قوتابییه ک هات و له جیاتی من پسووله که ی واژو کرد. کاتی ماموستا پاره که ی وی دام، داوای لی کردم کراس و کلاویکی باشی پی بکرم و ههروه ها ته و هشی گوت:

«وه کوو قوتابی و هرت ده گرم تا ویرای منداله کانی تر فیتری خویندن و نووسین بی.»
 باو کم بو کرینی جلو به رگ هیشتی، به لام ری پی نه ده دام بخوینم؛ له ورا پی و ابوو بیتوو بیمه قوتابی، ئیدی کارانه م لی ده برن. هه رچونیک بوو کونه بالتویه ک و کلاو و کراسیکی ده لبودویان بو سه ندم. کاتیک ده به رم کردن، دیتم له و جله فش و فولانه دا، فه سالم زور بوو چکتر دیته بهر چاو.

بی ته وه ی باو کم بزانی، ده چوومه وه پوله کانی دهرسی روظانه و شیلگیرانه ده مخویند. له گه ل ته وانه ش، ساوه ساوم له کاروباری قوتابخانه نه ده کرد و به دل و داو کاره کانم راده په راند. ماموستاش گه لیکم لی قایل بوو. ته و فیتری ده کردم چون پیلاره کانم خاوین که مه وه و چلون شتی ده سکرد ساز که م.

هه رچه ند جلی خاوینم ده به ردا بوو، به لام منداله ملو و کان تخوونم نه ده که وتن و پیان ده گوتم دریزدا هو ل. ماموستاش که دیدی ته وان قه شمه ریم پی ده گیرن و بو ته وه ی پتر نه بمه گه پچاریان، کورسییه کی تاقانه ی ته رخانه ی من کردبوو.

له و شوینه ی واده ستم کردبوو به خویندنی، زورم واز له سه ر دهرس وده وره که م بوو و خیراشته کان فیتر ده بووم. ماموستا هه موو جاری ده هات، سه رکه وتنی روظانه می ده دیت و به هه لنان و هه لگوتنه کانی به ره و پیشکه وتنی زیاتر هانی ده دام. ته و به و پیتانه ی که به مقه باوه لکاندبوونی، ته لفوبیی خویندنی فیتر ده کردین. ئیمه ش بابه ته کانمان له بهر ده کرد، پیته کانمان هه لده بژارد و ماموستاش له پرووی پیته کانه وه پرساری بو داده داین.
 له و نیوه دا، له گه ل مارووسیای کچی ماموستا ببوومه ئاوال؛ ته و کچیکی تا بلئی ژیر و ژیکه له بوو. مارووسیا که له پولی دووه هم ده یخویند، له ناسینی پیت، حینجه،

رسته و رسته به نیدیدا بنبالی گرتم. ده بی بلیم دایک و کچ که هه ردووکیان وانه یان پی ده گوتمه وه، له پیشکه وتنه کانم به جاری سهریان سپر و واقیان و پمابوو. تاوه لاتان که ده بووایه سو بان هه لکه م، ناچار بووم له سهر نووکی په نجه برۆم و به ئە سپایی کاره کان راپه رینم؛ ئاخو ماروو سیام زۆر خووش ده ویست و دلّم نه ده هات به ده نگه دهنگی من له خه و رابی.

رۆژیک له رۆژان و پیش ده سپیکی پۆلی ده رسی، کاتی سه ماوه ره که م له بان میزه که دانا و ویستم بگه ریمه وه، ماروو سیا رای گرتم؛ ئەو به نیگایه کی پر له متمانه و به چاویکی پر له گر شه وه لپی روانیم و کتیپکی ئە لفویپی به دیاری پیشکه ش کردم. شتیکی له سهر په رتوو که که نووسیوو، که داخی گرانم بۆم نه ده خوینرایه وه. ئەو پرووداوه ئە وه نده له نا کاو بوو که له لایه ک په شوکا بووم و له لایه کی تر، ئە وه نده ی پی خو ش حال بووم که نه مده زانی چۆن سپاسی بکه م. کاتی ک قوتاییه کانی دیکه گه یشتنی، به خو رانانه وه چوومه پشت میزه که م و په رتوو که که م له پیش خو م دانا.

کاروباره که م ته واو بوو. په رتوو که که م له بن هه نگلی نا و به غار چوومه وه مالی تا خوشک و براکانم هاو به شی ئەو خو شیه که م. هه رکه چوومه وه مالی و چاویان به په رتوو که که که وت، به تاسه وه لیم وه خر بوون و به ده م سه یرکردنی کتیبه که وه، گو ییان بۆ به سه رهاته که م راگرت، به لام سه ره رای ئە وه ش، خوشکه کانم باوه ریان نه ده کرد خه لاتیکی وا به نرخم درابیتی. ئەوان به دایک و باو کمیان ده گوت:

«ئەو په رتوو که یان له جیات مووچه ی مانگانه داوه تی.»

هه رچه ند سویندم ده خوارد که به دیاری پیشکه شیان کردووم، دیسانه وه به قایان پی نه ده کردم؛ بۆیه سه بینه که ی دایکم و دیدم بۆ راستی و درۆیان چوونه لای مامۆستای. ئەو پی گو تبوون که په رتوو که که دیاری بووه. هه روه ها چون مامۆستا ههستی به وه کردبوو که خوشکم له رووی هه لئایه شتی دیکه ی لی بپرسی، هیچی لی

نه شاردبوونه وه و بهرې دليايي پيدا دابوون كه به بې وهرگرتنې پاره يان كه مكر دنه وه ي كارانه پيم ده خوښي. له گه ل ته مه شا، پي گوتبوون كوره كه يان زور زيت و وشياره و به ليني شي دابووني كه بيتوو بو جه ژني كريس مه سي پرواته وه شاري، په پو پال و كو نه شمه كي منداله كاني بو من بيني.

كاتي ده ميني كاره كانم جوان راده پرن، زياتر حه ولم ده دا تا پوژيک بتوانم ته و په رتو و كه ي مارووسيا پيشكه شي كردبووم، بخوښمه وه. پوژيک له پوژان مارووسيا ليې پرسيم:

«ته ري بز انم هيچ له كتيبه كه فير بووي يان نا؟»

ته و جار لاپه رې يه كه مي بو ه ل دامه وه. منيش به م شيويه ده ستم كرد به خوښ دنه وه: «ماشا، ناشا، ئوزا و...».

مارووسيا ده سبه جي هه راي كرده دا يكي:

«دايه! دايه! خو ته وه عه رهب فيري خوښ دنه وه بووه!»

دا يكي هات و دواي ته وه ي گويي لي راگرم، ده ستيكي به سه رمدا هينا و گوتي:

«زارخوش... ورده ورده هم زووتر فير ده بي و هه ميش با شتر».

منيش له خوشي ته و هه موو ده به ره له خوښ دن و ئافه ريمه ي ماموستا شاگه شكه

ببووم. نه مده زاني چي بليم و چي بكم. سووره له گه رابووم و هينده ي نه مابوو چاوه كانم

نوقمي فرميسكي شادي بن.

ته گه رچي له گه ل مارووسيا ببوومه ئاوال، به لام منداله ملووك خوشيان نه ده ويستم؛

ته وان قه لسه يان لي ده گيرام و نه يانده هيشت بخوښم. له و نيوه دا مارووسيا هه ميشه

لاگيرم بوو و به زماني خوش پي ده گوتن:

«مندالينه... له كو ل عه رهب بنه وه... كارو پي نه بي».

ئا به و جو رهي كه گيرامه وه، له گونده كه مان نامه بهر خوښ دنې.

هاوینان که قوتابخانه داده خرا، ده چوومه وه بهر مه ران و میگه له وانیم ده کرد. ئیتر
 ئه و جار له نیو پیپچکه ی شانما، جگه له نان و پیخۆر، په رتو و کیشی تیدا ده بوو و
 ئه وهنده ی دهر فته ره خسابا، چاو یکم به سه ر وانه کانی پاردا ده خشانده وه. له زستانیشدا،
 له سه ر هه وای جاران ده مخویند و له هه مان کاتدا سه رم له ئیش و کاری خو مدا بوو.

ئه گه رچی نیونجی نومره ی پۆله که مان نۆ و ده بوو، به لام له بهر هه ول و تیکۆشانی
 بیوچانم، ببوومه که سی یه که م و هه موو ده می نومره ی باشم ده هیناوه. به و حاله ش
 مندالی خوا وه نداران که زۆر به یان بووده له و په تیاره بوون، هه میشه به ربینگیان پی ده گرم
 و لییان ده دام، به لام ئه من قهت خو م تی نه ده گه یاندن.

رۆژیک باوکم چهند په ره کاغه زه کۆنی له نیو بو خچه که ی دهرهینا و داوای لی کردم
 ناسنامه که ی بۆ ببینمه وه. به هار بوو و له و وه رزه ی سالدانا سنامه ی پیویست بوو. هه روه ها،
 ده بووایه ماله که مان بۆ قلا دی قارس بگوازینه وه. منیش چونکه که چه سه وادیکم به
 خو م وه شک ده برد، بام ره گو ییان نیشته بوو. لوو تم لی به رز کرده وه و ده ستم کرد به
 هه لدانه وه ی روو په ره کان. له نیو ئه واندا چاو م به به لگه یه ک که وت که تیدا نوو سرا بوو:

فهرمان

به هه موو ئاغا و کو یخای دیهات و بهر پرسی شاره کان راده گه یه نری تا بۆ
 دۆزینه وه ی ماینیکی ره سه ن که ره نگه که ی سپیه، هاوکاری شه مۆی بکه ن و هه ر
 که سیش ئه و فه رمانه جیه جی نه کا، سزا ده درئ.

واژۆ

سه رۆک ئازانی مه لبه ندی قزل چاکچاک

له گه‌ل دیتنی ئەو به‌لگه‌یه که وتبوومه تاسه‌وه. له خۆم ده‌پرسی چما باوکم پیشتر تیکه‌لی کاروباری میری بووه؟! ئاخ‌ر له فه‌رمانه که دا نووسرابوو ده‌بی هه‌موو به‌رپرسه‌کان هاوکاری باوکم بکه‌ن؛ له حالیکدا ئەوان خۆیان سه‌رۆک و به‌رپرس بوون. باوکم پیکه‌نی و ئاوا نه‌قله‌که‌ی بۆ گێرامه‌وه:

«چهند سال له‌مه‌وبه‌ر، له گوندی قزل چاکچاک شوان بووم. سه‌رۆک ئازانیش له‌وی بوو. پوژیک یه‌کیک له‌ ماینه‌کانی ون بوو و منیش یه‌کتەن و یه‌ کبال نه‌مده‌توانی بۆی بدۆزمه‌وه. ئەو که دلی زۆر له‌سه‌ر یه‌کسه‌مە‌کانی بوو، راگه‌یه‌ندراویکی دامی که له‌ودا فه‌رمانی به‌ هه‌موو به‌رپرسه‌کانی ئەو هه‌ریمه‌ دابوو ماینه‌که‌ی بۆ بدۆزنه‌وه».

هه‌روه‌ها باوکم ئەوه‌شی له‌قسه‌کانی زیاد کرد:

«عه‌ره‌ب تۆش هه‌ر له‌و پوژه‌دا له‌دایک بووی».

جا به‌پیی قسه‌کانی باوکم، ۲۸ی ئۆکتۆبەری ۱۸۹۸، که پیکه‌وتی ده‌رچوونی ئەو فه‌رمانه‌یه، ده‌بیته پوژی له‌دایکبوونم. چاک وایه‌ ئاماژه‌ به‌و راستیه‌ بکه‌م که به‌گشتی کوردانی ئەو مه‌له‌بنده‌ ناسنامه‌یان نه‌بوو هه‌تا پیکه‌وتی له‌دایکبوونیانی تیدا تو‌مار بکری. دوا‌ی ته‌واوکردنی قوتابخانه‌ی گوند و پاش که‌مپیک مانه‌وه له‌ ئالکساندرۆفایه، چو‌وینه‌ شارۆچکه‌ی فلادی قارسی و له‌ویش سالیک شوانی هۆزه‌ کورده‌کان بو‌وین. ده‌بی بلیم که ژیان له‌ کپوپاران و له‌نیو خیلاتی کوردی ئەم مه‌له‌بنده‌ شتیکی تایبه‌ت بوو. لی‌ره‌ جو‌ری ئاژه‌لداری جیا‌واز بوو له‌گه‌ل شی‌وازی ئەم کاره‌ له‌لای ملووکان و ته‌نانه‌ت ژیا‌ریشیان وه‌ک یه‌ک نه‌ده‌چوو.

به‌هار و جه‌ژنی بارۆدان

ره‌وتی ژیان له‌نیو دیهاتی کوردان و ملووکاندا وه‌ک یه‌ک نه‌بوو. ملووکه‌کان زیاتر کشتوکالیان ده‌کرد و کورده‌کانیش له‌لێر و چایهر و چرستاناندا به‌مالداری و ئاژه‌لدارییه‌وه خه‌ریک بوون. مه‌زرای به‌پێژه‌وه و هه‌واری بژوینی ئه‌وه‌مه‌لبه‌نده‌ببونه هۆی گه‌شه و ده‌وله‌مه‌ندی و لات‌ه‌که‌یان و به‌ده‌یان هه‌زار مه‌رومالات له‌و شوینانه‌داشت و دابه‌سته‌ده‌کران.

ئه‌گه‌ر باسی سروشت و جوانی ئه‌وه‌ناوچه‌یه‌ بکه‌م ده‌بی‌بلی‌م که‌ له‌ کژی زستانی، سه‌فانی ئه‌وه‌مه‌لبه‌نده‌که‌وای سپی ده‌که‌نه‌به‌ر و له‌گه‌ڵ یه‌که‌م گزینگی خۆری خا‌که‌لی‌وه‌دا، ره‌شانگیان تی‌ده‌که‌وی. له‌گه‌ڵکو‌وه‌به‌فر توایه‌وه، زه‌وی بۆش و نه‌رمان ده‌بی. دوای ماوه‌یه‌کی، گۆل و گیوا له‌بناران تی‌که‌ده‌چرژین. هه‌وای سه‌رشاخان و تیره‌شانی ئیره‌پاک‌تر و بێ‌گه‌رده‌وه‌کو‌و‌راستان و پێده‌شتان گه‌رم و شه‌دار نییه؛ هه‌ر بۆیه‌شه‌روه‌کی ئه‌وه‌مه‌لبه‌نده‌له‌وه‌رزی هاوینیشدا وشک هه‌لناگه‌رین و بیتوو و شکیش بن، گیای تازه‌سه‌ر وه‌ده‌رده‌نین و گۆلی نوێ ده‌روین. جگه‌له‌مانه، مه‌ری ئه‌گره هه‌میشه‌به‌شینه و شینکان ته‌ر ده‌کریته‌وه و له‌تاوه‌لاتیوه‌هه‌تا تاو په‌رانیش بی‌ئه‌وه‌ی

هه لگه پرين، ده له وه پرين. چلوپر و بالنده يه كي يه كچار زوريش به شاخانه وه يه كه پۆل پۆل له سهر لقو پۆپي داران هه لده نيشن و ده عبا چ بي نايهيلن؛ بويه له چاو دۆل و ده شتان، مار و ميروو، ميش، مۆز، قرنوو، ميشووله و ته پۆ زۆر كه م به مهرومالاتي هه واره بليندانه وه ده ده ن.

هه ركه به فر چۆر چۆره ي ده كه ويئي و ده چيته وه، گه لاي نوي وه چي ده كه نه وه. گۆل و گياش تاراي سوور و شين به ولاتيدا ده ده ن. ده مه ده مي پينجه ي تار، له گه لكوو په لكه زيپرينه ي هه تاو پرشهنگي كه وته سهر دالان و كولانان و تيشكي هاته ژوور له رۆچنه و كولانان، هۆزاني كورد ده كه ونه جموجوول و بار كردن به ره و زوزانان. ئه وان جوان چاو ده پيري به ره غه لان ده كه ن بۆ ئه وه ي هه رچي زووتر هه راش بن و هاويني له ته ك رانه مه پري بچنه له وه پري.

كورد له جيته واراندا ليك كو ده بنه وه و به چل تا هه شتار په شمالان، هۆبه يه ك بوخويان پيك ده هين هه تائيش و كاري ده واران به يه كه وه راپه پرين. له هه ر هۆبه يه كدا، سهر هۆبه يه ك هه يه كه جله وي خيلي به ده سه ته وه يه؛ ئه و جگه له داناني سه رانه، هه واران، خوريانه و پوشانه، جيته وه ران ده سنیشان و واده ي گه رانه وه ش ديارى ده كا. خه لكه كه له نيو خوياندا هه لي ده بزين، ده ستي ريزي لي دنين و له حاست ئه ودا به گوي و به ربار و ملخوارن. له وان وايه ئه و كه سه كه سه كسانى و داژداري بيچي ناك، به لكوو به يه كچاو سه يري هه مووان ده كا و جي بانگوه اوار و پشتوپه ناي بيبيژيو و بيوه راني خيله؛ جا بويه ده بي شوان جگه له كردو كاري خويان، ئيشي سه ره هۆبه ش راپه پرين. ئه وان بۆ ئه م كارانه خه لات و به رات چيه وه ري ناگرن، كه چي وه ك ئه ركي سه رشانيان ده بي هه موو ئيواره يه ك، مه ره كه ي داكه نه وه و بوي به سه ره كه نه وه. بي له وان، هه موو سه بينانيش شياكه ي بۆ بريژن و به هار به ند و سه رگير و كو تانيشي بۆ بمالن.

له كلكه ي مانگي ره شه مه دا دۆل و زه ندۆل و ده شت و بيروني گوندي كه لاره ش

به‌رگی شینیان ده‌پۆشی و له‌وه‌پیش ده‌گه‌یشته سه‌ر ئەژنۆیان. ئیمه‌ش که له‌وئ شوان بووین، می‌گه‌لمان ده‌رده‌کرد و له‌گیاچار و له‌وه‌رگه‌کانی ئەوئ ته‌رمان ده‌کردنه‌وه. به‌پیی ریوشوینی ئەو مه‌لبه‌نده، پاش ئەوه‌ی می‌گه‌ل ده‌گه‌یشته زۆزانان، زاوژی بزن و په‌زان ده‌ستی پی ده‌کرد. مالداره‌کان به‌رخیکیان سه‌ر ده‌بری و له‌شوان و ده‌روجیرانان ده‌گه‌په‌یه‌وه. پیاو درۆنه‌کا له‌و بانگه‌یشتانه‌دا، ژن و می‌رد به‌یه‌که‌وه میوانیان به‌خه‌هاتن ده‌کرد و به‌ده‌وره‌یاندا ده‌هاتن و ده‌چوون. دوا‌ی نانخواردنی، گه‌نجه‌کان گۆرانیان ده‌گوت و وێرای شوانه‌کان دیلانیان ده‌گه‌په‌را. کاتیک میوانیه‌که ده‌هاته‌په‌رانی، سپاسی خانه‌خوینیان ده‌کرد. بۆ ده‌په‌رانه‌وه تا رسق و پۆزیان زۆر و ولس و ولساتیان له‌به‌لایان به‌دوور و هه‌واریان به‌خه‌روخۆشی ته‌په‌ر پی.

ئەوئ پۆژی خانه‌خوئ زۆرمان پی راگه‌یشت و میوانداریه‌کی باشی کردین. ئیمه‌ش ئەوه‌نده‌مان نان و گوشت خواردبوو خه‌ریک بوو به‌ته‌قیین. کورده‌کان به‌و جه‌ژنه‌یان ده‌گوت سه‌رئ په‌ز. ئەوه‌هه‌وه‌ل جار بوو له‌ژیاندا شتی وام ده‌دیت. له‌خۆشیان له‌وانه‌بوو هه‌لفه‌رم. دایک و باوکم به‌ده‌م قاقالیدانه‌وه ده‌یانگوت:

«کوره... پۆله‌ئەوه‌بۆ وا ده‌که‌ی... سه‌رئ په‌ز جه‌ژنیکی ئەوه‌نده‌گه‌وره‌نیه...
پاوه‌سته‌به‌م زووانه‌بارۆدان که‌خۆشترین پۆژی سه‌له‌دیت».

منیش له‌گه‌لکوو ئەم قسانه‌م بیست که‌وته‌مه‌داوی چاوه‌پروانی هاتنی جه‌ژنی بارۆدانی.

به‌رخه‌کان بریک هه‌راشته‌بوون و به‌فریکی زۆرتر له‌چیا‌یان ده‌ستی کرد به‌چوونه‌وه. سه‌رهۆبه‌واده‌ی هه‌واری دیاری کرد و له‌ماوه‌ی یه‌ک هه‌وتوودا، هه‌موو خۆیان بۆ ئەوساته‌ساز دا. سه‌ره‌نجام ئەو پۆژه‌هات. له‌گه‌لکوو به‌یان به‌ربوو، خه‌لک جلوه‌رگی جه‌ژنیان کردبووه‌به‌ر. کچان به‌جلی ته‌نک و ئالووالاوه‌ده‌هاتن و ده‌چوون. قزو پۆریان به‌گول‌پازاندبووه‌و خه‌زیمیان کردبووه‌لووتیان. جگه‌له‌وه‌ی خه‌لکه‌که‌

خۆیان له ته پلێ گولێ ده دا، به ره شان و سپیانیش راده گه یشتن. زه نگوله یان له ملی نیریان ده کرد و وه پیش ورده مالانیا ن ده دان.

کاتی وه پیکه وتنی میگه له که، خۆر به ته شقی ئاسمانی ساماله وه ده دره وشایه وه. بۆن و به رامه ی گولانیش تیکه ل به هه وای سازگاری به هاری ده بوو و له ولاتی ده گه را. هه موو شتیک وه ک تیلی ته مووره ساز و سه رو به ر بوو. سه رهۆبه فه رمانی وه پیکه وتنی دا. سه رشوانی شمشال به ده ست وه پیش گه لی که وتبوو. ئه و وه ک فه رمانده یه ک ده جوو لایه وه و دواشوان و دواژۆکانی فیر ده کرد تا چلۆن چاوه دیژی به رخه ساوا و مه ره ئه ستیوره کان بکه ن. به دوا ی ئه ودا بزنه مه ره زیکی سپی بۆل له مل ده رویشته که به قسه ی وان ئه م بزنه له هه مووان جوانتر زه نگولێ لی ده دا. له سه ره رویشتنی، مه ردار گازی شوانه کانیا ن ده کرد و پیا ن ده گوتن:

«جوان وریا بن... لاوه کیتان نه بی... مه ری خۆرایی نه که ن...»

هه رچی پێویست بوو کرا. سه رشوانه که، شمشالی به ده میه وه نا و تیی توو پراند. ئیمه ش وه ری که وتین و میگه لیش به دوا ی ویدا ریچکه ی گرت. ئاوالشوان و چو و که شوانیش ته نیشتاوته نیشته مه ریا ن گرتبوو؛ شان به شانی ده رویشتن و نه یانده هیشت میگه له که بر بر بی. ئه وان گوچان به ده ست و به فیکه کیشان وه نیو مه ری ده که وتن و سواری سه ری یه کیا ن ده کرده وه.

له و پرۆژه وه تا ئیستا زۆر سالی تی وه رسوو پراوه، به لام کاریگه رییه کانی جه ژنی بارۆدانی بۆ هه تاهه تایه له میشکمددا گووراوه. ئیستاش بزه و پیکه نینی زارۆکان و لاوان و شوانان، جلی که سک و سوور و گوله سه ری شه نگه کچانم هه ر له بهر چاوه و دهنگی گۆرانییه کانیش هه ر و له گویمدا ده زینگیته وه.

سه وزایی وه ک له دلێ زه وییه وه هه لقولابی، سه رتاسه ری نوال و پیده شته کانی داپۆشیوو. دارو به ردیش یه کپارچه ببوو ته شکی ته لی و ده بریسکایه وه. ئیستا که ش

سه‌ران و تیره‌گان سپی ده‌چوون و خال به‌له‌ک نه‌ببوون. باره و کاره‌ی مه‌پر و به‌رخان، بالۆره‌ی شوان و لاوان له‌نیو دۆل و لاپالاندا ئاوازی ده‌دایه‌وه. خه‌لکی گوندیش له‌ ماله‌کانیان ده‌هاتنه‌ دهر و سه‌یری ئەم دیمه‌نانه‌یان ده‌کرد. سالی دوو جار شتیکی له‌م چه‌شنه‌ پرووی ده‌دا. یه‌که‌میان، له‌ وه‌رزی به‌هار و جه‌نگه‌ی بانه‌مه‌ری و ته‌وی تریان، ده‌که‌وته‌ مانگی ره‌زه‌ری که‌ خیل دیته‌وه به‌ره‌و خواری.

نابی ئەه‌وه‌ش له‌بیر بکه‌ین که‌ داروداهاتی خه‌لکی کورد به‌گشتی له‌پریگه‌ی ره‌وه‌ندایه‌تی و ته‌رش‌دارییه‌وه‌ دابین ده‌کرا. هه‌ر له‌به‌ر ئەم هۆیه‌ بوو که‌ ته‌واوی بیروه‌وشیان ته‌رخانی ئازه‌له‌کانیان ده‌کرد. کورده‌کان پۆن و په‌نیری سالانه‌ی خو‌یان له‌ شیری مه‌ری ده‌گرت. شیر و خورییه‌کی زۆر و چه‌ندین سه‌ریشیان مه‌رومالات بو‌ فروشتن ده‌برده‌ شاری؛ ئا به‌م شیوه‌یه‌ ده‌یان‌توانی پاره‌ی پیتاکی سالانه‌یان دابین که‌ن و جلومل و شتومه‌کی مالیی پی بکرن؛ بۆیه‌ سه‌یر نییه‌ ئە‌گه‌ر بلین گه‌رمین و کویستانی خیلات، پرووداو و جه‌ژنیکی گزنگ و گه‌وره‌یه‌ له‌ ژبانی خه‌لکی کورددا.

له ههواران

هیشتا زۆری مابوو بگهینه سهراچاوهی کویستانی که ئه و گه نه جانه ی وا بو چه ند کیلو میتریک له ته کمان هاتبوون، جیان هیشتین و گه رانه وه. سه رشوان و ئاوالشوانی پریسکه به کۆلێش، مه پری و پیه پیه میگه لی ده رویشتن. ئیمه که ریگه یه کی دوور و درێژمان له بهر بوو، به ئانقه ست مه ودایه کی که ممان ده بری تا کوو مه ره کان شه که ت نه بن و بتوانن به ئاسانی جیگۆرکی بکه ن. مه رومالات قه تاره یان به ستبوو. له هه ندی جیگه ش ده وه ستان و ده حه سانه وه.

له و کاته دا که له شوینییک راوه ستاینه وه بو ئه وه ی مه ره کان له کار بن و بحه سینه وه، باوکم که سه رشوانی مه رداران بوو هات و دیاریی وانی له نیوماندا به ش کرد. له نیو دیارییه کاندا، نان، گوشت، گوشمه و هه لوی تیدا بوو.

به ده م ئاژۆتنی میگه لی، شوانه کان باوکمیان پرسیارکوت ده کرد؛ یه ک له پرسیاره کانیا ن ئه وه بوو که له رۆژیدا چه ند جار پێویسته میگه ل راوه ستیتته وه، بچه قی و مۆل بدری. جا هه ر بو ئه و قسانه، شه ویش به کۆلیک پرسیار ی تره وه ده چووینه لای و له بهرده م ته می و ئامۆژگارییه کانییه وه هه موو ده بووینه چاو و گوئی.

له جیههواران زۆر بهتەنیا نه ماینه وه. چوار پۆژی پێ نه چوو که خێوی مه‌ری به مال و منداله وه هاتن. بارگه و بنه یان خست و هه‌ر له‌وێ ره‌شمالیان هه‌لدا. ئەم ره‌شمالانه له چوار پینج کوینی لیکدوروو سازکرا بوون و ئەوه‌نده و پراق بوون که چه‌ندین ئۆرتە و به‌ستیر، به‌ره و ته‌شکه به‌ره و لباد و لاکیشیان تیدا راخرا بوو. هه‌ندی له‌م ره‌شمالانه لاپه‌ر و هه‌ندیکی دیکه‌شیان تیکه‌په‌ر له لانزاران و به‌ر په‌ساران و له‌په‌نا کانیلکه و کانیاوانه وه به زه‌ویدا شه‌ته‌ک درابوون.

ماسیه‌کی زۆر به‌نیو ته‌نکاو و پرووباری ئەم مه‌له‌بنده‌دا ده‌سوورانه وه، که له‌و وه‌زه‌ی سالدا ده‌هاتنه سه‌ر پرووبه‌ری جۆگه و جۆگه‌لان و به‌نیو گۆم و گۆمیلکاندا لوور و بناو ده‌بوونه وه. منداله مه‌رداریش هه‌ر له سیوادی پۆژیوه تا کوو دره‌نگانی شه‌وی، له‌نیو هه‌وای سووک و سازگاری کوپستانیدا یان خه‌ریکی کایه‌ ده‌بوون، یا ئەوه‌ی که ده‌چوونه پراوه‌ ماسی و گژوگیا کردنی.

ژیانی ئیمه‌ی شوان هاوچه‌شنی ژيواری مه‌رداران نه‌بوو. به‌گ و مه‌رداری کوردیش له‌ ئازاردانی ئیمه‌مانان چیان له‌ ملووکان که‌مه‌تر نه‌بوو. لێره‌ش هه‌ر چاره‌په‌ش و چه‌وساوه بووین. زۆر که‌ره‌تان به‌بێ کاله و پیتاو به‌نیو درکودال و سنده‌گلاندا ده‌هاتینه کوپستانێ. زۆر جاری وا هه‌بوو که جله‌کانمان له‌ پینجکی داران هه‌لده‌چه‌قا و تیتۆلی پێوه نه‌ده‌ما. ناچار هه‌ر وه‌ک سه‌رینی ملووکان به‌ توپی پرۆبزگۆره‌وه پامان ده‌بوارد.

به‌پێچه‌وانه‌ی نیومالی گه‌وره‌مالان، پۆرکی ئیمه‌ سه‌روسیالیکی وای تیدا نه‌بوو. هه‌یچ دوور نه‌پۆم ئە گه‌ر باسی خۆم بکه‌م ده‌بێ بلیم له‌ داری دنیا به‌ئوه‌ی هه‌مبوو و نه‌مبوو که‌په‌نکیک بوو وا شه‌وانه به‌بان شانمدا ده‌دا و هاوکات، جگه‌ له‌ ته‌لیسه‌خوویه‌کی بچووک و پرێسکه‌نان و کیته‌له‌یه‌ کیش، هه‌یچی ترم به‌ خۆمه‌وه شک نه‌ده‌برد. زۆر جار بۆ قاپه‌شیریکی رووم له‌ شوانه‌کانی تر ده‌نا. هه‌رگیز نایه‌ته‌ بیرم که له‌و ماوه‌یه‌دا چه‌شکه‌ی چیشتیکی چه‌وروگه‌رمم کردبێ. که‌چی سه‌ره‌پای ئەو دۆخه‌ ناخۆشه‌ی که تیدا بووم،

به ریچوونم له وانی تر باستر بوو. بۆ وینه، به دوو سی حه وتوو یان جاریک، ئیزنی ته و هم هه بوو سه رییک ده بهر مالی بنیمه وه و ده ستاوی گهرم و چیشتی به تامو خوئی دایکم بخۆم. به پیچه وانهی من، باوک و براکانم که له م هه له مووته هه زار به هه زار و پرژد و رکه و تووله ریانه ی و بزیش پیاندا هه لئه ده گه را، شوان بوون، ته نانه ت مانگی جاریکیش چیه ئیزنی چوونه وه مالیان پی نه ده درا.

جگه له وانه، هه رکات به رییک نه خووش که وتبا، یان لاقی شکابا له گویدر یژه که م دهنه و له گه ل بریک بارگه و بنه ی تر ده مه پتانه وه گوندی، به لام ئه م ده رفه تانه بۆ شوانه کانی تر نه ده ره خسا، به جو رییک که ئه وان ته واوی شه و و پرژیان له چیا راده برد و راخه ریان زه وی بوو و پیخه فیشیان ئاسمان.

کاتی باران ده باری یان ئه وه مانه ی کرپوه ی ده کرد، خو م له نیو که ویل و که لیته به ردی شیداردا ده شارده وه و به جلوه رگی خووساو و دوور له تینی ئاگر، ماوه یه کی زور له سه رمان وا هه لئه چۆقیم که ددانم یه کتریان نه ده گرت.

ئه گه ر زورتر به ره ژیمه سه ر باسی شوانی و چۆله وان ی، ده بی بلیم جاری وا بوو چهنده وتوو و ته نانه ت چهنده مانگی راده برد که له چوار نکالانرا نه هه ستیک ده بیسرا نه سه ریوه یه ک ده هات، نه مروقییک به لاماندا راده بری و نه بالنده یه ک به بانماندا هه لئه فری. که چی به و حاله شه وه، دالی مه رگ له په ستا به سه رماندا ده سووراپیه وه و دوخیکی پر له مه ترسی و ژیانیکی دووبه خته کی به روکی گرتبووین؛ ئیمه هاوکات ده بووایه ره وه ی مه ر له به رانه ر هیرشی گورگ و دزینی جه رداندا بیاریزین. جگه له وه، نه هیلین ران بکه ویتته ژیر هه ره سی رنوویان و له بن کلێله و هه سه ماندا قرانی تی که وی. سه روشتی ناوچه که وا بوو که زور جارن تاویره به رد له سه ر شاخانه وه به ده نگیکی سامداره وه جاله ده بوونه وه و چی له سه ر رییان با، رایان ده مالی.

پرژانه ژوورک و پرژدانمان ده بری. شه وانه ش مه رمان له لیواری هه لدی و زیواری

هه له تان ده گپراوه و وریا ده بووین تانه کا کابرای خاوه نران زیانیکی بهرکه وی. له گه له
 ئه وه شا، ئیمه ی که رکول وبار سووک گۆرائیمان ده چری و به فیته فیت و به بی سله مینه وه،
 وه ک بز نه کیوی له په وه زی که وه بو په وه زیکی تر باز با زینمان ده کرد. زۆر ساتان که
 ده مان پروانییه هه ل دیر و چه م و ئاوی به ره ژیرمان، لاکه ی سه رمان ده هات و تر سمان ری
 ده نیشته.

له و شاخ و داخانه دا بوون و مانمان به ند بوو به تاله موویه که وه و به رده و ام
 ناخۆشی و نه هامة تیمان ده هاته سه ر ری. که چی به و حاله شه وه، ئه وه نده گور جو گول
 و کور په هه ست بووین که ئه گه ره له شه و ور ژدا، شتیکی نامۆمان لی نزیکی ببایه وه،
 ده مانزانی و ئه وه نده ش زیت و کور په گوئی ببووین که ته نانه ت دهنگی نزمیش ده هاته
 بهر گویمان.

سه و النامه ی کتیب

کایه ی ئیمه

هه لده كهوت كه ئاوالشوان و چوو كه شوان مهريان تيكه ل ده كرد و يه كحه وشه و
 يه كئاور ده بوون و تا ده گه يشته وه ختي ليكه ه لاواردني، كايه ي سه يرو سه رنجرا كيشيان
 پي كه وه ده كرد. ئه من به ش به حالي خوم له تافي مندالييه وه زور به ي ئه و قومارانه م
 ده زاني و ئه وانه شي كه خو رسك و له خو وه داده هينران، زانينيكي و ايان پيوست نه بوو.
 گه ليك جاران كايه كان به گوراني و هه لپه ركي كو تايبيان پي ده هات، به چه شنريك كه
 ده ست له نيو ده ستی يه ك، به هه واي قامه كان گه ري داوه تي داده گيرسا و پاشانه كي
 مالا وايي له يه ك ده كرا. يه كيك له گورانيه كانيش ئه وه بوو:

خه م بار و ليقه و مام
 مه ري بو شاخ برديه
 خه م بار و ليقه و مام
 ده نگی دي وه ك ده هو له
 هه ركه تي ده توور پيني
 چاوت ره شه و پر له كل
 بو ئه و تووله نه مامه
 نازداري خو ينشيرينم

هۆي شوانه ي دلشكاوم
 شوانمان ناوي عه ليه
 هۆي شوانه ي دلشكاوم
 شم شالت زهردوزو له
 جه رگ و دل ده لاويني
 هۆي كيژوله ي شلومل
 شه وورپوژم هه رامه
 ئامان هۆي نازه نينم

جگه له وانه، ئەو گۆرانییه کۆنانه مان ده گوتنه وه که باسی میرخاسی و گه پناسیی که له میڕ و جوامیڕانی هۆز و نه ته وه که مانی تیدا بووایه؛ به سه رهاتی ئەو پیاوه ئازا و نه بهردانهی شه پریان له سه ر ئاران و زۆزان و له وه پ و پیاوانان کردبوو و بسته زه وییه کیان نه دۆراندبوو، یان ئەوهی که له و پیناوه دا گیانی خۆیان به خت کردبوو.

له نیسو میگه له کانماندا، له خه رته و به رانی چه سه سرو ده گه راین بو ئەوهی تیکیان به رده یین و به دم سه یر کردنیانه وه، پشوویه ک بده یین. له کۆتایی شه په به رانه که دا، ئەو شوانه ی به رانه که ی نه به زیبایه، گۆی گره وی ده برده وه و ده بووه براوه ی شه په قوچانی. ئەوه ش بلیم که ئیمه ئەو شتانه مان به دزی ده کرد، ئاخه ر خاوه نمه په ره کان نه یان ده هیشت میگه لان لیک نزیک که ینه وه؛ چونکه ده ترسان به م کارانه مالاتیان تیر له وه پ نه بی و جوان گوشت نه گری.

له کاتی ته نیاییدا شمشالی ده ستمان ئوخزنی ده خستینه ده روونی و بو ئیمه گه لیک به که لک بوو. شمشالمان وا وه زمان هینابوو که جاری وابوو به هه وایه کی خه مناک مه په کانمان پی چه وه شه ده دا، یان به هه وایه کی تر ده مان برده سه ر ئاوی، یان ئەوهی که به ئاهه نگیکی هۆهۆ، مه ری لاوه کی و به جیماومان بانگ ده کرده وه. به دم ئەوانه وه، ورده ورده به زمی دیکه ش فیر ببووین. بو وینه که به رغه لمان ئاو ده دا، هه وایه کمان بو لی ده دان که له کاتی مه ر خویدانی نه مانژه نیبوو. به م جو ره، په زیش زور زوو له ته ک ده نگی شمشال راده هاتن و ئاهه نکه کانیا ن لیک جیا ده کرده وه.

پاییز و جه‌ژنی به‌ران تیبه‌ردان

گه‌رمین و کویستانی کوردان شستیکی خوت و خۆپایی نییه. له‌و مه‌له‌بنده‌ی ئەوان به‌سه‌رییه‌وه‌ نیشته‌جین، به‌هاران، ته‌باره‌به‌فری سه‌رکاوان له‌چاو به‌رکاوان دره‌نگتر ده‌تویته‌وه؛ به‌جۆری که‌چوونه‌وه‌ی به‌فر سه‌ره‌تا له‌قه‌دپال و بنا‌رانه‌وه‌ ده‌ست پی‌ده‌کا و دواتر ده‌گاته‌تیره‌گه‌ و تیره‌گه‌شان. له‌گه‌ل ئاوبوونه‌وه‌ی به‌فر و ئەنگووتنی ته‌به‌قی زی‌پینی رۆژ، گژوگیا نیوجهرگی زه‌وی هه‌لده‌دری و شینایی بست به‌بستی زه‌وی داده‌پۆشی. سروشتی ئەو ناوچه‌یه‌ به‌و جۆریه‌ که‌ له‌ پی‌ده‌شتان جارجاره‌ نه‌رمه‌بارانه‌ و که‌ره‌تی واشه‌شه‌سته‌ره‌هیله‌یه؛ له‌ به‌رزایی و به‌فرسه‌رانیش ئەوه‌ی ده‌باری به‌فره‌خۆریه‌. ره‌وه‌ند مه‌رومالاتیان ده‌به‌نه‌ چپای سه‌رکەش و ئەو شوینانه‌ی له‌وینده‌ری به‌فر دره‌نگتر ده‌تویته‌وه‌. له‌ پاییز و نیوه‌پراسته‌کانی مانگی ره‌زه‌ریشدا، له‌ کویستانی داده‌گه‌رین به‌ره‌و گه‌رمینی و به‌ره‌به‌ره‌ شاخه‌به‌فرین و به‌رزه‌کان جی‌دی‌لن و له‌گه‌ل می‌گه‌لان به‌ره‌و خوار و واری پیشوویان شۆرده‌بنه‌وه‌. ده‌بی‌بلیم له‌وی ئەو پرپووش و گیاوگۆته‌له‌ی که‌ له‌ هاویندا وشک ده‌بن، خۆپوو ده‌روینه‌وه‌.

له‌ ئاخروئۆخری پاییزی، می‌گه‌ل به‌ره‌و ئەو شوینانه‌ داده‌گه‌ری که‌ هیشتا به‌فری

لی نه باریوه و بیتوو لیشی بیاری، زوو ده تویتته وه، به لام له و ساته دا به فره که ته وهنده نییه که پینده شتانیس داپوشی.

کورده کان زوریان پی خوشه که ده گه ریینه وه زستانه هه واری؛ چونکه له وان وایه کویستانیان به خوشی براوه ته وه و میگه لیان به ساخی گه پراوه ته وه. جگه له وان، شوان شهرتیان ده په ری و به راتیان ده دریتی.

پوژی گه رانه وه له کویستان وه کوو پوژی جه ژنی به هاران نایه ته وه و جموجوولی که متری تیدا به دی ده کری. په نگه یه کی که له هۆکاره کان ته وه بی که گورانی وهرز له سه ره لسو که وت و په وشتی خه لکه که شوینه واری قوول داده نی. ته و کاریگه رییه ش به هاتنی پوژانی دلگیر و ئاسمانی هه ورینی پاییز زورتر ههستی پی ده کری.

به پروای من بوونه وه ره کانیش ههستیان به و ئالوگوره ده کرد. کاتی که له کویستانی میگه لم قوله پیچ ده کرد به ره و ئارانی، ده تگوت له کو تاییهاتنی پوژه خوشه کانی هه واری ناقیلن و گه ره کیان نییه بگه ریینه وه نیو گه ور و ئاغه لی ته نگه بهر و پشتیری داخراو و هه تا ده گاته مه رگی پیره زستانی له سروشت و ئازادی بیبه ش بن.

ژنان به ده م هاتنه خوار له ژووران، ده که وتنه باسو خواسی گوزه ران و یه کدیان سه باره ت به چۆنیه تیی تیپه ریینی هاوین و هه وار پرسیار باران ده کرد. ته و جار ده هاتن و دهستیان ده کرد به حیسابان که داخوا هه ر کامیان چه نده ی پوژ و په نیر گرتوو و مریشکیان چه نده ی هیلکه کردوو و چه نده ی جوو جکه هه لئناوه. لیره دا، ته گه رچی ژار و نه داره کان مه ر و مالاتیکی که متریان هه بوو، به لام له چاو سامانداره کان به کارتر بوون و به رو بوومیان زیاتر بوو؛ هه ره له بهر ته وه ش بوو که ده و له مه نده کان پییان هه لده کالین.

با ئه وه ش بلیم که هۆزانی کورد سه رپاکیان خه ریکی ئاژه لدار ی بوون و له م ریگه یه وه بژیوی خو یان دابین ده کرد؛ ته وان به کشتو کاله وه سه رقال نه بوون و بو یه ش ناچار ده بوون دانه ویله ی سالانه یان بکرن؛ به م هۆیه وه نه رخی ده غل ودان لایان زور

گرنگ بوو. بو ئه و مه به سته پياوانی خیل خه میان له و شته ده خوارد و مه زنده ی ئه و ه یان ده کرد که ده بی چهنده پۆن و په نیر و خوری بفرۆشن تا به پاره که ی گهنم و جو بکرن. جگه له وه دابینکردنی تفاق ی زستانی بو ئه وان چه رمه سه ری خوی هه بوو. بیتوو کوچه ران نه یان تو انیا له هاوینیدا گیا و گزره بو وه رزی زستانی داخه نه وه، ده بو وایه به سارد و سه رمایه زینده واریان به ئاقاری گونده وه بی و دانه کری.

له لایه کی دیکه وه، پروپیژن ئه و له چکه، دهرزی وده زوو، قۆبچه و دهرزیله، خه نه و شه قارتانه ی له چه رچیان کریوویان، پیشانی یه کتری ده دا و خویان پی دهنواند. کوروکچیش بو خچه ی دلیان هه لده پرشت؛ ئه وان لای یه کتر باسی دۆست و ده ستگیرانه کانیا ن ده کرد و ده که وتنه را و ته گیری ئه وه ی ئایا له گه ل کابرا و چه ی رای دۆستیان زه ما و هند ی بکه ن یا نا. هه ره وها، باسی پۆژانی خۆشی هه وار و مه پ و پیرو هاویریان ده کرد؛ به سه رهاتی به لین و که لین و کولین و ئاژوانی به ره وه ژوان و سووکه ژوانی کو یستانیان ده گیرایه وه؛ ئه و کانیا وانه یان ده ها ته وه بیر که تینگیان پیوه نابوون. جگه له وانه، خه یالیان به نیو ئاسمانی مانگه شه و اندا ده گه را و به په نا ئه ستیراندا ده خوشی و ده چوو ه سه ر خۆدزینه وه و شه وه ژوانی بن په نا و په سیوان و نیو میرگ و میرغوزاران.

کوروکال به دم نارهنار و گۆرانی گوتنه وه، گو فهن دیان ده گیرا. ئه و جار ناوی خویان لی دینا و سۆزیان ده دا تا کوو ده چنه ژیر بارستی گل ی بو یه ک بژین و بو یه ک بمرن؛ هه ر له بهر ئه م شهرت و قه راره ش بوو که له ئیستا وه خه ون و خه یاله کانیا ن دینایه به رچاویان. کیژان دیاریی کوره چه یرانیان وه کوو ئه نگوستیله ی زیو، ئاوینه و مت و مو ورووی ره نگا و ره رنگ، لای ده سته خوشکانیا ن وه ده رده خست. لاوژانیش ده سرۆکه، جزدانی زهنگیانه به ند، جلوبه رگی هاو ریشمی، گۆره ویی به ن و هه موو ئه و شتانه ی وا له گه ل گراویی خویان گۆریوویانه وه، پیشانی ده سته برایان ده دا.

له م مه لبه نده، وشکه گیا، گه لای زه رده ه لگه راو، گولی ژاکاو، ئاسمانی که وه ره نگ

و بای خور و کزهبا، هه موو وی کرا به دیار هاتنی زستانه وه دانیشتبوون و ده رگیان له سه ر گازه رای پشتی بو ئاوه له کردبوو.

ئه وهی گوترا، داستانی ئه و کورده کو چه رانه بوو که دارو مالیان به ریوبانی قور و چلپاو و به رده لاندالی ده خوری و به ره و زستانه هه واری خویان ئاوا ده بوونه وه. کاتی ده گه یشتنه وه مالان، ژنومن شتومه کیان له ولاخان داده مالی و به ر له هه ر شتیک که لو په لی گه پراوهی شاخیان تا قهت ده کرد. ئینجا، مه ره کانیا ن به چا وئه ژمیران به سه ر ده کرده وه. دوا جار، ملیان ده به ر ملی کاروباری ماله وه دهنه.

پاش قه ده ریکی، ده بووه به ره به ری جه ژنی به ران تی به ردانی؛ بو نه یه ک که پتر له هه مووان به راتخو ر پی خه نی ده بوون؛ چونکه کاروباریان بنه ی ده هات و شووانه و کارانه یان ده درایه. له م وه رزه دا و له نیو چه وشه یه کی په ر ژینکراوا، شه که به رانی جوان و قه له و و خه رتی توندوتو ل و به خو وه یان له مه ری ده کرد؛ تاکوو نی ران تی یان به ربن و مه ر و میچکانیش به ران بگرن و له گه ل به هاری زه ویان بی.

کاتی که مه ر و به ران لی که ده دری، مه ردار وه ک ئه وهی زه ما وه ندیان بی، فیشه کی خو شی هه لده تو قینن. نان و چیشتی جو ر او جو ر لی دهنن. له خه لکی ده گیرنه وه و په شو پرووت و به له نگازان نان ده دهن. له و جه ژنه دا که نیشک و کناچی له چکه یه ک له ملی به رانیکی ده هالینن؛ ئه و گه نج و لاوانه ش که گیروده ی خو شه ویستین، له چکه ی یارکو له یان، له ملی به رانه که ده که نه وه و بو خو یانی گل ده دهنه وه. کاتی دایکان و باوکان ده پروانن و ده بینن کامه کور له چکه ی کچیان هه لده گریته وه، بو یان ده رده که وی جگه رگوشه که یان له کو یستان، به لی نیی به کامه کور داوه و ده یه وهی می ردی پی بکا. جا بی توو گه و ره ی مالی به م کاره قایل بووبا، ماوه یه ک ده بوونه نیشانه کراوی یه کدی و پاشانه کی زه ما وه ندیان بو ده گیران.

ورده و رده جه ژنی به ران تیبه ردان کوتایی پی ده هات، خه لات و به راتی شوانانیش ده درا؛ سه ر شوان هه شت نو مه ری ده که وتی و ئاوالشوانیش، سی تا پینج سه ریان ده دایه. به پی ریوشوینی ئه و مه لبه نده، له هه ر بیست و پینج سه ر مه ر، سه ریکی ده درایه شوانه که. جا ئه گه ر مه رداره که دووسه د تا دووسه دوپه نجا سه ری هه بووایه، شوانه که ده، یان پازده سه ری پی ده برا، که چی ئه مه له چاو ئه و هه موو تالی و سویرییه ی وا کابرای میگه له وان ده یچیشت، هه ر هیچ نه بوو. جگه له وه، مه رداره کان به باریکی تر دایمه یان به سوخره ده گرت؛ ئه وان جیا له حه یوانی خویمان، مه ری دراوسیکانیان له به رانه بره پارویه ک وهرده گرت و لای خویمان داده مه زراند، که چی ئیمه له و ده سکه وته هیچمان به رنه ده که وت؛ ئا به و حاله ش ده بووایه دووسه د تا سیسه د سه ری ئه وانیش باژوینه بان ئیلاخان.

ئه گه رچی خه لات و به راته که مان شتیکی ئه وتو نه بوو، به لام له چاو سه ریینی ملووکان، ئیستا که لای کورده کان دلا سووده تر و خوشبژیوتر بووین؛ هه رچی بی کورده کان قیچه ک ویژدانیان هه بوو که بو مه ریکی منداره وه بوو و گورگلیدراو له به راته که مان هه لنه گرن. که چی به پیچه وانه، ئه وه نده ده سه لاته شیان دابوو شوانان تا وه نیو مه ری که ون و به که یفی خویمان پرده نه یه کی و بیکوژنه وه، که ئه مه ش ده بووه هه توانیک و زامی پر له ناسوری ناخ و ده روونمانی ساریژ ده کرده وه.

مه‌ری ئاوه‌کی و مه‌رگی براکه‌م

بۆ هاوینه‌که‌ی تریش هه‌ر له‌گوندی که‌لاره‌ش ماینه‌وه. له‌وی بووینه‌شوانی که‌سیک به‌ناوی بارۆیی عه‌قدی و به‌خێوکردنی می‌گه‌لیمان وه‌ئسته‌گرت. ئیمه‌ به‌دل و گیان کاره‌کانمان راده‌په‌راند و باوکمان چی گوتبایه‌ و چ شتیکی ویستبایه‌ به‌گویمان ده‌کرد. ئه‌و ئیستاکانی پیر بوو و چی تر وه‌ک سالان شوانیتی پی نه‌ده‌کرا؛ بۆیه نه‌مانده‌هیشت خۆی زۆر ماندوو کا. باوکم به‌دریژی پی رۆژبای بالی خۆی ده‌دایه‌وه؛ به‌شه‌ویش، ئه‌گه‌ر له‌ئیمه‌ی رانه‌دیتبایه‌، خۆی مه‌ره‌که‌ی شه‌وین ده‌دا. ئه‌و به‌رده‌وام تانوتی لی ده‌داین:

«لاوه‌کان خه‌وۆک و شه‌وکویرن و ناتوانن تاکوو به‌یان به‌خه‌به‌ر بن... دز و جه‌رده‌ش به‌چه‌که‌وه‌ دین... ده‌چنه‌ زگ مه‌ری و بۆرانیچی ده‌که‌ن».

ئه‌وه‌شی ده‌گوت:

«شه‌وانه، گورگ زۆر ئاسان له‌می‌گه‌لی ده‌دا و نابێ به‌هیوای چه‌په‌چه‌پ و چه‌وچه‌وی سه‌ی خویری بن».

شه‌و که‌ داده‌هات، باوکم جوان خۆی داده‌پێچا. تاپه‌که‌ی ده‌کرده‌شان و به‌ده‌م

فیکه لیدانه وه ولاتی به تاقی ده کرده وه. سهی هه لتووته کاو و وهرکه وتووشی قوت ده کردنه وه. له نیو ئەم گه مالانهی وا هه مانبوون، بیلاس له هه مووان به وه فاتر بوو؛ ئەو کلکه سووتهی بۆ باوکم ده کرد و بهردهوام له گه لی بوو.

پوژیک که له خهوی هه ستاین، دیتمان برۆ له مائی نه ماوه. سهروبنی ولاتیمان لیکدا، که چی نه مانزانی داخوا ئاسمان هه لی کیشاوه یاخۆ عهرز قووتی داوه. دوای ئەو پرووداوه هه ر من و دهرویشی برام، ده چووینه بهر مه پان. چهند پوژ و مانگ به دوای یه کاتی په پین، خه بهر هات که برۆ له کویره دییه که و لهوی به شوان دامه زراوه.

دوای بیستنی ئەم هه واله، دایک و باوکم خۆیان ساز کرد و چوون بیهینه وه، به لام سه ره پای ته وهی که له بهریدا شل و کوت ببوون، برۆ به قسهی نه کردبوون و گوتبووی که له مالیکی زۆر و برسی و تینوودا ناخاویته وه و چاکتر وایه خۆی خه ریکی کاریک بی تا به شکم بتوانی به شی نانه زگی پهیدا کا؛ ئیدی وای لی دیت که هه ر ئەوان ده یلین و بروش نایبسی!

هاوین به هاتوبات بوو، که چی پایزمان پرووی کرده نه هاتی و تووشی گه لیک قورت و چورتمان بووینه وه. له و کژهی سالدا، سی سهر مه پمان لی ون بوو. باوکم کیومال نه بوو نه یکا و بن بهرد و بن دار نه ما نه یگه ری، به لام ئەم گشته گه پان و پشکنینه هیچی لی شین نه بووه. دنیا مان لی ویک هاتبوو و ده راویکی پروونمان به خۆوه شک نه ده برد. باوکم ناچار بوو برۆا و داوینی فالگروهیه ک بگری. کابرای فالگریش نوقلاته یه کی بۆ لی دابوو و پی گوتبوو وا شوانیک به ناوی میرزا ته مؤ مه ره کانی بردوووه. به بیستنی ئەو قسه یه باوکم ده چپته لای میرزا ته مؤ بۆ ته وهی داوای مه ره کانی بکاته وه و زیانه که شی پی بیژی ری. له ولامدا، ته مؤ ی بارکه وته، سویندی بۆ ده خوا که کاری وای نه کردوووه، به لام چونکه باوکم به قای به قسهی کابرای فالبیتر کردبوو، له حه یفان خۆ له ماله مووسابه گی سه رخیلی میرزا ته مؤ ی داوی تا کیشه که ی بۆ چاره سه ر بکا.

مووسابه گ که سیکی به پرشت بوو و چی ههز بکردایه ده یکرد؛ ئەو بهر له ههر شتیکی و بو ئەوهی دهر فه تی چاویچه و تن و گوینگرتنی بداتی، بهرخیکی داوا کردبوو. باوکیشم ئاوی لی نه خوار دبووه و ویسته که ی له سه ر چاوی دانا بوو. ئا به م جو ره توانی بووی بیینی!

ئەو به مووسابه گی گوتبوو که به گویره ی قسه ی فالبیژ، میرزا ته مۆ سی سه ر مه ری لی دزیوه. ته مۆی ته شقه له پیکراویش، سویندیان بو ده خواته وه، به لام ناتوانی تاوانه که له ملی خو ی دارنی.

دوا جار، مووسابه گ به زوری سی سه ر مه ر له میرزا ته مۆ ده ستینی و له جیاتی بیاندا به باوکم، ده یانبا بو خو ی. باوکم که له و سه ودایه دوپراو و دلشکاو بوو، دووسی جارن چوو له ی به گ بو داوای مه ره کانی، به لام مووسابه گ هه موو جار ی خو ی لی ده خسته سه ر گازی پشتی و لیی ده کرده هه روگیف که ئە گه ر بیته و له سه ری پروا و پیی له وی نه بریته وه، ده یگری و سه گ به هه ساری پیی ده کا. باوکیشم که لیی پروون بوو به گ هه موو شتیکی له ده ست دی، ترسا و وازی لی هیئا.

ئیمه دلنیا بووین مه ره کانمان لی بز بووه و لیتمان سوور بوو که به راتی ئەو سالمان ده چی و سه گ و شوانمان ویکرا دیته وه؛ بۆیه ناچار بووین بو دوا یین جار هه لته ک هه لته ک برۆینه وه و به پی و پلی به گدا بنووسین تا به لکوو مه ره کانمان بداته وه، که چی له ئاکامدا ئەوه ی وه رمان نه گرته وه، و لام بوو! له مه و لاوه بوو که قورت و گری یه ک به دوا ی یه ک وه ک لیژمه ی بارانی به هاری به سه رماندا ده باری.

ده مه و پالینیکی خو شی پاییزی بوو. له گه ل باوکم و ده رویشی برام دانیشته بووین و خه ریکی خوار دنی نان و چای ئیواری بووین، که ریوار یکی که سه نه ناس له م لاوه هات و یه ک سه ر لای دایه لمان. به و پییه ی خه لکی کورد میوانگرن و ئەو دابه نه ک هه ر له نیو مال، به لکوو له دهره وه ش ره چاو ده که ن، باوکم هه ستا و ده ستی دایه جامه شیر ی و

چهند خوشیکی له گوانی مه‌ری بۆ دۆشی. ئەو جار، دوو سی نانی جوان و شەربەیی ئاو و دەفری شیریی له‌پیش کابرا دانا، جیگەیی له‌سەر لبادە کە بۆ خۆش کرد. دوا جار، لێی پرسی چی پێویستە و چلۆن دەتوانی یارمەتی بدات.

کابرای غەوارە لە ولامدا وێرای سپاس و دەسخۆشی، گێرایەووە کە ماوەی چل رۆژیک دەبی سی سەر مەر کە هیچ ناسیاوییه‌کیان پێیانەووە نییه، ئاوێکی بوون و پەگەل مەرەکانیان کەوتوون. ئەویش گەراوە و پرسباری کردووە بۆ ئەوێ بزانن ئەو مەرپانە هینی کین. ئاخریکەیی پێیان گوتوووە ئەوانە هینی ئیمەن، ئەویش هاتوووە تا پێمان رابگەیه‌نی.

بە بیستی ئەو هەوالە شاگەشکە بووین و نەماندەزانی چۆن و بە چ زمانیک سپاسی بکەین و چلۆن ولامی ئەو چاکەیه‌یی بدەینەووە. لەنیو قساندا بوو کە بۆمان دەرکەوت کابرای میوانیش وەک خۆمان شوانیکی پێراتە. هەر وەها زانیمان کە ئەویش وەکوو ئیمە تووشی وەها کەندوکلۆیه‌ک بوو؛ بۆیه فەقیرە لەسەر خۆیه‌ووە زگی پێمان سووتاووە و لەوێرا هاتوووە تا لەم شتە ئاگادارمان کاتەووە.

بۆ رۆژی پاشی لەگەلی رۆیشتم تا مەرپەکان بینمەووە. کاتیک گەیشتی، شوان و ئاوالشوان هاتنە پیش و داویان لێ کردم میگەلی بپشکنم و مەرپەکانم هەلاوێرم. منیش کە لە دووررا لەو میگەلە فرەسەرە وردبوومەووە، هیچی خۆمانم نەدەهاتە بەرچاو؛ دەسا چوومە سەر گاشەیه‌ک و ئەمجارە دەموجی سی سەرم دیتن کە لاتەریک دەله‌وهران. دواي ئەوێ پەزی خۆمانم لەنیو ئەو هیشتەدا دۆزییەووە، شوانەکان ئافەریمان دامی و لای خۆیان وەک شوانیکی سەرناس و دۆرناس هینایانمە ئەژمار.

ئەوان بو خواردنی گوشتی برژاو پرایان گرتم و نەیانهیشت برۆم. زووێه‌کی چوون و بەرخیکی قەلەویان سەرپری. جوان و قازاخ کەولیان کرد، گیای بۆنخۆش و سیریان بە گوشتەکەیی وەرکرد و چینیکی تر لە کەولەکیان نایەووە. دوا جار، ئاوالشوانە کە

قولکە یەکی هەلکەند، کەوڵ و گوشتە کە ی لەوێ خست، خۆلی پێدا کرد و ئاوری لە بان کردەو. پاش دوو کاتژمێران، خۆلە مێشە کە یان لە سەر لادا و کەوڵی بە رخە کە یان دەرھینا و لە سوینە یان نا.

ئیمەش والە گەلکوو پۆژ ببۆو، نە زەوادی تاشتیمان بریبوو و نە بەرکولیکیشمان کردبوو، لە برسانا قۆرە ی زگمان دەھات و بە بۆنی گوشتی برزاو و عەتری گیاوگۆلان، ئاو لە دەممان زابوو و هیندە ی دی ئیشتیامان کە وتبوو بەزاوتن. خۆمان بۆ پرانە دەگیرا و نە ماندە توانی بە هیچ جۆریک لێی بکشینەو. شوانە کان لە لای یە ک و بە پێی شوینی خۆیان لە دەوری یە ک هالابوون. منیش بۆ ئەو ی لام نەدابێ لە دایان و نە مکر دبیته بیئە دەبی، پیش ئەوان نە چوو مە سەر نانی و چاوە پری بووم هەموویان بین و ویکرا بیخۆین. دوا ی ئەو ی خوانە کە مان ماشت، مەرە کانم وەپیش خۆ دا و راستە پری گەر امەو.

پاش ئەو بە سەرھاتە، باوکم بە باشی زانی سەریکی میرزا تەمۆ بدا و لە بەر ئەو بوختانە ی پێی کردبوو، لە دلی دەر بیئیتەو و مووسا بە گیش لەم شتە ئاگادار بکاتەو. بە لام بە گی بلەووز کە هیچ بایە خیکی بە ئیمە ی چەوساوە و چارە پرەش نە دەدا، سەرە پای دەر کە وتنی راستیە کان، گوپی بۆ هەلنە خستین و سێ سەر مەری میرزا تەمۆی بیئە ختیشی وە ک گەزومازوو خوارد.

دوا ی دیتنەو ی مەرە کانمان، درۆی فالبێژە کە لە هەموو جێیە ک بلأو بۆو و لە گەرەولا ئیتر کەس بەری بە لاو نە کردەو.

هاوین رابرد و پاییز بە تەم و تەزووی ساردەو تەق تەق دای لە دەر کە ی مالانەو. ئەو جار، دەر ویشمان لێ نەخۆش کەوت و سەر و کە لە کە ی هاتنە ئیشانی و پۆژ بە پۆژیش ژانە کە ی بەرەو خراپی دەر پۆیشت. ئەو بە زۆری دەھاتە بەر مەری، بە لام دوا جار برستی لێ برا و لە سەر جێگە کەوت. باوکم بۆ چارە سەری ئەو چوو لای

پزیشکیک که ئەوکات پێیان دەگوت حەکیم. کابرای حەکیم بە باوکمی گوتبوو دەبێ
تەندوووری گەرم دابینین و مەریکیش کەوڵ کەین، پاشان رۆژی دووسی جار براکەم لە
کەوڵی مەرەکەووە بپێچین و بۆ چەند ساتیک لەقەراخ تەندوووری دابینین.

دایک و باوکم پراسپاردەکانی کابرایان بە وردی ئەنجام دەدا. هەر وەها، حەکیمە کە
بۆخۆی دووسی جار خۆینی لێ گرت و تەنانەت قسلی لەگەڵ شیریی دەکولاند و
لەبان سینگی دادەنا، بەلام دەرمانەکانی چارەیان نەکرد و براکەم بەرەبەرە لە مردن نزیکتەر
دەبوو. باوکم ئەو جار بە دلشکاوی و ناھومیدیەووە چوووە لای شیخیک، بەلام نوشتە و
دەسەنە ی شیخیش براکەمی خۆش نەکردەووە و لە ئاکامدا دەرویش کوچی کرد بەرەو
شاری خامۆشان!

باوکی ئەژنۆشکاوم دواي ئەم رووداوە ئیتر میگەلی گەورە ی بۆ هەلنەدەسوورا.
ئەو تەنیا دەچوو بەر قولە میگەلان و بەم جۆرە دەیتوانی یەکتەن و بەبێ ئاوالشوان
مەری رەعەمەل بێنێ. دواي ئەمانە، باوکم پێی باش بوو پەری خۆم هەلاویم و بچمە
شاری و لەوئێشیک، جا هەرچی بێ، تەنانەت کاریکی وەک ئازانی و پاسەوانی
بۆ خۆم بدۆزمەووە؛ ئاخەر ژیا نی چەندین سالە ی نەقەر نەپری و نەمرنەژیتی شوانیتی و
دەسندەخۆریی ئۆکەریتیمان چی تیدا بەستە نەبوو و بۆمان نەدەبوو بە نان و ئاو.

له شار و شه‌ری یه که‌می جیهانی

دراوسێ‌کانمان خۆیان ساز ده‌کرد بچنه شاری تاله‌وێ به‌روبوومی سالیان بفرۆشن
 و به‌پاره‌که‌ی، شه‌کر و چا و قوماش و که‌لوپه‌لی پێویستی زستانی بکرن.
 دایکم جله‌دراوه‌کانمی بۆ پینه‌وپه‌رۆ کردبووم و تویشه‌به‌ره‌شی بۆ تیک نابووم.
 چراهه‌لکرانان خۆم گه‌یانده‌ کاروانی داشقه‌ و گالیسکان و به‌ دوو پۆژان سه‌رمان له
 قارسی وه‌ده‌رنا.

شاری قارس له‌بان بستووی شاخیکی بلیند پۆنرابوو. له‌سه‌ر دوندی کێوه‌که‌، دژیکی
 گه‌وره‌ ده‌بینرا و بارستاییه‌کانی قه‌راخ شاریش پاکی قه‌لابه‌ندی کرابوون. هه‌مووی ئەم
 دیمه‌نه‌ سه‌ربازیانه‌ ببوونه شه‌قلێک و به‌ ته‌ویلی شاره‌که‌وه‌ درابوون.

ئه‌وه‌ی له‌م بازاژه‌دا زیاتر له‌ هه‌موو شتی‌ک سه‌رنجی راده‌کیشام، مالی دوو و سی
 نهۆمی، کۆلانی به‌ردرێژکراو و باخچه‌ سه‌رسه‌وزه‌کانی بوون. جگه‌ له‌مانه‌، دوو‌کانه
 گه‌وره‌کانیش سه‌رسامیان کردبووم، به‌ چه‌شنیک که‌ دل‌م ده‌توقی بێتوو به‌ لای ئەم
 هه‌مووه‌ شته‌ جوان و جۆراو‌جۆره‌ی نیو جامخانه‌کانه‌وه‌ تیپه‌ربم و سه‌راسویی‌ه‌کی نه‌که‌م.
 بۆ دۆزینه‌وه‌ی کار، سه‌رله‌به‌ری شاره‌که‌م کردبوو و هه‌ر بۆیه‌ زۆر چاک شاره‌زای

قارسی ببووم.

هەر چۆنیک بوو پاش ماوهیه ک گه‌ران بیروبه‌ویدا، له میوانخانه‌یه ک گیرسامه‌وه و له جیاتیی کریی دیوه‌که‌م، هه‌موو پۆژی دهرک و بانم بۆ ده‌مالین، به‌لام به‌و جۆره نه‌ده‌حاوامه‌وه و پاره‌که‌م ورده‌ورده ده‌گه‌یشه‌ بنکرئ، به‌ جۆریک که له بیست و پینج کوبه‌کان، شتیکم بۆ نه‌ما بۆوه. ناچار بووم له کاریکی دیکه‌ بگه‌ریم، به‌لام هیچم بۆ نه‌ده‌دۆزراوه. وا هات پۆژیکیان که سیک پیی گوتم برۆم و سه‌ردانیکی کارگه‌ی به‌ردی بازارئ بکه‌م له ئالکساندرۆقایه؛ هه‌مان ئه‌و جییه‌ی چه‌لان له‌وئ شوان بووین. چوومه شوینی مه‌به‌ست و دیتم کارخانه‌که‌ مَلکی ئه‌و ملووکانه‌یه‌ وا پۆژگاریک له‌گه‌لیان ئاوالده‌رس بووم.

هاورپییانی پیشووم یارمه‌تیان دام و توانیم کاریک له‌و کارگه‌یه‌ بدۆزمه‌وه. ئیشی من له‌وئ ئه‌وه‌ بوو که ده‌بووایه‌ ئه‌و به‌ردانه‌ی له‌ژیر خاک ده‌ره‌ینرابوون، بیانخه‌مه‌ نیو سه‌ندووکان.

نزیک به‌ سه‌دوپه‌نجا کچ و کور له‌و کارگه‌یه‌دا کاریان ده‌کرد. ئیشه‌که‌ دژوار نه‌بوو و به‌ش به‌حالی خۆم زۆر زوو له‌گه‌لی راهاتم. ئیمه‌ ده‌بووایه‌ له‌گه‌ل زه‌رده‌ی خۆره‌تاو تا زه‌رده‌په‌ران کارمان بکه‌ردایه؛ له‌ راستیدا هاوینان نزیکه‌ی یازده کاتزمیرونیو و زستانانیش ده‌ کاتزمیرمان کار ده‌کرد، که‌چی به‌م حاله‌شه‌وه‌ سی کوبه‌ک کارانه‌ی پۆژیکمان بوو، به‌لام من که‌ ده‌متوانی به‌ردی چاک و خراپ لیک هه‌لوه‌ژیرم، له‌گه‌ل ئه‌و سی کوبه‌که‌، مانگانه‌ ده‌ رووبلی تریشم وه‌رده‌گرت.

پاش ماوه‌یه‌ک، هه‌ر دوو خوشکه‌کانیشم هینایه‌ لای خۆم بۆ ئه‌وه‌ی وه‌ک من له‌و کارگه‌یه‌دا خه‌ریکی کار بن. کاتیکی ئه‌وان هاتن، خانوویه‌کمان به‌ کرئ گرت. گوزه‌رانمان برئ باش بوو و ده‌مانتوانی چه‌ند کوبه‌کیش بۆ مالی وه‌لابنن.

خه‌ریک بوو دوو سال به‌سه‌ر کاره‌که‌ماندا تیده‌په‌ری که‌ جه‌نگی ئیمپریالیستی یان باشتره‌ بلیم شه‌ری یه‌که‌می جیهانی ده‌ستی پی کرد؛ شه‌ریک که‌ له‌ودا ولاتانی

دهوله مهنده خوینی ولاته هه ژار و دواکه وتوووه کانیا مژی و له په روپویان خستن . . پاییزی ۱۹۱۴، سیهه مین تابووری قهزاقان له ئالکساندرۆقا و له تهنیشت کارگه که مان جینگیر کرا. منیش چونکوو زمانی رووسیم دهزانی، سهردانم ده کردن و زۆر زوو توانیم خویمان له گه ل ریک بخه م، به جوریک که هه موو ده می شیوان ده یاننارد له دوام بو ئه وه ی بچم نانی سپی و قابله مه چیشتیان لی وه رگرم .

یه کسه ممۆیان له ته کیان ده چوومه قهراخ چۆمی و ئه سپه کانم له گه ل ده شوردن و به م جۆره چووبوو مه نیو دلپانه وه . کاتیک فه رمانده که یان بیستبووی کوردی، رووسی، ئه رمه نی و تورکی ده زانم، داوای لی کردم به مانگانه ی بیست و پینج رووبلی، له نیو هیزه که یاندا بمینمه وه و بیمه دیلمانجیان .

که خوشکه کانم به و شته یان زانی، دایان له قۆلپی گریانئ؛ ئه وان گه ره کیان نه بوو به ته نیا جیان به یلم، به لام دوا جار بیست و پینج رووبله که م به رۆندکی چاو و مژۆلی ته پر و ئاواتی دلپان نه گۆرپییه وه و ره گه ل قهزاقان که وتم .

بو ماوه ی سی رۆژ ئیزن درام خوشکه کانم به رمه وه بو مال . هه رچۆنیک بی، ئه وانم گه یانده وه و بو خووشم هاتمه وه نیو تابووره که و ملم نا له کارئ . ئه رکی من ئه وه بوو که له نیوان کوپخای گوندان و ئه فسه ر و فه رمانده کاندای کاری دیلمانجی بکه م . بو ئه وه ده بووایه شاره زای ته واوی ریوبانی ئه و مه لبه نده بووبام و هه روه ها تفاقم بو چاره و یکان کریبا و له گه ل بازه رگانان دادوبه ستم بکردایه .

حه وتوویه ک دوا ی ئه و به سه رهاته، له کاخیزمانه وه به ره و سارییولاخئ که وتینه ری . له پیشدا، به شارپیاندا رویشتین و دواتر به رپرسه که مان فه رمانی پی داین به سه خته ری و پرچه ی کیواندا لابر و سه رپر تی هه لبین . له و نیوه دا، له لایه ک کاری وه رگیرانم بو ده کردن و له لایه کی تریشه وه ببوو مه چاوساگیان . پرئ جاریش ده هاته پیش که ریگه مان له خه لکی خو جییی ده پرسی .

ئەودەمانەى رېمان دەكەوتە كۆپاران، خردۆل، گەلى و زەردوماھ قۆليان دەكرده قۆلى يەك و تىكرا لاقيان دەدايه بەر لاقمان، بەريان پى دەگرتين و نەياندەهيشت وا بە سانايى تىپەرين. جگە لەو، پىدەر كردن هيندە ئاسان نەبوو؛ چونكە رىگە كان ئەوئەندە زۆر بوون وا گەلىك جاران سەريان لى دەشواندين.

ئاوايى نشينانى ئەو مەلبەندە كە لەژىر كارتىكەرى پىروپاگەندەى توركيادا ميشكيان سواخ درابوو، رقيان لە عورووسان بوو و بەم هۆيهو زۆر كە رەتان كلاپريان دەكردين. جاريك كە ئەفسەرە كان ئەم راستىيەيان بۆ دەر كەوت و زانيان خەلكى كورد و توركى ئەو مەلبەندە بەهەلەيان بردووين و خەرىكين هەتلەريان دەپيوين، جىگرى فەرماندە كە مان لە خۆرا دوو قامچى گەياندە منى بىسووچى بىتاوان.

ئەو ناوچەيەى پيدا تىپەر دەبووين، ديمەنىكى دلرپىنى هەبوو، بەلام درپيدان تيدا زەحمەت بوو؛ زەردوزنار، هەلە مووتى هەزار بەهەزار و سىلاوى بەخۆر، جوولەيان لى برىبووين؛ ئەسپە كانمان رەق رادەوستان، جەنەيان دەكرد و نەياندەتوانى بر كەن. شەو و رۆژىكى لە شاخى ماينەو. لەوئى لەگەل ئەوئى كە چووينە زگ نال و بزمار و قەيارى، دەستىكيشمان بە عارەبانە كاندا هينا و لەپال ئەمانەشدا، لە نان و چيشت و هيووانى خۆمان خافل نەبووين. رۆژى نۆهەم گەيشتە سارىبولاخ و سەرحەدى توركيا. لەوئى هيز كۆ دەكراو و دوور لە چاوى دوژمن لە پىدەشتان خيوەت هەلەدەرا. پاش چەند رۆژ پشوودان، هيزە كانى رووس سنوورە كانى توركيايان بەزانە. سى كيلۆمىتر ئەوبەرتى سارىقاميش شەر دەستى پى كرد. گرمە و شريخەى بىئامانى تۆپ و تفەنگ و رەشاشان دنياى تىك وەردەدا و تەواوى ناوچەكەى داگرتبوو.

ئىمە دەبووايه لە پشت چياو بۆيان بچين و لای دواوہيان لى بگرين، بەلام لە کاتى سووردانەو بۆ گەمارۆدانى تورکان، رىگەمان لى ون بوو. کاتى بەرپرسە سەربازىيە كان بەم رووداوہيان زانى، لايان وا بوو فریوم داون و ئىتر متمانەيان بە من نەما؛ كە چى ئەو

کوردانی کۆچەری مەلبەندە که بوون که هەتڵەیان کردبووین، نە ک منی بێتاوان. دوای ئەو بەسەرھاتە هەڵیان پەساردم و حەوت پووبل پارەشیان لەبری ئەو دوو مانگە بۆ فرێدام و سەر ئەو چاوەمان!

بۆ من زۆر جێگە ی داخ بوو که ئەو کارە لە دەست بدەم، بەلام هیچم پێ نەدەکرا. نەمدەتوانی سکالایان لێ بکەم و یەخەیان لەبەر دادپرم. هێزەکان وەرپێ کەوتن و منیش لە ولاتیکی نامۆ و شاخاویدا، تەنیا و بەبێ چەک مابوو مەو. نەمدەزانی روو لە کوی بکەم و پەنا بۆ کوی بەرم! بریسکە یە ک هاتە میشکم که بگەریم مەو سارییولاخ و لەویو بەچمە قزەنە فەری و کالەم لە ماله میردی پوورە کۆچکردوووە که م داکنم.

تێپەرینی بەتەنیا بەم چروکیو و خرودۆلانەدا کاریکی مەترسیدار بوو؛ چونکە پر بوون لە جروجانەوەر و دەعباودۆلی دروکیوی، بەلام هیچ چارە یە ک نەبوو و دەبووایە رێگەم بریبایە؛ بۆیە هەر چۆنیک بێت، دلی شکاوم نایە کۆل و ملی رێگە ی هات و نەهاتم گرتە بەر. پاش ئەو ی هاتەو بەرم که ئەمە یە که م جار نییە ترس دەمگری، ورم هاتەو بەر و تۆزیک سامم شکا.

خۆشه‌ویستی و خوازینی

به پیچه‌وانه‌ی ئه‌وه‌ی وا چاوه‌پروانیم ده‌کرد، له‌رێگه‌دا تووشی مه‌ترسی نه‌هاتم و به‌ساخی و سه‌لامه‌تی گه‌یشتمه‌ ساریبو لاخ و له‌ویشه‌وه‌ چوومه‌ قزنه‌فه‌ر و زۆر زوو توانیم خزمه‌کانم بینمه‌وه.

له‌ قزنه‌فه‌ر ئه‌گرچی می‌ردی پوورم باش نه‌ده‌هاته‌وه‌ سه‌ر من و هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی بیستبوو که چوومه‌ قوتابخانه‌ و سه‌وادم کراوه‌ته‌وه‌، به‌پروویه‌کی خۆشه‌وه‌ به‌خیره‌هاتنی کردم و له‌ دایک و باوکمی پرسی. ئه‌و که زانی به‌ته‌نیایی و به‌بێ هیچ جۆره‌ ترس و دله‌راوکه‌یه‌ک په‌نجا کیلۆمێترم بریوه‌ و گه‌یشتمه‌وه‌ ئه‌و شوینه‌، زۆری پێ سه‌یر بوو. پاشان حال و حیکایه‌تی خۆم و باسی ئیشکردن له‌ کارگه‌ی بازار و دامه‌زران و ده‌رکرانم له‌ کاری دیلمانجی، له‌ نووکی نووکه‌وه‌ تا بنی بنی به‌ وردی نایه‌ مستی.

نزیکه‌ی مانگیک له‌ ماله‌ می‌ردی پوورم دام‌کوتا. ئه‌م ماوه‌یه‌ش له‌ کاروباری نیوماله‌وه‌ یاریده‌ی کچی پوورم ده‌دا. ئیتر پاش قه‌ده‌ریک هاو‌پڕیه‌تی، ئیمه‌ی لاو که‌وتینه‌ داوی ئه‌وین و خۆشه‌ویستی و سه‌و داسه‌ر و که‌مه‌ندکیشی یه‌کتری بووین.

پوورزاکه‌م گۆلیی ناو بوو؛ ئه‌و خودا‌خودای بوو هه‌رچی زووتر له‌ خۆمی ماره‌که‌م

و بیگوازمه وه. ههروایته وه دای نابوو بیتوو باوکی نه هیلی کاره که سه ر بگری، په دووم که وی.

به لام ئه وهی راستی بی زه ماوه ند له نیو کورداندا کاریکی پرتیچوو بوو و ئه وهش سه ری لی ئه ستووو کردبووم. هه رچه ندی ده مهینا و ده مبرد، نه مده زانی چی بکه م و به رده وام له گه ل خووم و توویره م ده کرد:

«خوایه ... چوون و به چی شیربایی ئه و کچه بده م؟!»

ئه وه و چه ندین پرسیاری تری له م چه شنه، وه کوو چیا ئاگری لیمان زیت بیوونه وه و به ریان به به ختی ئیمه گرتوو؛ ئاخه له داری دنیا به هیچم شک نه ده برد. نه په و پایه م هه بوو و نه ران و پاتالیکیشم ده هاته وه به ر ده رکی؛ له من وابوو دنیا که سی له خووم بیته نواتر تیدا نیه. ده شمزانی که باوکی گولی تا شیربایی نه ده می، کچه که ی نادا. ئه و شته فکری من و گولی گه وال گه وال کردبوو، ته نانه ت گولی له داخان به ندیکی داهینابوو که تیدا ئه و که سانه ی به بیانوو و هه رگرتنی شیربایی، دابی ناحه زی کچفرۆشیان داتاشیوو، ده که وتنه به ر نه عله ت و نزوولان.

باوکی گولی پیاویک بوو هه تا بلی ساردوسر و حیزه له و که سنه ویست. ئه و چه تی له کاری ده خستین، ورک و په لپی پی ده گرتین و ده یگوت ته نانه ت شیخی گه وره و ناردراوانیش به فه رمانی خوای، شیربایی ژنه کانیا ن داوه. له م قسانه دا گولی له گه لی داده به ست و پی ده گوت:

«ئه و باوکانه کچ و په شه ولاغیا ن پی وه ک یه که و بو فروشته وه پیا ن ده گرن و

ساتوسه و دیا ن پی ده که ن!»

ئه و بو سه لماندنی قسه کانی نموونه ی زوری بو باوکی هه لده دا، به لام ئاخریه که ی

لیان ده بوو به قرین و باسه که یان به هه نیسک و فرمیسکان ده برایه وه.

کاتی زانیم قسه کردن له گه ل باوکی گولی که وا دنیا ی به ته نگاوتیله هه لگرتوو،

هیچی تیدا بهسته نییه و ئەو پیره پیاوه چاونزیره به هیچ باری تاو ناکری و به هیچ جوړی نایه ته په دایه، گولیم برده ئەو لای و پیم گوت:

«نه که ی بهو شتانه وه خۆت شلوئی که ی... گویت نه بزوی... هینده ی پی ناچیت کاریک ده دۆزمه وه و بره پاره یه ک پهیدا ده که م و شیربایی تۆی پی ده دم».

لەم سەر و به نده دا بوو که شاری ساریبو لآخ ببوو به له شکرگایه کی گه وره، به جوړیک که ته واوی ئەو سوپا و قۆشه نه ی ده چوونه به ره کانی شهر یان له ویوه ده گه پانه وه، لەم شاره دا مۆل ده دران.

زۆریه ک له وان که پیشتر به هۆی کاری وەرگیرانه وه منیان دهناسی، بو نانخواردنی له دوویان دهناردم. رۆژیک له رۆژان، له گه ل قوقه ی که له بابی به یان، سه ربازیک دای له ده رگا و گوتی:

«ئەو سه ره ههنگ ئەمه ریکی فه رمانده ی هیزمان، ولامی لی ناردووی و ده یه هوی بتینی و بتکاته دیلمانج».

منیش هینده ی چاوتر و کانییک جلم ده به رکردن و یه کسه ر چوومه لای سه ره ههنگی. ئەو حه له خۆراک و خوارده مه نییه کی زۆر له گونده کانه وه بو ئەو له شکرگایه ده هات، به لام نه گوندیه کان رووسیایان ده زانی و نه رووسه کانیش له زمانی خه لکی ئەو ناوچه یه تی ده گه یشتن.

کاتییک له عه ره بانان نزیک بوومه وه، فه رمانده ی هیزم بینی. ئەو له نیو گوندنشینه کاندراوه ستابوو و ئەختو چاری ده کرد نه یده زانی ئەو خه لکه بوچی له م شوینه ویستاون و نارۆن. له و ده مه دا لییان چوومه پیش و به کوردی هۆکاره که م لی پرسین. ئەوان ولامیان داوه:

«ئەسه په کانمان ماندوون و بر ناکه ن... ریگه ش ناخۆشه... جاری ئەوه لی رهین».

ئەو چه ل چوومه لای فه رمانده که. لاقم لییک دا و ده ستم نایه تیلاگی سه ره مه وه.

هه رچیم له خه لکه که بیستبوو بۆم گێراوه. فه زمانده به زه رده خه نه وه لێی نوێم و پرسی:

«ئه گه ر بته که یه نه وه ر گێر، ده توانی به چه ند زمانان بدوویی؟»

له گه ل نه وه، چه ند ورده پرسیا ری دی که شی لێ کردم:

«مو و چه ی مان گانه ت له هیزه که ی پیشوو چه ند بووه و بۆ چی له وێ ده ر کراوی؟»

منیش و لامم داوه:

«زمانه کانی کوردی، تورکی، ئه رمه نی و پرووسی ده زانم.»

ئینجا باسی هۆکاری ده ر کرانی خۆم بۆ کرد. فه زمانده واقی و پما و نه و جار لێی پرسیم:

«له کام فێر گه ی بالادا ئه م زمانانه ت خویندوون؟»

له و لامدا گوتم:

«ئه من کوردم و له نیو نه و زمانانه دا ته نیا پرووسیم له قوتابخانه خویندووه. زمانه کانی

دی که ش نه و کاته ی شوانی تورک و ئه رمه نیان بووم، فێر بووم.»

له و قسه و با سانه دا بووین که سه ره نگ فه رمانی به سه ر بازان دا به رگی نی زامیم ده به ر

که ن. منیش له به ر ئه رکی تازهم خه ریک بوو داوه تم له دلدا ده گه را و گه لیکیشم شایی

به خۆمه وه بوو.

لکی 593 ی ئۆره نبوورگ له و کۆنه سه ر بازانه پیک هاتبوو که به ر له وه سه ر بازیان

کردبوو و ئیستا خزا بوونه نیو شاری ساریبولاخ؛ ئه وان به هه والانی عیسا ناودێر کرابوون

و به و ناتۆریه قه لس ده بوون. جاری وا بوو گالیسکه ی خوارده مه نی دره نگ ده گه یشته

جی و سه ر بازه کان به بی نان ده مانه وه. بۆ چاره سه ر کردنی ئه م کیشه یه، من و ئه فسه ری

به شی دایینی که لوپه ل و خۆراک که ناوی ئاندرییه ف بوو، نیکۆ لایقی جیگریمان

هه لده گرت. چه ند قه زا قیشمان وه دووی خۆ ده دا و ده پۆیشتین به ره و گونده کانی نه و

هه ری مه بۆ کرینی مه رومالات. له و نیوه دا زۆر که په تان هه لده که وت وا دارونه داری

ئه و خه لکه مان به خۆپایی و به زۆری ده ستانده. ئه فسه ری کی ئاوانته چیمان له گه ل

بوو که له پيش چاوی ئيمه به لگه ی ساخته ی بو کرینی مالان ساز و خه لکی ناچار ده کرد واژویان بکه ن. پاشان نه و پره پاره ی بو ی ده مایه وه، به سهر نه فسه ره کانی دیکه دا ده بیه شیه وه.

زستانی سالانی (۱۹۱۴-۱۹۱۵) م تا به م جوړه پابوارد. کاتیک له نیو هیزه که دا بووم، پاره یه کی که مترم له چاو نه وه ی وهرم ده گرت ده دا به شتی خوړایی. زوړ به ی مووچه که م نوته ده کرد و ئینجا بو سه عیدو ی میدی پوورم ده نار د. تاوا نیوه نیوه شیربایی گولیم ده دا. من و سه عیدو له سهر سه دوپه نجا رووبل پیک هاتبووین. جا بیتوو هه مووی نه و پاره یه م دابایه، نه وه کچه که ی ده دامی و نه وسا ده متوانی چاوم به گولی بکه وی! پیاو درو نه کا، له بهر خزمایه تی و خالوزاو پوورزایه تی من و کچه که ی، سه عیدو به پره شیرباییه کی که م قایل بوو.

ئیتربهم جوړه پرکه پرکه شیربایی گولیم دا. نه وه ش بو من کاریکی هه روا سووک وئاسان نه بوو، هه رچهند که بو گه یشتن به و کچه کار نه ده مانه یکم. هه رکه دواوین بری شیرباییم دا، بو ماوه ی سی روژان ئیزی چوونه وه مال م وه رگرت. راسته ری چوومه لای کاک سه عیدو و پیم گوت:

«مامه سه عید... گولیم بو ساز که... ده بیه مه کن دایک و باو کم و پاشان ده گه رییمه وه بو سهر ئیشه که م».

به لام شتیکی سه یر پرووی دا، که هه تا نه و کاته ی سی به رده م به سهر دا رایه ل ده کری له بیرم ناچیتته وه؛ له راستیدا سه عیدو کچه که ی نه ده دامی و تامی زاری گورابوو؛ بویه بیانوو نه ما پیم نه گری و گر نه ی دنیا یه نه ما تیمی نه هالینی. نه و لیم که وتبووه حاشایه و ده یگوت:

«شیربایی چی و شتی چی... کوا... که نگی نه تو شیربایت داومی... هه تیو نه وه ده تهه وی کچه که م لی هه لگری».

به زمانی خوښ و له سه ره خو پيم گوت:

«مالته... ئه وهنى شيربايم داويي... بو شه لتاخ به پياوى ده كهى».

سه عيدو به چاويكى پر له نزمى و سووكايه تيبه وه ته ماشاى كردم و حاشاى له هه موو شتيك كرد و گوتى:

«ئادهى كوا شايه تحاله كانت... دا پيم بلئى بزائم له كن كئى شيرباييت داومه تئى...»

زووكه دهى... بيسه لمينه...؟!»

ئهم قسانهى چه شنى ئاگر به رده بوونه گيانم. ده سبه جئى زانيم سه عيدو باوى هيتاوه و پيوهيه پارهى منى ساويلكهى بئى فروفيلا بخوا و گوليش بدا به يه كئى دئى، يا باشتر بلئم به كه سيكى ترى بفروشئى. ئه وه نده مان به سهر يه كتردا گوراندا و نه راندا كه ده روجيران لييمان هالان. ئه وان كه ده يانزانى شيربايم داوه، له پرووى نيازپاكيه وه داوايان له سه عيدو ده كرد شه رتوشونه كهى نه شكينئى و كچه كه پيم بداتئى، به لام سه عيدو چ سه عيدو، لييمان ببوو به كه له گا؛ كه سى به پياو نه ده زانى و گوئي به قسهى كه س نه ده بزووت. ئه و كه به قه لافهت دووهيندهى من ده بوو، هه ستا سه رپئى وه رگه رپته من. ئه منيش چه ك له شان و قونداخ به ده ست راسته و راستى وى ويستا بووم. سه عيدو هه راي كردمئى، هه لاتم و ئه ويش وه دوام كه وت. له نيو چه وشه دا گه يشته سهرم. بوو به راپسان داپسانئيك نه بيتته وه. پرى دايه لوولهى تفهنگى و بو لاي خوئى كيشا. منيش له باتئى ئه وهى بكشيمه وه دواوه، راکيشرامه پيشه وه. تفهنگه له ده ستيدا ته قاوه و گولله يه ك وه سه عيدو كه وت و ههر له وئى كه وته عهردئى.

پاش ئهم پرووداوه گرتيانم و برديانمه لاي فه رمانده. له وي شه وه نارديانمه گونديك به ناوى كولى بو لاي سه روک ئازانى ناوچه. له وئى به هوئى دانپيدانانى شايه تحاله كان و قسه كانى گولئى، ئه و تاوانه له ملي من بووه. ئه وان به فه رمانده يان ده گوت:

«ئه گه سه عيدو تفهنگه كهى نه كيشابا، عه رب هه لده هات و ئه و كاره ساته

نه ده قه و ما.»

فه رمانده که نه و شتانه ی بیست، واژوی کرد و دۆسییه که یان داخست، به لام سه ره پرای
ئه مه ش، خزموکاری سه عیدۆ که بزیسکی تۆله یان له دلا دانه مرکابۆوه و خوینی خو یان
ون نه کردبوو، له ده رفه تیک ده گه پان بۆ کوشتم. ئه وان گولییان له گه لّ خو برد. منیش
ئیتتر نه مده توانی له و شوینه بمینه وه. به م جوّره بوو که له گه لّ گولیی که وتینه ده ست لیک
به ردانی.

هه و النامه ی کتیب

له تورکیا

له سهه قسه ی فه زمانده که مان، له هیزی یه کی قه زاقه کانی لاینسکی بوومه وه رگیڤر و به ری کرامه سنووری تورکیا. له وی، ته گهر چی سوپای پرووس دیهاتی مه لبه نده که ی داگیر کردبوو، به لام خه لکی ناوچه به گشتی مالو حالی خویان چۆل نه کردبوو. له و ناوچه یه، به ههر دووک چاوی خۆم ده مدیت که ته فسه ر و چه کداری پرووسیای قه یسه ری چ په ته تین و راوړاوینیکی به خه لکی ده که ن؛ ته وان له دۆخی شه ردا، به شه لم کویرم، هیچیان نه ده بوارد و له دا کرووساندنی مال و ملک کی خه لکییه وه بگره تا ده گه یشته یه خسیر کردنی ژن و مندالیان ده ستیان له هیچ نه ده پاراست.

کچان و یایانی ته م مه لبه نده به پیی پست وړپی له میژینه ی داپیران و باپیرانیان، بۆ به رگری له خویان گیانیان خستبووه سه ر له پی ده ست و وه ک شووره ی پۆلایین له به رانبه ر داگیر که راندا ویستابوون. ته وان گوردانه و نه به ردانه شه ریان ده کرد و ده ست له سه ر خه نجه ر و چه ک له شان گوی شه ره فیان ده برده وه و ناخ و ئابوووری خویان نه ده دۆراند.

بۆ نمونه، له گوندی کیڤر، ژنیکی سه ره ی پۆیچه رمگی عیله که ی ئیمه ی لی بوو،

که له ماله که ی خۆیدا پۆله ژنیکی چه کداری پیک هینابوو و نهیده هیشته به هیچ جوریک عورووس و مورووس شه قلی خۆلی بهر مالیان بشکینن. سه ره پای ته وهش، ته فسه ره کان مرخیان لی خۆش کردبوون و داوه لۆزه ی ته وه یان بوو وه چنگیان بینن.

ده بی بلیم که ته فسه رانی رووس، پاره یه کی باشیان له شه ره کان ده ست ده که وت و له کاتی ناگر به سیشدا، ده که وتنه شوین دلچه راندن و باشو بووش و له م جو ره شتانه؛ شه و نه بوو ئاره ق نه خۆنه وه و رۆژ نه بوو قوماری نه که ن. ته که رچی بهر پرسه کانیان ناگاداری ته و کاره قیزه ونانه بوون، به لام چاویان لی دنه نو قاندن و خۆیان لی گیل ده کردن.

له شه ویکی خۆشی هاوین و دوا ی سه رخۆشبوون، ته فسه ره کان ته میان گرت له و ژنانه ی وا باسم کردن وه ژوور که ون، به لام ژنه کان ده رگی مالیان به ئالقه ریز و چلمیره گاله دابوو. عورووس ته مجار که ره کیان بوو به دیواریدا وه سه ره که ون. ته فسه ریکیان هات و به مۆره دیواره که دا هه لگه را. ته وان به وه پشتته ستوور بوون که ته م ماله پیاوی تیدا نییه، به لام کاتیک گولله یه ک به ویزه ویز به سه ره سه ری ته فسه ره که دا خشکا، کلاوی سه ر لاتیلگی برد و چه رمی سه ری هه لپرووشاند، خیرایه کی له دیواره که خوی فری دا و تیی قوو چاند. سالدات و ته فسه ر پاکی زراویان چوو و ئیتر که س زاتی نه بوو به لای ته م ماله دا پروا. ته فسه ریکی تر بو خۆرانان له و لاوه هات، ده ستی کرد به فروفیشالان و به دیواریکی تر دا هه لچوو. ته مجاره ش فیشه ک هه لتۆقینرا، سه ر و قه پۆزی ته فسه ری قروفران خه لتانی خوین بوو و ته ویش فرکه ی پی کرا.

ته وان له ده سه که ره وه یی و ته نگیه وه یی ته و ژنانه تاس ده بیردنه وه و له وانه بوو شاخیان لی بروی. به لام له گه ل ته وه شا، ترسابوون که نه کا فه رمانده که یان گوپی له و ته ق و تۆقه بووبی؛ بۆیه سه رشۆر و ده سته تال گه رانه وه. که چی دوا ی چه ند رۆژی تر، هه مدیسان ده و ماله بهر بوونه وه، به لام ته م جاره ش ژنانه کوردی پیوار، گولله یه کیان به باسکی ته فسه ره که ی پیشووه نا. کابرای بریندار پاشه و پاش کشایه وه و ئینجا کلکی له

گه لووزی گرت و ده خوئی نووسا.

ئەم پرووداوەیان بۆ فەرماندە گیرابۆو. ئەفسەری پارێزگاری و چەند کەسی تریان ناردە شوینە کە تالەو پەرسە بکۆلنەو. منیش وەکوو وەرگیر لە گەلیان چووم. کاتیەک گەیشتینی، ئەفسەرە کە منی ناردە پێشەووە تاکوو ئاگاداریان کەمەووە وائەو لیژنە یە بۆ داکوکی لەوان لیڕە یە. دواجار، کاتیەک پێم نایە زارکی دەروازە ی، دەسبە جێ لە کەلینی دەرگاوە تەفەنگیان لی هەلکێشام. بە کوردی پێم گوتن مەترسن خویمانەم. لە گەلکوو زانیان کوردەم، دەرکە ی حەساریان لی کردمەووە و هیشتیان لاق لە مالیان نیم. لەوێ دیتم شەرقانە کان چوار ژن کە دەبوونە سی بووک و خەسوویە ک. بووکی چکۆلەیان کە بە راستی شەنگە ژن بوو، سەردەستە ی ئەوانی دی بوو، بە چەشنیک کە خەسوو و هیوەرژن چە ک بە دەست، پێملی فەرمانی ئەم شپەرژنە بوون. پێم گوتن گەورە ی لە شکرە کە هاتوو بۆ لی کۆلینەووە و گەرە کیتی راستی پرووداوە کان بزانی بۆ ئەو ی تاوانبارە کان سزا بەدا. سی لەوان چوونە دیوکی دیکە تالەوێ سرتە یە کی بکەن. کەسی چوارە میان لە بەر دەرگا کە پراوە ستابوو و لوولە ی تەفەنگە کە ی بەرەو من پاداشتبوو. ژنە کان پاش نیو کاتژمێر هاتنەووە و لە سەر مەبەستی لیژنە کە سویندیان دام. منیش سوژم خوارد بۆیان و ئینجا ئیزیان دا لیژنە کە بی. ئەوان لە سەر ئەم پرووداوە لی کۆلینەووەیان لە ژنە کان کرد. هەر وەها، لی پێچینەووە لە هەموو سەرباز و ئەفسەرە کانیش کرا؛ کە چی سەرباقی بە درەوشتی و بێشەرە فی خۆیان، تیتالیان تی دەهالاندن.

لی پرسینەووە کە هەلسو کەوتی چەوت و چیلی ئەفسەر و سەربازە کانی دەرخست. لە ئاکامدا، دەستە یە ک لە سەربازە کان بۆ هیژیکی دی گواستراوە. بە شیکیشیان بە مەبەستی پارێزگاری لە ژنە کان و بۆ ئەو ی چی تر ئازار نەدرین، بە نۆرە لە بن بارووی قەلای شپەرژاندا ئیشکیان پێ دەدرا، بە لام ئەو ی راستی بیت، ژنە کوردە کان متمانەیان بە هیچ کامیان نەبوو و لە من واوە تر نەیان دەهیشت کەس تخوونی ماله کەیان کەوێ.

ماوهیه ک پاش ئەم رووداوه، گەیشتینه شوینیک که پیشتر زۆرم بهیت و حەیران
دەربارە ی بیستبوو. بەلێ گەیشتینه سپان؛ ئەو چیا یە لە بارست و بەرزیدا شان دەدا
لە شانی چیا ی ئاگری و سەر دەدا لە کەشکە لانی ئاسمانی. بەلێ گەیشتینه ئەو کێو ی
وا چەندین سالا چیرۆکیکی دیرینی دلدار ی لە ئامیز گرتوو و وەبیر هێنە وە ی ئەوینی
ئەفسانەیی «خەج و سیامەند» ی کوردانە.

هه‌و‌الن‌ام‌ه‌ی ک‌ت‌ی‌ب

نه قلی کابرای ئەنگیوه و گه رانه وه م بو مال

زۆر له داوینی چای سیان نه ماینه وه. دواي چهند رۆژان له سه ر بریاری
 فه مانده که مان به ره و پیشه وه بزووتین. هیزه کانی رووس له به ره کان پیاوانه ده ستیان
 ده کرده وه و سه رکه وتنی به رچاویان وه ده ست ده هیئا. له و حاله دا بوو که ئە فسه رییک،
 من و چهند قه زاقی تری وه پیش کاروانی دا تا به ر له گه یشتنی هیزه که، بچین شوینیکی
 باش بو دامه زراندنی بنکه و باره گا بدۆزینه وه. له گه ل ئە وه ش، نان و چیشتیان بو ساز
 کهین و مشووری تفاق یه کسمانیش بخۆین.

له بناریک داده گه راین که دیتمان ئە وه کوردییکه و ده پانزده زه لامیش سه ریان
 ده دووه ناوه و په یته په یته ته قه ی لی ده کهن، به لام شتاقیان نه یانده توانی بیپیکن. کابرا
 رووی تی ده کردن و هاواری ده کرد:

«کوره تکاتان لی ده که م له کۆلم بنه وه... وازم لی بین... خۆتان به من به کوشته مه ده ن!
 ئاخیر چیو له گیانی من گه ره که؟! به شوین چوواندا مه که ون... شتییک بووه و ته واو...».

پیاوه که به دم را کردنه وه ده پاراپیه وه و ئامۆژگاری ده کردن. بیتوو قسه یان
 لی وه رنه گرتبایه، لیان ده گه راپیه وه و که لاک یه گیانی له ویی ده خست. قه زاق که

ئەمەیان بینی، دەسپڕیژیکیان کرد و لە دەلینگیان دا، بەو جۆرە کابرا بە ناچاری دای لە تەپلی ئەمانی.

لە لێپرسینەوه کائرا دەرکەوت کە ئەو خەلکە بەتەمای تۆلە کردنەوه لەو کەسە بوون. کابرای پاگردوو کە بە دەستوبرد و بویری خۆی تووشی سەرسوڕمانی کردبووین، ئاواي پرووداوه کە بۆ گێراینەوه:

«پۆژیکی بە پێونگی پیم کەوتە گوندیک کە پیشتر پیاویکم لێ کوشتبوون. لەهوی، خوینگر و خزمولێزمی کابرای میان دیت. کاتێ زانیان پاشەلم کلۆشە، بریاریان دا بکوژنەوه؛ هەرکە سۆسە ی ئەوهم کرد، بێ سێدوو پیم پێوهنا و لەو شوینە دوورکەوتەوه».

ئەگەرچی بکوژە کە سامی وەسەرسامیان کەوتبوو و لە دەست و تەفەنگی خۆی پادەدیت، بەلام حەزی نەکرد سەرلەنوێ خۆین برێژیتەوه و بەردەوام پێی دەگوتن:

«بەسە! دەست هەلگرن! خۆتان بەقوربانی فێشە کێکم مەکن!»

دواجار، ئەو خەلکە ی کەوتبوونە شوینی، گیران و بۆلای دادوهری مەلازگرت، شاریک کە ئەو دەم لەلایەن هێزەکانی شوورەوییهوه داگیر کرابوو، بەرێ کران. کابرای زامداریشیان ناردە نەخۆشخانە ی سەربازی و پاش ئەو ی برینە کە ی ساپڕ بۆوه، گەرایهوه ماله خۆی.

ئا بەم جۆرە، بە کاروانە کردن لەنیوان گوند و هۆبە ی هەوارچیاندا پۆژم دەکرده شهو و شهوم دەکردهوه پۆژ. زستانی سالی ۱۹۱۵-۱۹۱۶ نزیک دەبۆوه؛ ژيانی منیش پۆژ لەگەڵ پۆژی ناخۆشتر دەبوو. تەرپوتووشی دەستی پێ کردبوو. ئەمنیش بەنیاز بووم بەرهو مالهوه بگەرپیمهوه. لەو کاتەدا زۆربە ی سەربازەکان هەوالی ناخۆشیان لە بنەماله کانیانەوه پێ دەگەشت. لەو نامانە ی وایان دەهات نووسرابوو کە لەبەر رەشبگیری، کەس لە دیهاتدا نەماوه تا خەریکی کشتوکال بی، یان ئەو ی کە بۆیان

دهنووسین دەست بەسەر مەر و مالاتیاندا گیراوه، له حالیکدا مندالی ساوایان خەریکه له برسان بمری. ئەم هەوالانە خمیان له سەربازان شیواندبوو و سەری دنیای لی ویک هینابوون. جاری وابوو دەگوترا دۆخە که له لای ئالمانیا بەرەوه خراپی دەروا؛ بە دەیان و سەدان هەزار که لە لا و بریندار له نەخۆشخاناندا کهوتوون و کەس نییه تیماریان بکا. لەو هەلومەرجەدا، سەربازەکان هەستیان بە دۆران و دۆشداماوی له شەر و شکست و شلەژان له ناخی خۆیاندا کەردبوو؛ بۆیە پاکیان چاوەری یوون پۆژیک بی و شەر بپریتەوه. ئەگەرچی زۆربەیان بەرگە ی ئەم رەوشەیان نەدەگرت، زەغەلییان دەکرد و هەلدهاتن.

تالە بەرەکانی شەر نزیک دەبووینەوه، ژیانمان هەر دەهات و بەرەو ناخۆشی دەچوو. لەو رۆوهوه دەستم له کار کیشایەوه. مووچە ی سی مانگم له باخەل نا و پیم توند کرد بەرەو مال، که ئەوساکە له گوندی ئەستافلووی ناوچە ی سوورمەلی ئیڕەوانی بوو.

کاتیکی گەیشمەوه مالی، بنەمالە کەم خەریکی بوو له ژیر دۆخیکی نالەباردا دەپلێشانەوه. سالیکی دووری من، که تەنیا نێرەوهز و نانھێنەوهیان بووم، نوقمی گێژاوی ژیان ی پر له دەردودەغەزی کەردبوون. ئەو قەدەرە ی لەوی نەبووم، سومای چاوی دایکم له کزیان دابوو و لەبەر نەبوونی پزیشکی چاوەم ناوچە یە، بەرەبوویانە لای حە کیمیک، بەلام حە کیم چ حە کیم! هەر ئەوەندە باش بوو که دوا ی چارەسەرییە کە ی، دایکی خۆشینەدیوم ئاوی چاوی دانەهاتبوو و دەیتوانی دەروژووری بکا. خوشکە کانم لەباتی ئەو ببوونە کابانی مالی و باوکیشم سەرەرای بەسالآچوونی، وەکوو جارێ دەچوو بۆ گاوانی و گویلکەوانی خەلکی.

هەر که پیم له ژووری نا، دایکم بە دەنگ منی ناسیەوه. وزاکی دا، گرم پیمدانووسا و تیروپری رامووسیم. ئەو نەیدەهیشت کەس جگە له خۆی لیم نزیک بیتەوه. بەستە زمانە نەیدەتوانی له جلی سەربازیدا بە جوانی بمینی؛ بە کویرە کویر دەستی بە سەر و چاومدا

دینا و له وهی که گه رابوومه وه، شایی له دلدا ده گه را. پاش ئه وهی تیر له ئامیزی گرتم، هیشتی خوشکه کانم بین و پیم شادوشو کور بنه وه.

هه والی هاتنه وه م زور زوو له نیو گوندا بلاو بووه. ئاشناور و وشنا پیمه وه هاتن. خوشکیشم چوو هه والی گه رانه وه م بدا به باوکم و بینیریته وه بو مال و تا ئه و کاته ی ده گه ریته وه، گویره که کانی بو بله وه رینیی.

باوکم سه ره پای ئه وهی که ده نیو وه چوو بوو، گورجی خوی گه یانده وه. به چاویکی پر له ئه سرینه وه باوه شی پیدا گرتم و گوتی:

«کورم بو به جیت هیشتم؟ نازانی ئیستا پیر و په ککه وتووم و چی دیکه م شوانی و گاوانی بو ناکری...!»

برپیک دانیشت و پشوو یه کی هاته وه بهر. ئه مجار دای له پرمه ی گریانیی. له گه لکوو ئه م دیمه نه م بینیی، کزه یه کم له جهرگی هات. نه مده زانی چی بکه م، دهستم کرد به باخه لما و هه شتا رووبلم هینایه دهر و گوتم:

«باوکه گیان ئه و پارهی به شی ئه و سال زستانیتان ده کا و لایه کتان بو ده گری.»

باوکم که ئه مه ی بینیی که یفی ساز بوو. ده تگوت ئه وه خه زینه یه کی گه وره یه و له بن عهرزی دۆزیوییه ته وه؛ ئاخه قهت ئه وه نده دراوه ی به خۆیه وه نه دیبوو.

برپیک له وه رزی پاییز و جهنگه ی خیل به ره و خواریی لای دابوو. منیش پریسکه م هه لده گرت و له جیات باوکم ده چوومه گارانی؛ تا کوو ئه م چه ند رۆژه ی له ویم، برپیک به سه یته وه. رۆژ هاتن و چوون. یه که م نوای به فری که وت، ئیدی له وه برپیک نه ما و گه رامه وه مال. ماوه یه ک لای خزم و دۆستان مامه وه. دوا جار، ته مام گرت کار و کاسییه کی بو خۆم بدۆزمه وه.

له نیو حیزیدا

ئیزنم له ماله وه خواست و به ره و ساری قامیش که وتمه پری. له وی، له پهلای شه شی
 ئاوه دانکردنه وه دا ملم ناله کاری. دوا یی چهند پوژان که به پرسه که مان زانیبوی
 شاره زای چهند زمانانم، دیسانه وه منیان له کاری وه گپران وهرداوه و بهم جوړه بامدایه وه
 سه رپیشه که یی جار انم.

دهسته که مان له ئه رزه پووم؛ ئه و شاره یی واله ریبه ندانی سالی ۱۹۱۶ له لایه ن
 پووسیاوه داگیر کرابوو، خه ریکی سازکردنی هیلی ئاسن بوو. له و پرژه یه دا چهندین
 هه زار کریکاری سه ربه نه ته وه جوړاوجوړه کانی وه ک کورد، ئه رمه نی و گورجی
 کاریان ده کرد. جگه له مانه، خه لکی مۆسکۆ و شاره گه وره کانی پووسیاشی لی بوو که
 وه گه ردی فره یان ئاشنا بووم. بو وینه، له گه ل کتلیمۆف، میخایلۆف، پاپۆف و شوکرو
 کورنیف، که دواتر له مۆسکۆ دیتم، بیوومه هاوپی. جگه له کورنیف، هه مووی ئه و
 که سانه ئه ندامی حیزبی سوسیال دیموکرات و بۆلشویک بوون و له شاننه نهینیه کانیا ندا
 چالاکیان ئه نجام ده دا. ئه وان خووشیان ده ویستم و وه کوو هاوپییه کی خو یان
 دایان نابووم. زۆربه یی کاتان له گه ل خو یان ده یان برده دانیشته کان. قسه یی خو مان بی،

ئەوساکە سەرم لە کار و کۆبوونەوهی نەپنی و ئەو گۆلمەزانە دەر نەدەچوو. ئەوەش یەكەم جار بوو چاوم بە چالاکانی کریکاریی شوورەوی دەکەوت و لەگەڵیان دەدوام. ئەندامانی حیزب لەنیو کۆبوونەوهکانیانداندا داویان لێ دەکردم کریکارانی پرووسی هان بەم کە زۆر خۆ بە کارهوه ماندوو نەکەن و داوی زیادکرانی مووچەکانیان بکەن. ئەمنیش بە قسان، کریکارانی کورد و تورک و نەتەوهکانی ترم وەخۆ دەخست. ئەوانیش بێ سیودوو بەگوییان دەکردم و داواکارییهکانی خۆیان دینایه گۆرێ. منیش وەکوو وەرگێر ئەم داخوازییانەم بە بەرپرسەکانیان پادەگەیاندا. ئەوانیش بە ناچاری ملکهچی و یستەکانیان دەبوون و مووچەیان بۆ زیاد دەکردن.

ئەو کریکارانەیی خەلکی مۆسکۆیه بوون، گۆقار و پۆژنامەکانی شوورەوییان بێ دەدام تا بیانخوینمەوه. منیش بەهۆی خویندنهوهی پەرتوووک و پێوهندیی بەردەوام لەگەڵ ئەندامانی حیزب، وردەوردە چاووگۆیم کرابوو و ببوومە شوپرشگێرێکی وشک و دەمارگژ؛ کەسێک کە لەپیناو ئازادیی جەماوەر و رزگارکردنی چینی چەوساوان لەژێر کۆت و بەندی زۆرداراندا، تێ دەکۆشا.

ئەو دەم زۆرم ئاگا لە و قەرەبەرە و ناکوکیانە نەبوو کە لەنیوان بۆلشویک و حیزبەکانی تر هاتبوونە ئاراوه. بەس پێم خۆش بوو سەرجم حیزبە بەرھەلستکار و ئازادیخوازەکان یە کگرتوو بن و لەپیناو ریباز و ئامانجەکانیان کە بریتی بوون لە نەهیشتنی زولم و زۆرداری، برانەوهی شەر، دانپیدانان بە مافی هەموو نەتەوه گەورە و گچکەکان و رزگارکردنی هەژاران و کریکاران لەژێر باندووری دارا و زەنگیناندا، خەبات بکەن.

لەسەر ئەو بابەتە، پرا و سەرنجی خۆم بۆ هاوڕێیان هینایه گۆرێ. کیلیمۆف لەگەڵم دانیشت و قسەیی بۆ کردم. دواي ئەوه، پەرتووکیکی پربایه خێ دامی. منیش بردمەوه و بە وردی خویندمەوه. پاشان چوومە کۆبوونەوهی بۆلشویکەکان کە لە ویستگەیی قەتاری شارە کە رێک خرابوو. ئەوکات بۆلشویکەکان ئەم شوینانەیان کردبوو جێراو کە

و مه کۆی هه لسوورانی خۆیان و له ویوه کار و چالاکیی حیزبیان وه گه پر خستبوو. پاش
ماوهیه ک تیکۆشان، به گویان هه لئینامه وه که نابیی له م باره وه لای که س زار هه لپچرم،
ده نا پۆلیس بۆن ده کا و هه موو تیداده چن.

ئا به م شیوهیه ئاسۆی بیر کردنه وه م به ربلاوتر بۆوه. چالاکیی ریچکخراوه کانی حیزب
سه رنجی منیان پراکیشا و له ئاکامدا ره گه ل بۆلشویکان که وتم.

هه و النامه ی کتیب

سالی ۱۹۱۷

پوژه پر جموجووله کانی مانگی ریبه ندان ته واو ببوو. سهره پرای ئاشکرابوونی بیئا کامیی شهړ و پرووخانی دهسه لاتی قهیسهری و هاتنه سهرکاری حکومته تی کاتی، جهنگ بهرده وام و هیزی سهربازی تازه به پری ده کرایه به ره کان. مۆنشویک و حیزبی ناسراو به خاوه نانی سامان و زهوییه هاو به شه کان، کوړ و کوړگه ی گه وره یان پیک دینا و له ویدا ئامانجه کانیاں به ده نگیکی به رز ده گوته وه:

«تا سهرکه وتن، ده جه نگیین!»

سهر باز دهر دبار و دهسته و نه ژنو له جیی خو یان هه لکور مابوون. بی ئه وهی مته ق بکن، گو ییان له و دروشمانه را ده گرت و سهره پرای پیخوش نه بوونیاں ده یان نار د نه به ره کانی پیشه وه. له چه په رانی شدا قهت ئه وان ده سوه شین و ده سپیشخه ری شهړ نه ده بوون، به لکوو که لکه له ی ئه وه یان بوو هه رچی زووتر بگه ری نه وه سهر زید و زاگه یان.

به شی فرماندهیی به پپی ده ستووری مۆنشویکان، هیزی قه زاقان و دهسته ی دهر چوانی فی رگه ی شهړ یان هه نارده ی مه ته ریزه کانی پیشه وه ده کرد. هه والی

چاره‌په‌شی و برسیتی ده‌هاته شاخه‌کانی رووسیا. توورپه‌یی و نارپه‌زایه‌تیش ده‌گه‌یشته پشتی به‌ره‌کانی شه‌ر و له‌نیو کرپکار و هیزه چه‌کداره‌کاندا په‌ره‌ی ده‌ستاندا. کرپکارانی دل‌پر له سو چاویان لی سوور ده‌بووه و هاواریان لی هه‌لده‌ستا:

«به‌سه! شه‌ر پراگرن و بمانیڤرنه‌وه نیو مال و مندالمان».

ئه‌وسا که واده‌سته‌ی ئیمه له ساریقامیش کاری ده‌کرد، ژماره‌یه‌کی زوری کارکه‌ری رووسیا‌یی لی بوو، به‌لام چونکه ده‌سه‌لاتی تزاری متمانه‌ی پیمان نه‌بوو، چه‌کی نه‌ده‌دانی و ئه‌وانی به کاروباری بنیاتنان و سازکردنی ریوبانه‌وه ده‌خافلاند.

به‌ره‌به‌ری جه‌ژنی یازده‌ی گولان و هاتنی پوژی کرپکار بوو. ریپکخستی بولشویکان، به‌نه‌ینی و به‌دل و گیان خوین بو ئه‌م پوژه ساز ده‌کرد. ئیمه‌ش بریارمان دا که له‌م پوژه‌دا کو‌بوونه‌وه‌یه‌کی بێن و وپرای شیکردنه‌وه‌ی هوکاری پانه‌گرتنی شه‌ر له‌لایه‌ن حکومه‌تی کاتییه‌وه، ئامانجه‌کانمان به‌گوئی ئه‌ندامانی له‌شکری و کرپکاران پابگه‌یه‌نین، که بریتی بوون له پراگرتنی شه‌ر، ئاشتی بيمه‌رج و ناردنه‌وه‌ی هیزه‌کان. له‌گه‌ل ئه‌مه‌شا، وه‌کوو ئه‌ندامی ریپکخستن ده‌بووایه پراگه‌یه‌ندراوی کو‌مونیستان له‌شاره‌کاندا بلاو که‌مه‌وه. کاتیک جلوبه‌رگی کوردیم ده‌به‌ر ده‌کرد، که‌س به‌و ته‌شک و دیمه‌نه‌مه‌وه لیم دردوونگ نه‌ده‌بوو؛ هه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه بوو که به‌کلاو و ئاوه‌سی و ده‌مه‌رقو‌پانی کوردیه‌وه به‌ئازادی له‌نیوان شاره‌کاندا ده‌سوورپامه‌وه. ئاوالانم له‌شوینی مه‌به‌ست ده‌دیتن و په‌رتووک و بلاوکراوه‌کانم وی ده‌دان.

به‌پوژ له‌هیلی شه‌مه‌نده‌فه‌ر کارم ده‌کرد و شه‌وانه‌ش ده‌گه‌پامه‌وه نیوشار. جارپک گیرفانم پر کرد له پراگه‌یاندا و له‌حه‌وشه‌ی ماله‌وه وه‌ده‌رکه‌وتم. له‌دوو‌رونزیکي ئاسنه‌پیه‌بوو که چاوم به‌شنه‌یده‌ری هاو‌رپیم که‌وت. ده‌بی بلیم ئه‌وه هه‌ر جاره‌ی که چ به‌رواله‌ت و چ به‌هه‌لکه‌وت تووشی به‌تووشم هاتبایه، چاوی له‌سه‌ر هه‌لنه‌ده‌گرتم هه‌تائه‌وکاته‌ی ده‌بوومه تارماییه‌ک و لیتی ون ده‌بووم. له‌من وابوو گه‌ره‌کیه‌تی له‌به‌رانبه‌ر

دهسکیس و سیخوره کاندای بپاریزی. ئیتر پراوه ستام و چاویکم لی کرد. پیم پیکه نی.
خپسه په کی دایه ئه مبر و ئه و بهری خوئی. ئه و جار هاته لام و گوتی:
_ ئه وه ده روئی؟

_ به لی ده رووم... ئه توش بوخوت لیره لئی بسو و روپوه.
شنه یدهر به دم پیکه نینه وه گوتی:
«عهرب گیان ئه وه ده بینی خه ریکی پیاسه کردنم... جاناکری منیش له گه ل خوت
به ری!»

ده تگوت دلی گیراوه! سووریش هه لگه پابوو. به بی چوو قان چاوم له چاوی
کرد و پرسیم:

_ بو کویت له گه ل خو به رم؟
_ بمبه شاری!

_ جا بو بته مه شاری؟!!

_ ده مه هوئی له گه لت بیم، لیم گه ری بوخوم ده زانم.

_ چ ده زانی؟ بیلی...!

شنه یدهر به نیوه پیکه نینه وه گوتی:

_ مه ترسه... مه... بوم باس که!

_ ئاخر هه تیوه له چی بترسم؟

به سه برایه کی گوتی:

«ئه من ده زانم... له میژره ده زانم.»

پاشان دهستی له گیرفانه کانم دا و گوتی:

«پرۆ عهرب... پیشکه وه... ترست نه بی... من لیره م...»

دوآجار به فیتوولیدان به شانی ریچکه ئاسنه که دا روئی. ئه منیش به دوایدا چووم.

گرتم و گوتم:

– شنهیدەر!

– چیه عه ره ب؟

– ئەو شتانه ت به که سیکی تریش گوتوو؟

شنهیدەر رهنگیکی هینا و برد و ئینجا گوتی:

«ئەتۆ شیتی؟! ئەتۆ ولاخی؟! چما ده کری مرۆف ئەم شتانه لای هەر

کهس و ناکه سیک بلی؟!»

ئەو هی گپرامه وه هی شهوی یه کی گولان بوو. دوای ئەوه، چاوم به شنهیدەر نه که وته وه. کاتیک گه یستمه شان، راگه یه ندراره کانم دا به هه والیکم که له وی چاره پروانم بوو. پاشان چوو مه لای ویستگه ی ساری قامیش بو ئەوه ی سه ریک هه لئیمه وه له کۆبوونه وه ی ئەو چه کدارانه ی وال بهر بیستی هه والی بنکه وتنی پرووسیا، مانیان گرتبوو. له ویستگه دا کۆبوونه وه یه کی گه و ره گیرابوو و زۆربه ی هه ره زۆری لک و ده سته کانی له شکرگاکه له وی خزابوون. گۆره پانه که ی ته نیشته ویستگه ش وه ک میس شلخه ی دابی، جمه ی ده هات له حه شیمه ت و پئی پیداری نه بوو. ئەم ناره زایه تییه له دژی به پریوه بهری ویستگه پیک خرابوو؛ له بهر ئەوه ی که ته واوی ئەو پاکه تانه ی واله پرووسیاوه بو سه ربازه کان هاتبوون و له پیه دا درابوون، کابرای به پریوه بهر وه ک ئەوه ی شتیکی بیکه لک و ناپیوستی بینییته وه، له واگونی قه تاره وه تووری هه لدا بوون. راست له و کاته ی وا هیزیک له وان ده پۆیشته به ره کانی جهنگ، ئەم شته پرووی دا. له گه لکوو سه رباز پاکه تی له توپه تکرار و فریدراویان بینی، بهری چاویان په ش بوو. یه کسه ر هه لیان کوتایه سه ر به پریوه بهر و پاشان مانیان گرت. جگه له وه، ئەوان حه زیان نه ده کرد بچنه شه ری، به لکوو ده یانه ه ویست بگه ریته وه مال و ئەم بابته ش ببوو و پیدی زمانیان. قسه کانیان کاریگه ریه کی زۆری له سه ر دانام. له خو شیان خۆم بو پانه ده گیرا. زۆرم

حه ز ده کرد وه پیش نه و سه ربازانه که وم که بهم جوره خرؤشابوون. له و دهمه دا که سییک که تا نه و کات ناسیاویم پیی نه بوو، هات و پالیکی پیوه نام بو سه ر سندو و قییک. نه و جار رای گرتم و گوتی:

«براله دهمه وئی پیت بلیم که نه من بؤلشویکم!»

ئینجا زرده خه نه یه کی هاتی و دهستی له گهل لی دامه وه. منیش چوومه سه ر سندو و قه که و به رهنگ و پوخسار و جلوبه رگی کوردانه م، سه رنجی نه وانم بو لای خوم راکیشا، به جوریک که هه موویان ببونه چاووگویی و که س وسته ی لیوه نه ده هات. سه ر بازه گوتی:

«بو مان باس که به لام توند بیلی تا هه موو گویان لی بی.»

منیش به زمانیکی پرووسی سه روگویلاکشکاوه وه، دهستم کرد به قسان و نه و شتانه ی له و چند سالانه ی دواییدا بینبووم و ههستم پی کردبوون، بوم هه لپشتن. هه روه ها بویمان باس کرد که جارن تزاره کان خه لتانی خوینیان ده کردین و ئیستا که ش، ده و له مهندی شار و دهره به گی گوند به کوشتمان ده دن؛ جا که وابوو پیویسته له ده سه لاتیان بخه یین و بو نه وه ش نابی بچینه شه ر و وا خاستره بگه ریینه وه ماله کانمان و ئاشبه تالی بکه یین. نه فسه ریک به گوره گور هاته سه ر مینبه ره که و گوتی:

«نه مه تور که وا هیترشمان ده کاتی.»

سه ر بازه کان به گز نه فسه ره دا هاتنه وه و تپی راخورین:

«لیی گه ری و کارت پیی نه بی!»

له و مرومشته دا بوو که له بان سه ندو و قه که هاتمه خواری و وه ک به رزه کی بانان خوم له نیو خه لکه که دا ون کرد. مانگرته که تا دره نگانیکی شه و دریژه ی هه بوو. منیش رازی و قاتی به نیو کولانه کانی ویستگه دا گه رامه وه مال و له بهر خومه وه به نه رمی دهستم کرد به گورانی گوتی. له و دهمه دا، له پشت سه رمه وه ههستم به گرمه ی لاقان کرد. له جیی

خۆم رەق راوەستام. دیتەم ئەووە چەند کەسێک بە شوینمەوێن.

ئەفسەریەک کە لە پیشەوێیان دەپۆی، هاواری کرد:

«ئەووەتا... ئەووەتا...!»

ئەو جار، شتیکی قورسی لە تەپلی سەرم دا و یە کجی بە بیخۆیی خستمی.

لە دیویکی بچووکی بەندیخانە ی ساریقامیش چاویان کردمەووە. پاسەوانێک هاتە

ژوور و کاتیکی دیتی بە نالە نال سەر هەلدینم، پیلایەکی توندی لە دەموچاوم پراکیشا

و گوتی:

«ئەووە سەرلەنوێ و هەهۆش هاتووێهوە؟! تۆلەسەگ!»

دیسانەووە بوورامەووە. چەند رۆژ بە تاقی تەنیا لەو دیووەدا توندیان کردم. دوای جار،

پاش لێپرسینەووە، بردیانمە لای بەندییەکانی تر. لەوێ چەند سەربازێک چاوەدێریان

دەکردین. لەنیو بەندییەکاندا پیاویکی بەتەمەنی لێ بوو بە ناوی نیکۆلایف. ئەو

کاتیکی بیستی لە مانگرتندا گیراوم، ئامۆژگاری دامی و هەروەها فیزی کردم کە دەبی لە

لێپچینەووەکاندا چۆن بم و چی بلێم، بەلام هاوڕێیەکانم پێشتر گوتبوویان کە چی بکەم

بۆ ئەوێ ناویان هەلنەدەم و نەیانفرۆشم.

بردیانم بۆ لای ئەفسەری لیکۆلینەووە و لێیان پرسیم لە کۆبوونەووە کە داچیت گوتوو؟!

ئەمنیش لە ولامدا بە پرووسیەکی ناتەواو و نەجووراو، شتگەلێکی تیکەل و پیکەلم

گوت. کابرا لاقی لە عەرزێ دا و پر بە دەمی بە سەرمدا نەرانندی:

– خۆت گیل مە کە! لە مانگرتنە کە دا باسی بۆلشویکانت کردوو!

– ئەووە دەلێی چی؟! بۆلشویکی چی و شتی چی؟!!

– پێم بلێ بۆلشویکەکان دەناسی یا نا؟!!

لە حالیکدا سەرم بۆ رادەووەشاندا، دەمانچە کە ی لەسەر سینگم پراگرت و گوتی:

– قسە بکە!

— به لئ! بۆلشویکه کان ده ناسم! ئه وان نه ته وه یه کی گه وره ن... پیویسته شه ری
تورکانی عوسمانی بکری... ده بی هه موو که س بچیتته شه ری.
ئه فسه ره که تفی رۆ ده کرد و ده هات و ده چوو. بانگی پاسه وانه که ی کرد تا چینیکی
ترم تی هه لدا ته وه. ده مانچه که ی هینایه بن گویم و ئه و جار وه ک هه ور به سه رمدا
گرماندی:

«قسه بکه!»

منیش به دم هه نیسکلده وه گوتم:

«بۆلشویکه کان نه ته وه یه کی گه وره ن و شه ری تورکان ده که ن.»

دوای ئه م لیدان و کوتان و پشکینانه، چه ند رۆژی دیکه شیان ئه شکه نجه دام.
پاشان ئه فسه ری لیکۆلینه وه گه یشته ئه م ئاکامه که هه له یه ک پرووی داوه؛ بۆیه له نیو
به ندیخانه دا به یه کجاری له بیریان کردم و کاریان به سه رمه وه نه بوو تا ئه وه ی که له
سه ره تاکانی مانگی پووشه پردا ئازادیان کردم.
پاش ئه م پرووداوه، ریوراست چوومه وه حیزب، که چی له وی پینان باش نه بوو
بمیئمه وه؛ بۆیه هه ر ئه وی رۆژی گه رامه وه زیده که ی خۆم، واته گوندی «بیئاو».

له ئاوايي

له سه ر پيودانی سالان، له گونده که مان چ شتيک نه گورابوو. والی که لای و ابوو
 له ئاسمانه وه به ربوو ته وه، ئیستا که ش دهستی بارته قای قه یسه ری تزاری ده پوی
 و هه نوو که ش چه رخی ده سه لاتی له گه ر نه که و تپوو. هه روا بیته وه، ده سکيس و
 دایکه دزه ی ژاندرمان، سال دوا زده ی مانگی خه ریکی تیسره وانندی کوردان، مووشه
 و ملومو و چه مۆلانی مال و سوو تمانی سامانیان بوون. له به رامبه ردا، که س هه تره ش و
 نه تره ی ده ستکردنه وه و به گژدا چوونه وه ی پی نه مابوو. پاکی یه کسه ر خو یان پاده ستی
 ئه و مله و رانه کردبوو؛ ئه وان وه ک له گو یی گادا نووستین و ابوو و ئاگایان له وه نه بوو که
 ئه وه شو رشیک له پرووسیا رووی داوه و ده سه لاتی تزاره کان نسکوی به سه ردا هاتوو.
 له گه ل دیتنی ئه و دوخه، هاو گوندییه کانم کو کرده وه و باسی ئه و شتانه م بو کردن وا
 له پرووسیا قه و ماون، به لام ئه وان به ترس وله رزه وه گو ییان لی پاده گرتم. دوا ی ئه وه ی له
 قسه کانم ده بوومه وه، جییان ده هی شتم و راسته پری ده گه رانه وه نیو کاو لاشی خو یان. له و
 نیوه دا ئیختیاری گوند ئامۆژگارییان ده کردم:

«بابه که م ئاگات له خۆت بی... حاکم ئه و قسانه ده بیسیته وه و خودای نه خواسته

شتیکت به سهر دینئی».

جندیئی ئەمۆی پدینسپیی ئاوه دانیش گوئیچکه ته قیئی ده کرد، ده هات به لامه وه و گه ره کی بوو به بوونی ده ستوپپوه ندیی ژاندرمان که وه ک جالجالۆ که ولاتیان ته نیبوو، چاوترسینم بکا. به گشتی ده بی بلیم، قسه کانم کاریگه رییان نه بوو. گه رچی بهر له هاتنی منیش، خه لکه که شتگه لیکیان له سهر ئازادی و دابه شینی زه ویوزار بیستبوو، به لام له لایه ن ده سه لاته وه ئەوه ونده چاوشکین کرابوون که ته نانه ت زمانیان له زاریدا نه مابوو بو ئەوه ی پرسپاری پی بکه ن.

سه ره رای ئەم دۆخه، هه رچۆنیک بی توانیم هاورییه ک به ناوی خه لیلی شه رۆ له نیو گونده که مان بینمه وه. خه لیل مروقیکی رووته له ی په نگ لادیی بوو. ئیمه زۆر وا هه بوو که ده چووینه ده ره وه ی گوند و ته نانه ت چه ند شه وان له شاخی ده ماینه وه. ئەو چۆنیه تی ژیان و به ریچوونی خۆی بو ده گیرامه وه. منیش نه قلی بۆلشویکان و ئەوه ی که دین و خه لکی گوند له ده ست ده ره به گان پرگار ده که ن و زه ویوزاریان پی ده به خشن، دینایه بهر باس. ئەویش به بیستی ئەم قسانه، له خۆشیان چاوی لی زه ق ده بوون. کاتییک به نیو کیلگه کاندایه گه راین، کالومه کالی زۆر زه وه ندی ئاغا کانی پی نیشان ده دام و ئینجا به دلکی پر له هیواوه می ده وه پیی ده گوتم:

— ئەو زه ویوزاره هه مووی ده بنه ملکی من.

— هه ر ئەو زه وییانه نا، به لکوو دارو به ردیشیان لی ده ستین.

— ئەدی مه رومالاتیان چی؟

— به لی، ئەوانیش ده که ونه وه ده ستی خه لکی.

— نابیی له و کاره بسله مینه وه.

— وایه، به لام به ته نیایی ئەو کاره مان پی ناکرئ و ده بی تیکرای خه لکی شانی

وه به رده ن.

ئەدی ئەگەری ئەو هەیه که گونده کانی کومسۆرۆ و قەرە که له بدرینه وه به
خه لکی؟!... گریمان وابوو و درانه وه، ئایا پیت وایه ئەو هنده ديهاته به شی ئەو هه مووه
خه لکه بکا؟ دەی ئەگەر به شی نه کردن چی؟!

ئەو زه ویوزارانه به تاقی ته نیا به شی حهوت پشتمان ده کهن و هه مووشمان پیی
به خێو ده بین.

جاریک له م لاوه، خه لیل پیاویکی ده ماخچاخی نیودی پی به ناوی جندی پی ئوسۆ
له گه ل خۆی هینا. کابرا دهستی کرد به پرسیاران:

ئەری عه رب! له قسان لای خه لیل گو تووته که زه ویوزار و شت ده دری به
هه مووان؟!

به لێ وایه!

ئیمه ش ده بی به شی خۆمان له ئاغان بستیین... وه نا...?

به لێ.

ئەدی حکومهت چی؟ ئەو زه ویمان ناداتی؟

نا. ئیمه ده سه لاتی خۆمان ده بی و حکومه تی خۆمان ساز ده کهین.

جاشتی وا چۆن ده بی؟! نازانی ئەوان چه ک و چه کداری خۆیان هه یه... کوا ئیمه

ده سکیان له دوو ده کهین؟

مه به ستت کییه؟

مه به ستم ده ره به گه کانه.

دە ی با هه یانی! ئیمه ش ماف و بیرو با وه پرمان هه یه و شاخه کانیشمان دۆستن.

پاش ئەم گشته پرسیار و ولا مه، ئوسۆ پاما و بی ئەوه ی شتیکی تر بلێ، سه ری خۆی

داخست و یه کسه ر گه رایه وه نیو ئاواپی.

سبه یه که ی به کۆلیک پرسیار ی تره وه هاته وه:

— ئه رۆ عه ره ب! ئه تۆ ئیسرا ئیل میره کیان ده ناسی؟

— به لئی ده یناسم.

تاویک بیده نگ بوو، ئینجا چاوی بریه چیا و گوتی:

— راستیه که ی له کن وی بووم.

— شتیکت به میرکیان گوتوو؟

— به لئی.

— ده و جا بۆم وه گپره مامۆستا چی ده گوت و چی نه ده گوت؟

— ئه ویش هه ر ئه و قسانه ی تۆ ده کا... عه ره ب!

جندیی ئوسۆ راما. پاشان، هیدی و له سه ره خۆ گوتی:

— درۆ نه بی چوو بوومه قه ره که لئی.

کاتیکی ئه وه م زانی، لیم پرسى:

— ده ی باشه! خه به رو باسی کورده کانی وی؟

— جا بلیم چی بام... ئه وانیش هه ر داواى پارچه زه ویی خۆیان ده که ن.

— چی؟! زه وییان گه ره که؟!!

— ئه ی چی... له قه ره که لئی و له گازا چنی، باسی زه ویوزار بووه ته بنیشته خوشه ی

سه رزاران... به لئی... ئه دی ئیمه چی بکه یین؟

نه مده زانی چ بلیم. ئه و جار گوتی:

— ده لئی چی ئاغایان ده رکه یین؟

— باشه ئیمه ش ده ریان ده که یین.

رۆژ هات و رابرد، ئوسۆش بوو به هاوړیمان. دوا جار که سی دیکه ش که وتنه

شوینی. منیش ئه م قسه و خه به رانه م لای خه لیل باس کرد. بۆ سبه یه که ی، سواریک

به لینگدان هاته نیو دیی و له حاند ده رگای ماله کویخای راوه ستا. خه لکیش به فرکانی

ورووکانه سه‌ری. سواره ده‌نگی لی بلیند کرد و که‌وته جار‌کیشانی:
 «هۆی مام کو‌یخا... هۆی... ئە‌مرۆ حاکم دیتە سه‌سه‌رایه... ده‌په‌ه‌وی هه‌مووتان
 له‌هۆی بن؛ بۆیه ئاغاش دا‌وای کردووه خه‌لکی نیو دی به وردو درشته‌وه بینه به‌ر ده‌رگای
 دیوه‌خانی».

جندیی ئە‌مۆ یه‌کجی ملی بۆ ئە‌و فه‌رمانه‌ که‌ چ کرد. هه‌ندی که‌ سه‌یش لی‌ره‌وله‌وی
 ده‌یانپرسی:

«ئه‌ری بۆچی؟! چ بووه؟!»

سواره‌ی هه‌ل‌ه‌چی به‌ ده‌م زه‌رده‌وه، ولامی دانه‌وه:

«مه‌ترسن... مه‌... مالۆ که‌ته... کات کاتی ئازادییه! ئاغایه‌ک نه‌ماوه که‌ له‌ گایه‌تی و
 که‌ له‌ زه‌ریتان له‌ سه‌ر بکا!»

ئینجا پێی خسته‌ نیو ئاوزه‌نگی و درێ دا به‌ ئاپۆرای خه‌لکی. ئە‌سه‌په‌ که‌ ی تاودا و به
 پۆینه‌وه کردیه هه‌را:

«ئازادی... له‌وه به‌و لاوه که‌س زۆرداری نا‌کا!!!»

خه‌لیلیش هاواری ده‌کرد:

«پرو‌نه‌ ماله‌ ئاغای... ده‌می سه‌ره‌سته‌یه!»

جندیی ئە‌مۆ قامکی له‌ پرووی خه‌لیل پاره‌شاند و ده‌ستی کرد به‌ شاتوشووتان:

«هه‌تیو... چه‌قه‌چه‌ق... وست به‌ وست... ئاگات له‌ زمانت بی».

هه‌موو ده‌میان ره‌ق ببوو و زمانیان له‌ گۆ چوو بوو. جندیی ئە‌مۆ خیرا چاویکی به
 ولاتیدا گیرا، لێوی قرتماغه‌به‌ستووی کرۆشت و گوتی:

«پرو‌ن، به‌لام جوان و به‌ دوای یه‌ کدا پرو‌ن... تیگه‌یشتن؟!»

تاقو جووت سه‌ریان پێوه‌نا و به‌ره‌و ماله‌ ئاغای له‌ قه‌ده‌ که‌ هه‌لبوون.

زۆربه‌ی خه‌لکی ناوچه‌ و نوینه‌ره‌کانیان له‌ گوندی دگۆری مه‌زن ئاپۆره‌یان دا‌بوو.

نوینه‌ری حکوومه‌تی کاتی له ئاخافتنه کهیدا باسی وه‌رگه‌پانی تاج وتهختی قه‌یسه‌ر و دامه‌زرانی ده‌سه‌لاتی جقاتی له پرووسیا کرد؛ ئەو هه‌روه‌ها ئاماژه‌ی به‌وه کرد که حکوومه‌تی کاتی له سه‌رووی هه‌موو ده‌سه‌لاته‌کانه و هه‌ر نه‌ته‌وه‌یه کیش له‌لایه‌ن سه‌رۆکی خۆیه‌وه به‌پۆه ده‌چی. له‌و حه‌له‌دا، خه‌لیل هه‌لی دایه:

«ئهدی به‌شه‌زه‌ویی من چی لی دیته‌وه؟»

له‌گه‌لکوو خه‌لیل ئەو قسه‌ی له‌زار ده‌رپه‌ری، کیشه‌ی زه‌ویوزار وه‌کوو بارووت ته‌قاوه و به‌سه‌دان که‌س ئەو پرسیا‌ره‌یان دووپات کرده‌وه. وتارییژه‌که‌ زۆری حه‌ول دا قسه‌ی خه‌لکی بپه‌ی، به‌لام بۆی نه‌کرا. خه‌لکه‌که‌ گوئیان نه‌دایه و سه‌ریان لی شیواند؛ بۆیه‌ جیی هه‌یشتن و چارناچار پۆیشته‌ لای ده‌مسیپه‌کی ده‌ست‌پۆیشتووی گوند به‌ناوی عه‌گیده‌گ. ئەمن له‌ته‌نیشته‌ مینه‌ره‌که‌ بووم و گویم لی بوو که‌ کابرای وتارییژ له‌ عه‌گیده‌گی ده‌پرسی:

«کی ئەم داخوازیانه‌ی له‌زاری کوردان گوشیه‌؟!»

له‌ ولامی کابرایدا، عه‌گیده‌گ به‌چاو تیی گه‌یانده‌ و منی پێشان دا. جلی سه‌ربازیم له‌به‌ردا بوو. نوینه‌ری حکوومه‌ت به‌وردی سه‌رنجی دامی و سه‌ری هه‌نایه‌ بناگوویی عه‌گیده‌گ و سرتیه‌کی له‌گه‌ل کرد. به‌گیش لی‌کدالی‌کدا سه‌ری پۆ ده‌له‌قاند. پاشان بانگی سه‌رژاندرمه‌که‌ی کرد. ئەویش به‌سیله‌ی چاوانی تیم پاما و به‌نیشانه‌ی سه‌لماندن سه‌ری پۆ راوه‌شاند. خه‌لیل به‌پرتاو خۆی گه‌یاندمی و گوتی:

«عه‌ره‌ب، وه‌ره‌پێش قسان بکه‌... هاو‌په‌ریان ده‌یانه‌ه‌وی به‌نوینه‌رایه‌تیی ئەوان

ویست و داخوازییه‌کانیان بخه‌یه‌ به‌ر باس... چاوه‌په‌رتن... خه‌راکه‌ ده‌ی...».

بجی سی‌ودوو وه‌سه‌ر که‌وتم. له‌حالی‌کدا نوینه‌ری حکوومه‌ت ده‌پۆیشته‌ ده‌ری،

هه‌رای ده‌کردمی:

«ئۆ هۆی... سه‌ربازی یاخی... هۆی... به‌له‌سه‌!»

خه لکه که هیچیان نه گوت، به لام من خۆم بۆ پرانه گیرا. دهنگم هه لێنا و ئاوا دهستم کرد به قسان:

«خه لکینه!»

خه لکه که ش و یکر و به دهنگی که بهرز، دروشمیان ده دا:

«عه ره ب! ... عه ره ب!»

ئه م ناوه زاره وزار به نیو گوند نشیناندا ده گه را. پاش ئه وهی جۆش و خرۆشی خه لکه که نیشته وه، هه ودای قسانم گرته وه دهست و درێژهم پێ دا:

«ئیمه ی گوندی زه ویوزاری خۆمان دهوی. تا که نگی له ژیر باری ده ره به گاندا بین؟! تا که ی ئیزن بدهین وه کوو ئازهل لیمان خورن؟! براینه! بۆلشویکه کان زه ویمان ده ده نی؛ ئه وان باسی راگرتنی شه ر و گه رانه وهی کارگه بۆ کریکار و زه وی بۆ سه پان و دروینه وانان ده که ن.»

له وه ده مه دا هه ستم کرد که سیک شانی گرتووم و بۆ لای خۆیم راده کیشی. ئاورم داوه دیتم نوینه ری حکومه تی کاتییه. ئه و که له خه یفانم سوور هه لگه رابوو، سه ری هینا بن گویم و به سرته گوته من:

«لێی ده بریه وه یان نا؟»

کاتی که خه لکه که ئه وه یان دیت، به سه ریاندا گوراندا:

«به ری ده ... ده ی! لێی گه ری ... بۆ ناهیلێ قسان بکا؟!»

ئه وسا که هاوار و داواکاری خه لکم بۆ درێژه دان به قسه کانم گوێ لێ ده بوو، مانگرتنی سه ربازه کان و به ندیخانه ی ساری قامیشم وه بیر خۆم هینایه وه، که چی به و حاله شه وه سه ره له نوێ گه رانه وه نیو ئاپورا که. نوینه ری حکومه ت توند ده سستی گرتبووم. عه گیده به گیش له داخان پیشی ده خواره وه، له رزی ده هاتی و به رقه وه چاوی تی بریبووم. به و حاله ش قسه کانم نه بری و به م جۆره به رده وام بووم:

«ژاندرمه و ملکدار بیپریزی به کوردان ده کهن و تییان هه لده دهن. لیمان سووره که له مه به دواش دریژه به و کارانه یان ده دهن؛ بویه پیویسته کریکار و جووتیار نه نجومه نی خویان پیک بینن».

پاشان یه کیک له نوینه ره کان هه لی دایه:

«نا! ئیمه له جیات ده سه لاتی جقاتی، حکوومه تیکی خوجیی و کاتی

داده مزرینین».

له نیو ئه م قسانه دا بوو که منیان بۆ لایه کی پال پیوه نا. هه ستم به قورساییی ده ستیک

له سهر شانم کرد، دیتم عه گیده به گه و ده لی:

«عه ره ب! وه ره کارم پیته».

ئه منیش ده ستیم له بان شانم لای برد و به ده میدا هاتمه وه:

«هیچ قسه یه کم له گه ل تو نییه».

به گ گوتی:

«عه ره ب... ئه وه دواقسه ت بوو؟!»

ئه و جاره ش لی به چه قی نه حله تا چووم و گوتم:

«گورگ زمانی خوش نازانی... یا ده بی فیشه کی پیوه نیی یان ناگر!»

پاشان تفیکم رۆ کرد و له سه کوکه هاتمه خواره وه.

کو بوونه وه که تا دره نگانیک شیه و بهرده وام بوو. هه راوزه نایه کی زۆر ساز ببوو.

نوینه ر یان باشر بلیم و ته بیتری حکوومه تی کاتی بۆ هه موو داخواییه کانی کوردان

بیانو و ته وازی هینایه وه. ئه و داوای لیووردنی له خه لکه که کرد و به لی نی دا

ویسته کانیان جیبه جی بکا، به لام کاتیک هه لباردن کرا، به ربژیره کانی سه ره به تاشناک

و به گه کان سه ره که وتیان وه ده ست هینا، که چی ئیسرا ئیل میره کیانی ئیمه یان ته نانه ت

وه ک به ربژیریش په سه ند نه کرد و ناچار یان کرد بکشیتته وه.

کاتی به رهو مال بوومه وه، تاریکه شهویکی نهنگوسته چاو بوو. گه واله هه وری پر، به ره به ره له چیا کانه وه ناسوگیان ده دا. جار و باره ش تریفه ی مانگ وه کوو جیداغیک له پشت هه و رانه وه خه رمانه ی ده دایه وه. که له سه ره واره ی چیا وه داده گه پام، هاوړی بولشویکه کانم که له نیو شارد ا چالاک بوون، ده هاتنه بهر چاوی خه یالمه وه. له که ندیکی تاریکدا بوو که سی پیاو ته پیاو دایه سه رم. له و ده موده سته یه دا خوّم به خوّمم گوت:

«به خوای تازه به ده ندووک پیوه بووم!»

به هه موو هیزو پیزی خوّم، مستیکم له زاروتفنکی نه وه ی پیشه وه یان دا. له سه ره ده ستم، هه ستم به شتیکی لیچق کرد. خوین! پیاوه که له رزی و نه راندی:

«گه مال باوک!»

پاشان به پشته ده سته ی ده موچاوی گرت دوو که سه که ی تر که ده ستیان لی دابوومه بالچو غه ی شمشیری، هه رایان کرده سه رم و گوتیان:

«له جیی خوّت نه بزووی...ها!»

له بال خوّمدا گوتم تازه تیداچووم. نه و جار پرسیم:

– ئیوه کین؟

– وست به... گه مارۆ دراوی... خوسته ت بی، کوژراوی!

– باشه بوچی؟ به چ تاوانیک؟

– به تاوانیکی قورس!

دوو که سی دیکه ش له پشته وه پرا بۆم هاتن و ده ستیان بادام. زۆرم هه ول دا خو راپسکینم، به لام سوودیکی نه بوو. بالمشه ته ک درا و برامه ماله عه گیده گی له ئاواویی دووگر.

کاتی گه یشتینه وی چرای مالان له دووره وه ترووسکه یان ده هات و مانگه شه ویش

وهك شه پۆلېك سواری ئاسمانی گونده كه ببوو. ژاندرمه یه ك چووو ژووری و دوایه له نیو حه ساری ماله كه دا ون بوو. نوینه ری حکوومه تی کاتی كه له بهر ده رگه ویستابوو، بانگی کردن:

«بیهینه ژووری».

عه گیدبه گ كه له پشته وه ی پاره ستابوو، به گالته وه لی پروانیم و گوتی:

«فه رموو ژووری... میوانی ئازیز».

پاشان بو ژووره وه پالی پیوه نام و ده رگای له سه ر پیوه دام.

چاوم له ده وره به ری خۆم کرد؛ دیتیم ته وه سه روکی ژاندرمان، نوینه ری حکوومه تی کاتی و چه ند تاشناک له وین و له پشت میزیکه وه دانیشتون. کابرای نوینه ر لی پرسیم:

«ئه تو بۆلشویکی؟»

هیچم نه گوت. کاتی زانی هیچم لی هه لئا کرپنری، وه ک به رازی غه زری و گوتی:

«قسه بکه! ئه تو هه ر ته و كه سه نی واخه لکمان لی تین ده ده ی؟! ده ی بۆمان باس كه!»

ئه و جار عه گیدبه گ به لاتاو گوتی:

«بابم... کابرا لمبۆزی بلینده و له هه موو ده راویک ئاوئ ناخواته وه... به قات و ناز

نه بی، ده نا کوا فیزی دی بماندوینی؟!»

ئه و كه ئاور له چاوانی ده باری، به هه نگاوی ئارام و بیهه ست، به لام قورس و قایمه وه

لیم نزیک بۆوه. مستی لی توند کردم و گه پاره و گوتی:

«لاچوو... لا...!»

كه دیتی وستهم لیوه نایه و هیچ نادرکینم، وه ک پشيله خۆی هاویشتمی و به هه ر

دوو ده ستانی بینه قاقای گرتم. كه و تمه نرکه نرک و هانکه هانکی و هه ر له وئ به لادا

كه وتم. عه گیدبه گ گوتی:

«هه ی سه ی... کوری سه ی... ته وه به شه زه ویت ده وئ؟ ها تو له باب؟!»

ئەو جار بە پۆتینان دەسەرم بەربوو. تەواوی جەستەى شىلامەو و پرووی لە ژاندرمه که کرد و گوتى:

«بىبە نە نىو تەويلە و بىبە ستەو... دەزانم چۆنى وەقسە بىنم».

بردىانمە حەسارى و پاشان ترنجاندىانمە نىو تەويلەو. لەو ييش ژاندارمه و نۆكەر شىنورەشيان کردمەو و زۆر ناحەز لە گەلم جوولانەو. ئەوان زىل و زاليان پى دە كيشامەو، تفيان لە پرووی دە کردم و سووكايەتبيان پى دە کردم، بەلام وا وىدە چوو كە ناویرن بمكوژن. عەگىدبە گيش وەكوو پيشوو ئاگای لىم بوو، بەلام نەيدەزانى چىم لى بكا، دەتگوت چاوەروانى شتىكە!

ئىوارەى رۆژى پىنجەم، برديانمە بەرپۆه بەرايەتى حكوومەت و لاپەرەيه كيان دامى تا واژۆى بكەم. بەپى ناوهرۆكى لاپەرەكە، دەرەست دەبووم چى تر لە و نىو ئەزاو نەئىمەو. منيش واژۆ و پەنجەمۆرە كەم بۆ لىدان و بەرەللايان كردم.

ئەودەمەى بەردرام، پىم باش نەبوو بگەرپىمەو ماله خویمان و دەترسام عەگىدبەگ داوئىكى ترم بۆ بنىتەو وەيان هەر هىچ نەبى فيشە كىكم پىو نى؛ بۆيه ماوہى چەند رۆژان لە مالى ناسياوئىكم، لە يە كىك لە گوندى كانى ئەو ناوچەيه مامەو. هەر لەرپىگەى ئەو برادەرەشەو بوو كە برووسكەيه كم بۆ خەليل نارد و داوام لى كرد شەوئىك، بە چەكەو بەيت و لەگەل خۆى بمبا.

هيندەى پى نەچوو، خەليل و پراى پۆلىك چە كدارى كورد كە جندى ئوسوشيان لەگەل بوو هاتنە نىو دى. منيش رەگەلئان كەوتم و لەرپىگەدا بەسەرھاتى خوئم بۆ گىرپانەو. خەليل بە بىستنى قسە كانم خوین بەرى چاوى گرت. ئەو دەيهه وىست هەرچى زووتر تۆلەى من لە عەگىدبەگ بكاتەو، تەنانەت بەتەما بوو يەكسەر بگەرپىتەو و دووگر و بە گوللان دای بىژى. خەللىم هیناوە سەرەخۆ و پىم گوت:

«كاكيله، ئامانجى ئىمە خویندەلاندن و پياوكوژى نىبە؛ رپىازى ئىمە

وشیارکردنه وهی نه ته وهی کورده تاله ژیر دهستی به گ، تاشناک، خیی زهوی و
ئیمپریالیستان رزگاری بی».

جندیی گوتی:

«له و قسانه گه پین... ئەتۆ ده بی له ماله ئیمه دا بمینییه وه؛ له بهر نه وهی حکوممه ت
شکی ناپه پیتته سهر من و که سیش خۆم تی هه لناقوتینی».

پاش ئەمه، له ماله جندیی پنجومۆر بووم و له خه لکی نه دیو کرام.

چهند رۆژی تی وهر سوورا، شهوانه به نهیینی له ماله جندیی ئوسۆ ده هاتمه دهر.
له گه ل خه لیل به نیو دیدا ده گه پراین و بانگه شه مان بو بولشویکان ده کرد؛ بو خه لکم
باس ده کرد که ئەوان زهوی له ده وله مەندان ده ستیننه وه و له نیو گوندنشیناندا دابه شی
ده کهن و ئا له و قسانه!

شه ویکی له ماله جندیی کۆ ببوینه وه و باسی زاتبه زیوی و ویستبه زیوی خه لکمان
ده کرد که له نا کاو خیزانی مالی خۆی به ژووره که دا کرد و یه که خۆی زیراندی:
«هاتن... ژاندرمه هاتن... ژاندرمه...!!!»

ئیمه ش خیرا دهر په رینه دهری و هاوارمان کرد:

– کوانی؟... له کوین؟

– ئەوه له ماله شامیله پیره دان!

جندیی پیی گوتم:

«ئهتۆ خۆت وه شیره!»

ئینجا له مالی وه دهر کهوت و منیش له نیو ته ندووریدا خۆم هه شار دا.

راست له و ده مه دا، ژاندرمه به سواری ئەسپه وه هه لده کوتنه سهر مالمان؛ ئەوان
ده چنه زارکی هه ساری، هه ره شه له باوکم ده کهن. هه لی ده پیچن و سه روسۆراخی منی

لی ده پرسن.

باوكم وه گریان ده كه وئ. سویندیان بو ده خوا كه له و رۆژه وه له دووگر بووه ئیتر چاوی به من نه كه وتوووه. دایكیشم به گاگۆلكه لیان ده چیتته پیش و له نیو ته پوتۆزی سمی ئه سپه كانیاندا ده كه وئ. پیسیریان له بهر داده درئ. ده گری و ده پارپیتته وه بو ئه وهی چی تر کاریان به سه ریانه وه نه بی.

ژاندرمه مال به مال ده گه رین. کاتیک نامدۆزنه وه، تووره ده بن. سه ره له نوئ ده گه رینه وه و هه ره شه له دایک و باوکی گرده نشینم ده که ن، به لام هه رکه خه لکی نیودئ ئاگاداری ئه وه ده بن، وه سه ریان ده گه رین و رزگاریان ده که ن. ئه وان به ژاندرمه کانیان گوتبوو که تاقه جاریک منیان له و گونده دیوه و له مه و به دواوه چاویان پیم نه كه وتوووه ته وه. ئه وسا، ژاندرمه به بی ده سکه وت ده گه رینه وه و به باوكم ده لین با کوره که ت بگرین، ده زانین چی لی بکه یین.

جندیی پاش ئه وهی گه راپیه وه مال، هه موو ئه و شتانه ی بو گپرامه وه. به بیستنی ئه م قسانه به زه ییم به دایک و باوکی ده رده دارمدا ده هاته وه. ده مزانی تا ئه و کاته ی له ویم، ناهیلن به ئاسووده یی بژین؛ بویه به میشکمداهات له وئ برۆم. ئه م بیروکه یه م له گه ل جندیی خسته بهر باس. ئه گه رچی ئه و له پیشدا بریک تووره بوو، به لام دوایه رای منی په ژراند و ساخ بووینه وه که وا باشه تا چند رۆژی دیکه له وئ نه میتم.

پیش ئه وهی وه رئ که وم، سه ریکم له مالن داوه. کاتی چوومه ژووری، دیتم هه مووی لیکدراوه و دایکیشم خه ریکی کوکردنه وهی شتومه کی سه ر عه رزییه. هه رکه باوكم منی بینی، هاته پیش و دواي ئه وهی تاویک لی پوانیم، پرسى:

— عه ره ب! پیم بلئ چیت دزیوه؟

— باوکه هیچم نه دزیوه.

— ئه دی رۆله پیاوت کوشتوووه؟

— نه وه لالا... باوکه گیان هیچ که سیکم نه کوشتوووه.

— باشه ژاندرمه بۆ به شوینته وهن؟

— نازانم.

— ناتهه ویی راستیه کان لای باوکی خۆت بدرکینی؟

— باوکه!

— چی؟... دهی... بیللی دهی!

منیش ئا بهم جۆره دهستم پئی کرد:

«باوکه گیان... ده مهه ویی هه موو نه ته وه کانی ئەم جیهانه به مافی خۆیان بگهن. خه لکی گوندیش جیجوتی خۆیان هه بی؛ حه ز ده کهم ئەوان به خته وه ر بن، قه فی زنجیری دیلی و یه خسیری بپسینن و له چنگ وهیشوومه ی نه زانی و چاره ره شی و بیبه شی رزگاریان بی. ئە گه رچی ولاته که مان زۆروزه وه ند و ده وله مه ند، به لام کورد نه ته وه یه کی بنده ست و برسی و به جیماوه. پیم بلی بۆچی؟! چونکه له لایه ک، ده ره کی و داگیرکه ر و له لایه کی تریش، ده ره به گ و ده وله مه ندی خۆمالی، هه وسارمان لی پاده کیشن و وه ک ئازوه ریکی باش لیمان ده خورن. باوکه گیان، ئیمه ناخوینین و ده سخه رۆ ده بین. ئەوان ده خوینن و هه لئاخه له تین. کرده مان ده بیته برده ی ئەوان. ئیمه له زانین بیبه ش و بیبه رگ و برسین، که چی ئەوان ده خوینن له قوتابخانه ی شاران و رای ده بوین له نیو کۆشک و ته لاران. باوکه! ئەوان وه ک مروف سه یرمان ناکهن و به ئازه لیان قه بلاندووین. هۆکاره که ی ئەوه یه هه موو شتیک، هه ر له زه وی و کارخانه و پاره وه بگره تا ده گاته هیز و حکومه ت، هه مووی له بن ده ستی ئەواندایه؛ بۆیه تی ده کۆشین تا کارخانه کان بدرینه کریکاران و زه ویوزاریش به سه ر جووتیر و زه ویکیلاندا به ش کرین. هه موو گوندیه ک بیته خاوه نی مه رز و مه زرا و مه ره زه جاری خۆی و ئەتۆش په له زه وییه کت هه بی. باوکه، ئەوجار زانیت بۆ گه ره کیانه بمکوژن؟! ده رۆم. به لام ئەرخه یان به هه ر دیمه وه... مالاوا!»

باوکم دهستی کرد به گریانئ. له حالیکدا فرمیسک به لاجانگی چرچهه لگه پراویدا
خیزه ریان به ستبوو و وهک ئاوه چۆره ی قه دی داران تک تک ده پزانه خواری، گوتی:
«پیاوی چاک به عه ره ب! ئه تۆ تا قه کورپی مالئی... ئیمه ئیتر ره وتهین و پییه کمان وا
له سه ر لیوی قه برییه، کورپم ده تهه وی له هه ژمه تانت بمرین؟»

دایکم گوتی:

«ئیمه ماله شوانکارانین... له که می که م و له زۆری زۆر... ئیدی زه ویوزارمان بۆ
چییه... نان و دۆی شوانیمان له سه ر زیاده؟!»

پاشان له سه ر ئه ژنۆ دانیشته. بۆ ئه وه ی نه پۆم به ده ست و قامکی په ق و
وشکه ه لگه پراوی پۆبووه لاقم، به لام نه ده کرا بمیمنه وه. دایک و باوکم به گه رمی له ئامیز
گرت و مالا واییم لی کردن، به لام دایکی به سته زمانم هه ر هاوارهاواری منی بوو!
جاننام له شان کرد و قه نه یه کی که وتمه ری. بوولیله ی ئاسۆیه ک له دووره وه و
له نیو تاشه به ردان به دی ده کرا. ملی ریگه م گرت به ر و یه کراست به ره و ئه لکساندرۆپۆل
هه نگاوم نایه وه.

له ئەلكساندرۆپۆله وه تا ستاورۆپۆل

له شارى ئەلكساندرۆپۆل، سەرباز رېژە دەپرويشتن و دەستە دەستە له گۆرەپان و ويستگە كاندا، له رايەلكە دا بوون. برى له قەتارە كان سەربازيان بۆ بەرەى شەر دەگواستە وه و هەندىكى تريشيان دەيانهينانە وه. ئەوانه ي له بەرە كانى شەر دەگەرانه وه، له خوشيان دەيانكرده قاوه قاو، كۆزىلكە يان دەگرت و سەربازە كانى تريان بەررى دەكرد. ئەو هينانەش كه دەچوونە شەررى، سواری قەتار دەبوون و مالاواييان له يەكتر دەخواست. پاشان وەررى دەكهوتن و زۆرى پى نەدەچوو كه دەپرويشتن و تىكەل بە تاريكى شەو دەبوون.

كاتى گەيشتمە ئەلكساندرۆپۆل، سەربازىكى بۆلشويكم بە ناوى قاسيا بينى كه له خوشيان هەر فيكە و هاواری بوو:

«برۆن! شەر تەواو بووه.»

پاشان هاتە نيو قەتارىك كه دەچوو و ويستگە. بەرانبەرم پراوہستا و پى گوتم:

«شاميل! وەرە ژوورى!»

له نيو واگۆنە كه دا جيگەى خۆم كرده وه و بەرە و تفليس وەررى كهوتين. چەند رۆژان

له تفلیس ماینه وه. نه مانده زانی چی بکهین؟! ده یانگوت که له پریگه دا، پیش به قه تاران ده گرن و خه لکی پرووت ده که ن. ئینجا چه کچن دین، ده ست به سه ر چه کو چۆلیان داده گرن و دوا جار ده یانکوژن. دۆخه که جیتی تیرامان بوو. ده نگۆی ئه مه بلاو ببۆوه که له قه راخ شاری گه نجه قه تاریک شه قوپه ق کراوه. پاشان خه لکه که یان چه ک کردوون و که سیش نه یزانیوه بۆ کو ییان بردوون؟!

به پریوه به ری ویستگه، ئیزی نه ده دا سه ربازه کان وه ده رکه ون. له ناکاو و له سوو چیکه وه گو ترا که بۆ چه ککردن و ناردنه وهی ئه و سه ربازانه ی له تفلیس بوون، قه زاقان دین.

له گه ل بیستنی ئه م هه واله، سه باز که وتنه جموجوول و کۆبوونه وه تا چاره یه ک بدۆزنه وه و خۆیان ساخ که نه وه که ئایا چه ک دانین یان به ره نگاریان بینه وه؟! له م کاته دا، قاسیای تازه هاو پریم که ده تگوت کیچی له که ولئی که وتووه، هه ر پراویچکه ی بوو و له گه ل پۆله سه ربازانیش خه ریکی سرتو خورتان بوو، بانگی منی کرد:

— شامیل!

— به لئی.

— ئه تو پریگه ی قیلادی کۆکاز ده زانی؟

— به لئی ده زانم، به لام هیچ کات به پیمان نه چوومه ته ئه و شوینه.

هه رچۆنیک بوو به ره و شوینی مه به ست له گه لیان وه پری که وتم. پانزده رۆژان به شاخانه وه بووین. مانگی ره زبه ر بوو که گه یشینه شوینی مه به ست. له وی شتیک به ناوی یاسا بوونی نه بوو. سه ربازه کان به ته واوی ده ستیان به سه ر قه تاره کانداه گرت و ده یانبرده رووسیا. هاو پریکانم پیمان داگرت که ده بی ئه و جار له ته کیاندا بچمه ستاو رۆپۆلی. له قیلادی کۆکاز که حکومه تی کاتی له سه ر کار بوو، که سم شک نه ده برد بیناسم؛ بۆیه به دلما هات بچمه شوینه چه په ک و دوور که وتووه کانی رووسیا

یان باشتر بلیم جیپراوکه و مه لبه نندی خه بات و هه لسوورانی بۆلشویکان.
 گه یشتینه ستاورو پۆل و بۆ سبه ی به شوین هاوړییانی حیزیمدا گه پام. یه ک پۆزی
 په بهق و بی ئه وه ی که س تیم بگا، هه موو کون و کاژیری ئه م شارهم سه نگو سووژن
 نا. کاتی گه پامه وه و یستگه، شار چاوی له سه ر یه ک دانا بوو و له لانکه ی بیده نگیدا
 پاده ژینرا. ماوه یه کی زور له گه ل فاسیا باسی په وش ی خۆم کرد. پاشان بریارمان دا بریک
 پراوه ستین و ده ست پابگرین. بۆ ئه وه ی پارووه نانیک په یدا که یین و له برسان نه مرین،
 بووینه کۆله لگر و چند پۆژمان ئاوا پابوارد. پۆژیک له و یستگه، له کار ده گه پام.
 پیاویک له وی هه لئرووش کابوو و چند گۆنیشی له ته نیشه خۆ دانا بوو. لئی نزیک
 بوومه وه و ئامازهم به باره کانی کرد و پیم گوت:

«هاوشاری... یارمه تیت ناوی؟»

ئه ویش له ژیللا چاویکی لئی کردم و گوتی:

«فره حه زیش ئه که م... برا گیان... ئه وه سه... هه قده سه که شت ها بان چاوم.»

ته لیسه کانم به کۆل دادا و به ره و ماله کابرای چووین. باره کان زور قورس بوون و
 یه کیانم لئی که وته عهرزی. له ترسان پهق پراوه ستام. پیاوه که به سه رسو پمانه وه چاوی
 لئی کردم و گوتی:

«ببووره هاوړی گیان... سنگم برینداره... ئه گینا لایه کم له ته کا هه لئه گرتی.»

به لامه وه زور سه یر بوو که پیی ده گوتم هاوړی! هه رچۆنیک بوو ته لیسه که م
 هه لگرته وه و دریزهم به ریگه ی خۆم دا. کاتیک گه یشتینه بهر ده رکی حه ساری، پاره که ی
 پی دام. ئه و جار، نان و چا و پیخوری له پیش دانام و پرس ی که خه لکی کویم. ئه منیش
 متمانه م پی کرد و به بی زیادو که م، هه رچی بوو و نه بوو له به سه رهاتی خۆم و چۆنیه تی
 هه لاتن و هاتن بۆ شاره که یانم له مستی نا. کاتیک ئه م سه ر بردانه ی بیست، پرس ی:

_ کوری خاس... نه کا تۆ بۆلشویک بی... ها... واسه یان نا؟

_ ئه رۆ وه لّلا بۆلشویکم.
 _ ئه ی کوا به لّگه و مه لّگه؟ دا پێشانمی ده!
 _ به لّگه ی چی و شتی چی؟
 _ برا! ئیژم به لّگه نامه یا هه مان پرسیار نامه که ی جار ان.
 _ وه لّلا چم پێ نییه.
 _ وانا شێ! به لام قه ی ناکا... به س گوی گره... شتیکت بۆ ئه نووسم و بچوو بۆ ئه م
 شوینه ی واپیتی ئه لیم... ئه وان یه کاویه ک رات ئه گرن.
 کاغه زه که م لێ وه رگرت و به خۆش حالیه وه به دوای قاسیادا چووم. سبهینه که ی
 په گه ل سوپای سوور که وتین و له وی چووینه بهر دهستی فه رمانده یه ک به ناوی
 سه ره هه نگ شاپاک.

سه و نامه ی کتیب

شهری نیوخوی

سالی ۱۹۱۸ بوو که له ناوچهی سالیسک هیزه کانمان پروبه پرووی چه ته کانی پرووسیای سپی بوونه وه و له ئەنجامی ئەم شهرا نه دا به ره و ستاورو پۆلی پالدراین. فاسیای هاو پریشم له کاتی گرتنی باتایسکی دا وه به رها ت. دوای ئەم پروودا وه، ئەمجار له مه لبه ندی تزاریتسین له گه ل قه زاقه کانی سه ره به پرووسیای سپی پیک هه لپرژاین و به مه به سستی رزگار کردنی ناوچه که هیرشمان کردنی و هه تا ستاورو پۆل راومان نان.

هیز له سه ر بازگهی ستاورو پۆله وه بو به ره کانی تری شه ر به ری ده کرا و دوخی شاره که ش به ره و ئالۆزی ده چوو. چه ته سپیه کان ده و رانده وری شاریان گرتبو و ته مای دا گیر کردنی ئەم شاره له خه یالی فه رمانده کانیاندا گو و را بوو. زۆری نه خایاند که ژهنه رال شکوو رو و هیزه که ی هیرشمان کرد و به ره که ی ئیمه یان به زانند. پاش شه ریکی خویناوی، شار که وته ده ست دوژمن. دوای ئەم شکسته، به ره و گوندی تاتارسکو پاشه که شه مان کرد. بریارمان دا سه رله نوی په لاماری شاره که بدهینه وه. دوو جار تانیو شاره که چووین، به لام هه ر دوو که ره ت ده رو ستیان نه هاتین و ته قوره و مان تی که وت. له و تیکه ه لچو و نانه دا یه کیک له فه رمانده جو امیر و خو شه ویسته کانمان به ناوی هاو ری شپاک کووژرا.

له گوندی تاتارسکۆیه وه چووین به ره و نه قیمۆسکا و به مه بهستی سه ره له نوێ
 ئازۆتنه سه ره ستاورۆپۆل، بنکه یه کی نویمان له قه راخ چۆمی مانیچ دامه زرانده. ئه و جار
 له دهسته و لکی بچوو کدا هێر شمان کرده وه سه ره شاره که، به لام هیزه کانی دوژمن له
 شوینیک به ناوی مه دفیدکا دیسانه وه پاشه کشه یان پێ کردین.

له وێ و له هه ره مه ی ئه و شه ره قورسانه دا بوو که نه خۆشیی که وتوویی له پێی خستم.
 ناچار و پێرای برینداره کانی تر بو شوینیک به ناوی پیا تیگرۆسک راگواسترام و له ویشه وه
 به پێ کرامه قیلادی کۆکاز. له قیلادی کۆکازیش نه خۆشییه کی ترم پێوه نووسا؛ ئه ویش
 سوو که گرانه تی بوو که به جیویان له خهسته خانه خستمی. جووته ی نه خۆشییان
 به یه کجاری پرستیان لێ بریوووم. چیشتی ئه ویش بو خواردن نه ده بوو. له و ده مه دا
 بوو که چه ته کانی پرووسیای سپی دهستیان به هێرش کرده وه. دهنگی تۆپان دههات و
 تیمارخانه ش وه ک کونه میروویه ک هارووژابوو.

خه لک زاتیان چوو بوو و بهرده وام ده یانگوت و ده یانپرسی:

«پرووسیای سپی... پرووسیای سپی...؟»

ئه وانه ی ده یاننوانی له سه ره پێ راوهستن، له هه ولوده ولی ئه وه دابوون که هه رچی
 زووتر خۆیان له نه خۆشخانه که ده رباز بکه ن. قه زاقه که ی ته نیشتم که خه لکی کووبان
 بوو، کاتی له سه ره جیگه که ی هه ستا و جله کانی ده بهر کرد، پرسیارم لێ کرد:

– ده پۆی؟

– ئه ری وه لّلا ده پۆم.

– بو کوی ده چی؟

– خۆم ده گه یه نمه کوره کانی خۆمان.

– چاو له خۆت که! به زه حمهت ده توانی له سه ره لاق راوهستی!

– کیشه نییه! ئه گه ر پرۆمه ده ری، ترسم ده شکێ و وره ده گرم. نه کا به ته هوێ لێره

بمئینمه وه و چه ته ی پرووسیای سپی بین و هه لابه هه لام که ن؟!

هه ر چۆنیک بوو کابرای قه زاقیش نه خۆشخانه ی جی هیشت. منیش ویستم
برۆم، به لام وام له باریکی و بنیسی دابوو که نه گهر که سیکم له فریا نه هاتبا، نه مده توانی
شه قاویکیش هه لئینه وه. له دلی خۆمدا ده مگوت:

«ئه وه نده ی برستم بمینتی، ده برۆم و زوو خۆم ده رباز ده که م.»

خواستی خۆرزگار کردنم ئه وه نده به هیز بوو که بۆ چه ند رۆژیکیش بی، خووزی
تی گه پرانده وه و له جیوبان ترازاندمی.

له نیو دیوه که مده به ته نیا ده هاتم و ده چووم. ده رۆیشتمه بهر په نجه ره و له ویرا گویم له
شریخه شریخی چه کان راده گرت. شهر گه یشتبووه نیو شاری. رۆژیکی بهری به یانی بوو
که بیستم پرووسیای سپی شالای هیناوه و شاره که ی داگیر کردوو. هینده ی پی نه چوو
که دیتم قه زاق له نه خۆشخانه که وه ژوور که وتوون و به شوین قه زاقه کۆمونیسته کان و
ئه وانه ی لایاندا بوو ده گه پران. له گه لکوو یه کیکیان لی ده دۆزینه وه، ده یانبرده حه وشه و
گولله بارانیان ده کرد.

له نیو نه خۆشخانه دا، سه رم تاشیوو و ردینیکی دریشم بهر دابوو؛ بۆیه لیم
وه گومان که وتبوون و وه یانده زانی جووله که م. له حالیکدا که هه ردووک شانیان
گرتبووم و رایان ده وه شاندم، لیان پرسیم:

— ئه تۆ جووله که ی؟

— نا بابه ... جووله که و مووله که ی چی ... ئه من کوردم ... کورد.

— درۆ ده که ی ... دا پانتۆله که ت دانئ ... با بیینین.

ئیر به زۆری به نده خوینیان پی کرده وه بو ئه وه ی ئه سبابی پیاوه تیم بینن.

ئه گه رچی پیم ده گوتن که من موسلمانم. به لام شیرورپیوی هینانه وه ی من
قازانجیکی نه بوو. ئه وه نده یان لی دام که له بهر ئیشی قامچییه کان به لادا که وتم. که چی

بهوه ش نه وهستان و ئه و جار به مستان به ربوونه گیانم. له م کاته دا بوو که ژه نه پالی نوژدار
فریام کهوت، پرووی له قه زاقه کان کرد و به سه ریدا گورانندن:

– ئه وه چیه؟ چ باسه؟ بو وا ده کهن؟

– ده مانه هوئ ئه و جووله که یه به سزای خوئی بگه یه نین.

– کی ده لئ ئه و کابرایه جووله که یه؟

– جووله که یه... جووله که یه... وه ره ئیره ی بینه؟

– ئه وه کورده و مسولمانه... به ری ده ن... بهر.

قه زاق حه به سان و ناچار به ریان دام. ئه وان پینان ناخوش بوو که له چنگیان پرزگار

بووم؛ بوئه ئه گهر چوونه ده ری، به توندی هه ره شه یان ده کرد:

«دیشان دینه وه زگت... بزانه له چنگ ئیمه ده رناچی».

ئه و شه وه به پرووت وقووتی، گیت و ور له لایه کی بوئی که وتم. تکام له نه خوشه وانه که

کرد جلیکم بداتی تا ده بهر خوئی که م. کابرای ده رماندار، کراس و پانکیکی بو هینام.

له وه بهرتر، ته رمی ژماره یه ک له هاو پینانم هه ره له نیو نه خوشخانه که دا له سه ره عه ردی

پراکیشرا بوون و نه نیژرا بوون.

ده مه و به یانی که له خه سه ته خانه که هاتمه ده ری، چاوم به کوچه رانی ئه رمه نی

کهوت؛ ئه وان به دیتنی من گه لیک شاد بوون. یه ک له وان خاچوئی کو نه ناسیاومان بوو.

له و کاته دا، دا بر و دا گیر کردنی ماله کانی نیو شار بیباکانه به رده وام و خوشاردنه وه

کاریکی چه توون و مه تر سیدار بوو. خاوه نماله کان له گیانی خوئیان ده ترسان و به راستی

بو ئه مه ش که س نهیده توانی لومه یان بکا؛ چونکه ئه گهر له هه ره کووچه و کوولان یا بهر

دهرگه ی هه ره مالییک، سه ربازیکی سوپای سوور یان هه ره که سیکی تر دالده درابا،

وه بهر گولله یان ده دا. گه ران له نیو ئه م ئاخوران و بخورانیه که له شاره که دا هاتبووه

ئاراوه، کاریکی پر مه ترسی بوو. وا هه بوو ئه گهر قه زاقیک له سه ره ریگه رقی له که سیکی

ههستا، خیرا ده مانچهی لی هه لده کیشا و گوللهیه کی پیوه دنا. له بهر ئه م هۆکارانه، ژنی خاچۆ به باشی زانی له ماله کهیان وه ده رکه وم. له گه لکوو نیسی به سه ر سه راندا کشا، خاچۆ نان و په تاته ی بۆ دانام و تویشه به ره ی دایه ده ستم. منیش ملی پریم گرت و تاریکان ئاودیوی شاری بووم.

من بهر له هه موو شتیکی ده مه هویست خۆم له ناوچه کانی رووسیای سپی ده رباز بکه م و بگه مه ئه و شوینانه ی له بن ده ستی له شکری سووردا بوون. پاش چه ند پرۆژان گه یشتمه گوندی قزله ر، به لام نه پارهم پی مابوو بۆ شتکرین، نه نان و زادیکیش بۆ خواردن. وا هات که ئه رمه نییه کی ده وله مه ند، لای خۆی به باخه وان رای گرتم. له وی ده نگۆی ئه وه دا که وتبوو که شامات و قامیشه لانی ئه م مه لبه نده بوونه ته مه کو و چه شارگه ی هیزه کانی سوپای سوور. منیش که تامه زرۆی دیتیان بووم، به تاسه وه گویم بۆ ئه م قسه وباسانه شل ده کرد؛ خۆم له ده سکه وه نابوو و چاوه پروانی ده رفه تیکی بووم بۆ پرۆیشتن و شادبوونه وه به دیداری هاو پریشان. چه ند پرۆژی تی وه رسوورا و هه له که به و جو ره ی که ده یگتیره وه ره خسا.

چه ند سه ربازی سه رگران هاتنه نیو باخی. کابرای باخدار وا زراوی چوو بوو که له ترسان هه رچی خواردن و خواردنه وه هه بوو بۆی دانان. ئه وانیش ده ستیان کرد به شادمانی و هه تا دره نگان و تا ئه وه نده ی که له هۆش خۆیان چوون، خواردیانه وه. هه ندیکیان ئه وه نده سه رخۆش بوون که هه ر له نیو باخه که دا و به بی پیخه ف لیی هه لازیان.

ئه وی شه وی خه وه له چاوم هه راسان بوو و سه یری رابواردن و که یفی ئه وانم ده کرد. کاتیکی ته واو سه رخۆش بوون و که وتنه شیرن خه وی، ویستم چه که کانیا ن لی بدزم و یه کسه ر بچمه شاماتان. دوو چه ک له بان میزه که دانرابوو، به لام قه تاری فیشه کانیا ن له گه ل نه بوو. سه ربازه کان به ره خت و فیشه کدانه وه نو سته بوون. نه مه یشت هه ناسه م بیته

دەر و به خشکەیی خۆم له قەزاقێک نزیک و فیشە کبەندە کەم لێ دامالی، تەفەنگیکم دەست دایە و پام کرد. زۆر لەنیو شام و قامیشە لانا ندا گە پام، بەلام چاوم بە هاوڕێیانی سوپای سوور نە کەوت.

لەپێ کەوتبووم. پراکشام تا ماندوو یە تیم بەسێتەو. هیندە ی نە مابوو خەو دام گری کە چەند پیاو شالایان بۆ هینام و دەسبەسەریان کردم. زۆرم حەول دا خۆم دەر باز کەم، بەلام توند گرتبوویانم و نەیان دەهیشت پەل بزیوم. بە وردی کە چاوم لێ کردن، پێکە نینم هاتی. بەلێ بۆخۆیان بوون، ئەوان خۆبەخشە کانی سوپای سوور بوون.

کاتیەک زانیان ئەمن کیم و چ کارەم، ناردیانمە مەفرەزە ی خۆبەخشان؛ ئەو هیزە ی والەنیو دەوون و ڕەووەکی ڕیل و ڕیلستا نانا بۆسە ی دادەنایەو و لەناکاو دەستیکی باشی لە واگۆنی چە کوچۆل و یە کینە کانی سوپای سپی دەووە شاندا. هەر لەو ساتەو ختە دا کە قۆشەنی سوور پاشەکشەیان بە سەربازە کانی ژەنەرآل دیکتین لە خارکۆف دە کرد، ئیمە ڕیگەمان لە سەربازە کانی ژەنەرآل دراستینکۆی دۆراو گرت و هیزە کە ی شوکرۆشمان تەرتوتونا کرد.

لە بەهاری سالی ۱۹۲۰ و لە سەرو بەندی تیکشکان و پاونرانی دوژمنان لە ناوچە کانی قەفقازی باکوور، لە گورجستانەو خۆم گەیان دە ئۆردووی لەشکری سوور. ئەو حەلە کە شەر و وردە وردە دەهاتە برانی، ئیمە ی شەرکەر هاتینە بەرە یە کە نوێ، یانی بەرە ی بنیاتنەو هە ی قەفقازی کاو لکراو.

گه رانه وه

به هۆی شه پری نیوخۆیی، منی ره هه نده و په رته وازه قه ده ریکی زۆر له باوه شی دایکی نیشتمان، واته کوردستان دابرابووم. مانگی ریبه ندانی سالی ۱۹۲۴ بوو که حیزب به ریپی کردم بو ئه رمه نستانی و ئه رکی چالاکی نیو کوردانی ئه و مه لبه نده ی پی ئه سپاردم. له وئی، لیژنه ی ناوه ندیی حیزی کۆمۆنیستی ئه رمه نستان میان دیاری کرد تا به سه ر کاروباری که مه نه ته وه کان رابگه م. ئیتر له م رۆژه به دواوه لاپه ره یه کی نوئی له ژیانمدا هه لدرایه وه. له وئی ده ستم کرد به شه پری خوینمژان و ناحه زانی گه له که م. له و لاشه وه، کیشه ی زۆردارانی تاشناک و به گه کانم بنه بر کرد. جگه له وانه، له نیو هۆبه و گوند، جقاتی ئاواپی و له نیو کارگه کاندای جقاتی کریکارانم پیک هینا.

دلّم زۆر خوش بوو که واسه ره نوئی چاوم به دیمه نی دلدوینی ولاته که م پروون ده بیته وه؛ ئه و شاخ و داخانه ی که له سه رده می مندالیمداله گه ل باوک و براکانم گه له وانی و گاوانیمان تیدا کردبوون.

ورده ورده ته م ومژیککی چر و سامناک هه لده ستا. هه وروه ه لاش چه شنی دایکیک دوندی چیا ی ئاگری له ئامیز گرتبوو و نه یده هیشت که س بیینی. کاتی ئه و شاخه

شینبۆرانهی پشتی گونده که مانیان گرتبوو، لیم وه دهه رکه وتن، له خۆم پرسى:

«ئاخۆ بلیی دایک و باوکم مابن؟»

له گه لکوو گه یشتمی؛ دیتم هه رچی که پره تیک قرماوه، هه رچی ده رگه و ده لاقه ی مالانه ئاوه له یه و نیودئ چۆل وهۆل کراوه و جووقه واری لئ براوه، به لام دیسانیش نه مده زانی چ بووه و چ قه و ماوه؟! له خۆم ده پرسى:

«داخوا گونده که مان چی به سه هاتوو؟ بلیی خه لیل له کوئ بئ؟ ته دی

دایک و باوکم...؟!»

به خرو دوۆلاند داگه رام. پاشان، به هه ر جره چریک بوو له و چۆمه خورپینه ی و ابوووه سه راوه رد و سه رینگاری ده گای کورد و ئه رمه نان، په ریمه وه. گه یشتمه گوندیك و له پیش مائی ئاواپی راوه ستام. له وئ ئه رمه نییه کی قژچه رمووم بینى که خه ریکی ئسپار و ته کمیشى نیو باخى بوو. چوو مه پیشى و پرسیم:

«مامه گیان... ته دی کوا کورده کان؟»

سه ره تا پر به چاوه پروشه کانیه وه لئى روانیم. ئینجا ئاره قه ی پرووی سه رییه وه و گوئى:

«یانى تۆ نازانى؟»

پاشان چۆوه زگ کارى خۆی. له ئه سه په که م دابه زیم و گوتم:

— گوئ بگره له قسه کانم! دایکم و شه مۆی باوکم له کوئین؟

— شه مۆ؟! نه کا تازه هاتبى؟!!

— به لئى تازه هاتوو مه وه.

له حالیکدا قامکى بو سه ران و کو سارانى به رامبه رى راده داشت، گوئى:

— هه موویان پۆیشتوون.

— بو کامه چیا و هه واری چوون؟

— چیاى ئه له گه ز.

— ئەله گەز؟! زۆر لە میژە؟

— بە لێ. زۆر لە میژە. هەستە برۆ لەوێ بیان دۆزەو... نە ک لیڤه!

پاشان پیرە ی باخەوان بە جۆریک پرووی دەمی لێ وەرگێڕام کە زانیم چی دیکەم
لەو بەسەرھات و کارەساتە بۆ ناگێریتەو.

دەبێ بلیم دوای ئەوێ لە مأل وەدەرکەوتبووم، چەند پوژی پێ نەچوو بوو کە
دەسەلات کەوتبوو دەست تاشناکان؛ تاشناک کە حیزبی دەوڵەمەندانی ئەرمەنی
بوو، دژایەتی لە گەل جقاتەکان دەکرد و دوژمنی مافی گوندی و کریکارانیش بوو.
ئامانجی ئەم حیزبە دامەزراندنی ئەرمەنستانیکێ گەورە بوو لە زەریای سپییەو هەتا
دەگەیشتە زەریای رەش. ئەوان بۆ گەیشتن بەم مەبەستە دەستیان کردبوو بە سەرکوت
و قەلاچۆکردنی کوردانی ئەرمەنستان تا کوو ئەو ناوچەیان پێ چۆل کەن. جگە لەمە،
ئەوان بەتەما بوون بە هەموو هیژوتوانای خۆیانەو بەجەنە باکووری کوردستان و ئەویش
داگیر بکەن.

کە لە رینگەدا چاوم بە وڵاتە خاپوورکراوە کەم دەکەوت، دیمەنی ئازاری ئەنوابراوانی
کوردەم بەسەر پەردە ی میشکدا دەهات و دەچوو. هەر وەها سکالای کوردانی باکووری
قەفقازم لەسەر زەبروزەنگی تاشناکەکان وەبیر دەهاتەو.

دەبێ بلیم کە تاشناک بەو چەکانە ی لە سوپای قەیسەری وەریان گرتبوو، چی
دیھاتی کورد و تورکەمەن هەبووایە تالان و وێرانیان دەکرد. کە چی لەو دۆخە تووش و
ئەستەمەدا، هۆزەکانی سپکی، حەسەنی و زوگری دانیان نابوو بە دەسەلاتی تاشناکان و
لە شوینی خۆیان مابوونەو. سەرۆکی ئەم هۆزانە پلە و پایەیان وەرگرتبوو و بەشیکیشیان
بیوونە ئەفسەریان. جگە لەمانە، ئاغا و بەگ، هیژی چە کداری کوردیان بۆ خزمەت بە
تاشناک و بۆ سەرکوتی خەلکی کلۆلی ناوچە کە پێک هینابوو؛ کە چی بەم حالەشەو
ئەوان متمانەیان بە کوردەکان نەدەکرد و تاشناکێکی جێی باوهری خۆیان وەک

سەرپەرەستی ئەوان دیاری دەکرد. لەبەرانبەر ئەو خۆشخزمەتیەدا، سەرۆک ھۆزەکان پەرگال و پێودانی دەرەبەگایەتیان وەباو خستبوو. تەنانەت ئەو کەسانە لە سەردەمی تزارەکان دوور خرابوونەو، ھەلەسوونیان ھینابوو و سەرلەنوێ دەستیان داوۆ و پێشەیی ھەمیشەیی خۆیان.

ئیدی تیکۆشەرائی کورد لەبەر زۆرداری تاشناکان ھیچ دەرەتانیکیان بو نەماوۆ. تاشناکی چە کدار، بە فرمانی سەرۆکی چەتەکان کە خمپابیتیان پێ دەگوترا، بە ئیشتیای خۆیان خەریکی کوشتوبەر و سووتاندن و کاولکاری بوون، بەلام خەلکە کە موو لە دەماریان نەدەبزووت و نەیان دەوێرا بەرەنگاریان ببنەو.

جانگیربەگی سەرۆک ھۆزی زەرکی ببوو بە سەرفەرماندەیی ھێزە کوردییەکان و پلەیی سەرھەنگی وەرگرتبوو. جگە لەو، یوسف بەگ تەیموورۆف، لە جقاتی نەتەوہیی تاشناکەکاندا کرابوو بە نوینەر.

خان ولاتیان بە پانەو خواردبوو. ئەگەر کە سیکیش ملکہ چیان نەبوو بایە، ئەو ھەندەیان لێ دەدا تا چاویان پێ سپی دەکرد و مال و مالاتە کەشیان لێ دەخوارد. خواوی قورس لە لایەن سوپای تاشناکانەو بە سەر خەلکە کە دا سەپابوو. ئازەل و ئالیکە خەلکیش بەبێ ھیچ یاسا و پێسایە ک پاسەر دەکرا و دەرەبەگان لەم پاورووتانەدا پشکی شیریان بەردە کەوت.

عەگید بەگ تەیموورۆف کە لە لایەن تاشناکانەو ببوو بە دارووخە، کە سیکە دلپەق و بیویژدان بوو. ئەو مالی خەلکی دەسووتاند و جەماوەری ھۆزەکانی لای پۆژھەلاتی دەچرووساندەو. ھەر کات ئەم ھۆزانە، زولم و زۆرەملیی تاشناکانیان بو ھەلنەگیرابایە، لە دەشتی سەردارئاباد رادەپەرین و داوای دامەزراندنی دەسەلاتی شووپرایی و جقاتیان دەکرد. تاشناکیش بە مەبەستی کپکردنی خەلکی راپەرپو، ھێزەکانی خۆیان لەژێر فەرماندەیی گارۆساسۆنیدا ریک دەخست. لەم شەپانەدا، سەرەپای بەرگری و

بهره‌نگاریه کی بۆینه، هۆزه بچووکه کانی رۆژه‌لات به بی چهک و هیزی پشتیوان،
باشاری تاشناکی پۆشته و په‌رداخیان نه‌ده‌کرد و نه‌یانده‌توانی بۆ ماوه‌یه‌کی زۆر له
به‌رامبه‌ریاندا خۆراگر؛ بۆیه سه‌ره‌لدانه‌کیان بی به‌روبو ده‌مایه‌وه. ئه‌وسا به‌ جۆریک
له‌لایه‌ن تاشناکه‌کانه‌وه ئازار ده‌دران که له‌هیچ شوینیکی شتی وانیه‌ینراوه. ئا به‌م شیوه‌یه
ریسه‌کیان لی ده‌بۆوه خوری و شه‌لالی خوین ده‌بوون.

چهند رۆژان به‌هیوای دۆزینه‌وه‌ی دایک و باوکم، دی به‌دی گه‌پام، به‌لام که‌س
ئاگاداری چاره‌نووسیان نه‌بوو. کاتیکی له‌گه‌ل کورده‌کان قسه‌م ده‌کرد، به‌پیی ئه‌و
دابونه‌ریته‌ی پیی راهاتبوون سه‌ریان داده‌خست و زمانیان له‌گه‌پان ده‌که‌وت. هه‌رکه
زانیم دایک و باوکم تووشی سه‌غله‌تیه‌کی گه‌وره‌بوون، پرووه‌ئه‌له‌گه‌ز و خیلاتی
کوردی ناوچه‌که‌که‌وتمه‌پری. ژاندارمه‌یه‌کم له‌گه‌ل خۆخست و ئیواره‌ی رۆژی دوايه
قه‌دبر به‌نیو هه‌ورازونشیو و چه‌په‌رپیاندا خۆمان گه‌یانده‌هه‌واران. ئه‌سه‌په‌کانمان له
زه‌ردوماهان له‌پیی که‌وتبوون و به‌زه‌حمه‌ت سمیان له‌عه‌ردی گیر ده‌بوو. له‌و رپیه‌دا
تووشی گه‌لیک توێخولویخان بووینه‌وه.

کاتی گه‌یشتینه‌جیه‌ه‌واران، چهند ره‌شمالیکم دیتن که له‌که‌وپه‌رپیکی هه‌لدرابوون
و چهند که‌سیش له‌وی راوه‌ستا بوون. چووینه‌لایان و داوامان لی کردن تا خپوه‌تی
سه‌رۆکی جقاته‌کیان نیشانی ئیمه‌بدن. سه‌ره‌تا چاویکیان تیک بری، ئه‌وجار به
ده‌ست ئاماژه‌یان ده‌کرد و ده‌یانگوت:

— ئیره‌جقات و مقاتی لی نییه. له‌لای ئیمه‌ئیستاش ئاغا و شیخ له‌سه‌رته‌ختی

خوونکاریین.

— ئه‌دی ئه‌وه‌رگه‌یه‌له‌پاوانی کام هۆزه‌دایه‌؟

— ته‌رخانی هۆزی چه‌سه‌نییه.

— ئه‌ی کوا سه‌رۆک هۆز؟

یه کیک له وان هه لی دایه:

«عه لی خان به گ ته یموورۆف سه روک هۆزه و شیخ سلیمانیش پاوانکاره، نه تۆ له خۆرا له جقاتان ده پرسی بام».

ئه و جار خیهوت و خه رگایه کی به شکوی نیشان دام و گوتی:

«مسته فابه گ ته یموورۆف هاتوو و به هیچ جۆریک هه ز ناکا کورده کان باسی جقات و نه نجومه نان بکه ن».

زه لامیکی بالابسته، له ره شماله که وه ده رکه وت و به ره و پیرمان هات؛ نه و خه نه جهریکی کالان زیوینی له بهر پشتیند چه قاندبوو و قامچییه کی زیر کفتیشی به دهسته وه گرتبوو. له گه لکوو هات، خه لک یه کپیی له بهری ههستان. بیگری ئیکلامیان بو کیشا و چه شنی و شتر چۆکیان له پیشی دا کوتا. نه و به زمانی رووسی لپی پرسیم:

«چت ده وی؟»

به هیمنی و لامم داوه:

«کارم به سه روکی جقاته که تانه».

مسته فابه گ بزه یه کی هاتی و گوتی:

«سه روکی هۆز ناموزامه، ماله که شی هۆ له وییه».

دۆلیکی نیشان داین که نیوه ی له نیو ته م وتۆماندا ون ببوو. سپاسم کرد. پکیفم به ولاخیدا هینا و لینگم دا به ره و تاو لی ناموزاکه ی.

له زاری دۆله که، هه ژارانی کورد خیهوتیان هه لدا بوو و ده و رانده و ریشیان به پارده و وشکه که له کان شووره دا بوو. له بهر چادر یکیان، ژنیکی بالابه رزی سه رسیی راوه ستا بوو. سلاوم لی کرد. دهنگ و روخساری ئاشنا بوو و منی برده وه سه رده می مندایم. له گه ل ته ماشا کردنی، بانگم کرد:

«یایکه پهری... نه وه نه تۆی؟!»

کاتی له ئەسپه کهم هاتمه خوار، پوورم له ترسان جهرگ ودلی بهربۆوه و پاشه و پاش
کشایه وه. پیم گوت:

«ئەمن عەرەبم، عەرەب... عەرەبی شەمۆ! ئەوه نامناسییەوه؟ پلکه گیان...!»

به لالووتی ولامی دامه وه:

«عەرەبی چی بابم! کوا سمیل و ردینت؟!»

ئالیرەدا وه بیرم هاتەوه که سمیل تاشین له نیو کورداندا کاریکی ناحەزه. زۆرم هەول
دا تا پیتی بسەلمینم که من هەر ئەو عەرەبی شەمۆیەم وازۆر جارانی منی له دەستی باوکم
دەرھیناوه و نەیهیشتوو لیم بدا. پاش ئەوێ که ئەم شتانەم وه بیر هیناوه، ئیدی گومانی
نەما که من هەمان که سم. ئەو جار پیکەنی و به خیرھاتی کردم و منیش وه ژوور خپۆه ته
ئالۆز و پلۆزه که ی که وتم. دوا ی بری قسە و باس، پوورم به هەر مه پڕویشت تا چیشته که ی
له بان کوچکاوری دانێ. پاشان دەستیکی به سەرمدا هینا و گوتی:

«عەرەب ئەوه بۆ وات لی هاتوو؟! پۆله ئەتۆ مندالی دوینی... خو سەروسەکت

هەمووی سپی بووه و تالیکی رەش به دەموچاوتەوه نەماوه... ئەوه به چی؟!»

که له قسەکانی خۆمان تەواو بووین، ئەو جار نەقلی رووسیای سوڤیه تی و شەری
نیو خۆیم بۆ گیراوه و بۆم باس کرد که له وه به دوا، دەبی چۆن بژین. شەودرەنگانی بوو که
گەلۆی میردی پوورم هاتەوه. ئەو له سیوادی پۆژیوه هەتا ئەوکاتە ی شەوی، له کاری ماله
ئاغای بوو. کاتیکی زانی من کوری شەمۆم به دەمو دوویە کی شیرنەوه به خیرھاتی کردم.
پاشان دانیشت و پیکەوه به دووردریژی باسی رەوشی کوردانمان کرد.

چوار سال بوو که سیستەمی جقاتی له ئەرمەنستان دامەزرابوو، به لام وه کوو رابردوو،
دەوارنشین و گوندنشین کورد به شیوازی خپله کی دەژیان. دیسانیش له لایە ک، ئاغا و
کۆرە ئاغا دەسەلاتدار بوون و بالەخانە و دیوہ خانیان وه ک سالانی پیشوو له جیگە ی
خۆیان مابوون. له لایە کی تر، شیخەکانیش به که لکوہرگرتنی نابەجی له ئاین، خەریکی

چه وساندنه وهی پالە و فەلان بوون.

زەخت و زۆری لە سەر کوردان وە کوو رابردوو بەردەوام بوو، بەلام تەنیا پڕوالە تە کە ی گۆر ا بوو. ئیستا بەگ و ئاغالە جیاتی ئەو هی کە راستە و خو ئازاری خەلک بدەن و سامانیان بە تالان بەرن، ئەو جارە شیخەکانیان بو ئەو کارانە وەپیش خویان دابوو. هەنووکەش زەویوزار و میترگ و میترگەلان لە پاونی دەرەبەگ و یە کە یە کە ی خێلدا بوون.

خان و دەرەبەگ لە گەل ئەو هی کە سەدان سەر مەر و مالاتیان هەبوو، لە دانی پیتاک بە خشرابوون. کاروباری دادپەرۆری هەر وە کوو رابردوو لە لایەن بەگە کانەو هە جیبە جی دە کرا، بە چە شتیکی کە ئە گەر لە نیو خێلدا کاریکی نادادپەرۆرانە یا پیکهه لپەرانیکی پرووی دابا، دارودەستە ی ئاغای مەر و پارەیان وەردە گرت، بەلام ئەو شتانەیان وە ک بەرتیل بو خویان دەستاندا، ئە ک ئەو هی کە قەرەبووی خەساربارە کە بکەن و بو ی تی هە لیبیننەو ه. خەلک ئەم جارە بە ناویکی ترەو ه، واتە پەئو باجیان دەدا بە دەرەبەگان. پیشخانە پڕ بوو لە خوبزە و خزمەتکار کە کاریان ببوو بە دە لە چە یی، پاکانە و پینەو پەرۆی کارەکانی ئاغای. کاتیکی نوینەریکی جقات سەردانی دە کردن، بابنۆکەر و پاکار بەرەو پیری دە چوون. بە مستە کۆلان سینگیان دە کوتا و بە بەری دە ستیان لە ئەستۆی خویان دەدا کە لە نیو خێلە کە یاندا هەموو شتیکی باشە و لە راست خەلکە کە هیچ جوړە ئازار و نادادپەرۆرییە ک لە ئارادا نییە، بەلام ئەو هی راستی بی، ئیستا کەش کویرە برین و جیقماچی لە سەر لە شی کوردان دە کولایەو ه، کە چی کەس زاتی نەبوو ئەم راستییانە لای نوینەری جقاتان بدرکینی.

لە بە سەر هاتی گە لۆرا جوان هەست بەو ه دە کرا کە هە شە سە رانی کورد عەودالی ریگە چارە یە کن بو رزگاری. کاتیکی گە لۆ بیستی لە ئیرە وانە و هاتووم هە تا بە شخوراوانی کورد یە کانگیر بکەم، زەویوزار و لەو هەرگا کان لە چنگ دەرەبەگان دەر بەینم و لە نیو

خه لکی کلۆل و بیده رەتان دابه شیان بکه م، به ترسه ترس هاته لام و تاویک له خپوه ته
رووت وقووته که ی ورد بۆوه و گوتی:

«عەرب! دەرەبەگ دەولە مەند و دەسە لاتدارن، بە لام ئیمە چیمان هەیه؟»

ولامم داوه:

«هەرچی بێ خەلک ناچاره هاوکاریی حکوومه تی جقاتی بکات تاله که له وه کیشی

دەولە مەند و دەرەبەگان رزگاریان بێ... کورده کان دەبێ خویان جقات ساز دەن.»

به یانی زوو و پاش ئەوهی له گەل گەلۆ بپاریمان دا کورده کانی وی بۆ شه وی
کو بکهینه وه، له مال چوومه دهری. دوا جار، که گه یستمه میرگی یوسف به گی
سه روک هۆزی حه سه نی، رۆژ کلابوو و که وتبووه پاش نیوه رۆیه. له وی له گۆرپانیکی
بچووک، چەند سوار لیک کۆبوونه وه و خەلکه بیدەرە تانه کهش له دەوریان هالابوون.
ئەوهی و له گەلم بوو فەرمانی پێ دان:

«غار دەن... دەی...!»

سوار به هاتو هووت و پرکیفکو تانه وه سه له ف و ته راتینیان به نپو دوڵ و دەرانداه کرد.
تیکیان داویشت. ته قله یان داده کوتا و دارجلیتیان پیکدا ده دا. شیخ و به گ و خپوی
رانیس ته کیان دابوو به ته کی یه ک و له پاله وه سه یری گریوه غاریان ده کرد. ئەوان
ده یانووست بزنان کامه ئەسپ له کورتی نادا و چاکتر خوی ده کوتی.

کاتیکی ئیمه یان دیت، هه ستانه سه ر پێ. عه لیخان به گیش که پیشتر له چوونی ئیمه
ئاگادار کرابوو، به ره و پیرمانه وه هات. پێی له ویزهنگی هینایه دهر و دابه زی. به زمانی
رووسی به خپرهاتنی کردین. منیش چاویکم لی کردن و پرسیم:

«ئەری سەرۆکی ئییره کییه؟»

عه لیخان به گ ولامی داوه:

«قوربان! ئەمن نوکەری دەولەتی سوڤیه تی لینییم و سەرۆکی هۆزی حه سه نیشم.»

به گ دووباره سلاوی کردهوه. ئینجا به نیشانهی ریزدانان داهاتهوه و بهم جوړه دهستی کرد به قسان:

«ئیمه‌ی کورد نه‌ته‌وه‌یه‌کی گچکه‌ین و کهس کاری به ئیمه نه‌داوه. ئیمه‌ش خواهه‌لناگری ئه‌وه‌نده‌ی بۆمان لوابی خۆمان تیکه‌لی گیره‌و‌کیشه نه‌کردوه. خه‌لکه‌کش هه‌موو شتیکیان هه‌یه، ده‌ردوبه‌لا نه‌بی. گشتمان شوکرانه‌بژی‌ری حکوومه‌تی لنین ده‌که‌ین».

سه‌رله‌نوی چاوم له‌ملا و ئه‌ولا کرد. پیره‌پیاویکی سه‌رسپیم دیت که پالی وه بالیفیکی نه‌رم دابۆوه. به‌نابه‌دلی سلاوی لی ئه‌ستاندمه‌وه و فه‌رمووی لی کردم. عه‌لیخان و یوسف‌به‌گ نه‌یانده‌زانی که من کوردم. ئه‌وان به‌سزته‌قسه‌یان له‌گه‌ل یه‌ک ده‌کرد. به‌گ، شیخ و مه‌رداریش له‌ده‌وری ئیمه‌ چۆک به‌چۆک دانیشتبوون. زۆرم پئی خوش بوو که لیمان نه‌بان بووم و پیمان وابوو که سیککی بیانیم و کورد نیم.

یوسف‌به‌گ کاتیک زانی له‌ئیره‌وانه‌وه هاتووم، ده‌ستی کرد به‌پیدا‌هه‌لگوتنی سیسته‌می سوڤیه‌تی. به‌تانو‌پۆیدا ده‌ها‌ته‌وه و لپی نه‌ده‌بریه‌وه. ئه‌وجار، له‌لامیردان خوان راخرا و چیشته‌دانرا. یوسف‌به‌گ ئاوا جله‌وی قسانی گرت‌ه‌ده‌ست:

«ئه‌وه‌نان و چیشته‌که‌مانه. ئیمه‌گه‌لیکی بابه‌ده‌ست و به‌له‌نگازین. له‌را‌بردوودا، تورک و پرووس ده‌یانچه‌وساندینه‌وه، به‌لام ئیستا له‌سایه‌سه‌ری حکوومه‌تی جقاته‌کاندا ژیانمان باشت‌بووه و پاریزراوین».

دوای ئه‌م هه‌مووه‌لامه‌لامه و ته‌شی له‌به‌ر‌پستنه، ده‌نگی نزم کرده‌وه و خیسه‌یه‌کی ئه‌م شان و ئه‌و شانی کرد. گوید‌یرانیش سه‌ری سه‌لمان‌نیان بۆ‌را‌ده‌وه‌شان‌د و بۆیان له‌ئه‌ستۆی خۆ‌ده‌دا. ئه‌وه‌هه‌روه‌ها ده‌یگوت:

«له‌سیسته‌می جقاتی زۆر‌را‌زین... نه‌قه‌یسه‌رمان ده‌وی و نه‌ده‌سه‌لاتی سه‌ربه‌خۆی کوردی... ئیمه‌هه‌وارنشین و ده‌وارنشین... ته‌نانه‌ت ئه‌وه‌ی قسه‌ی پئی ده‌که‌ین زمانی

خۆمان نییه».

خۆم لئی شلوی نه کرد و گوتم:

«چما کورده کان زمانی خۆیان نییه؟»

ولامی داوه:

«ناوه لالا... ئیمه چ زمانیکمان ههیه بابم؟! ئهوه لیره به پرووسی قسه ده کهین و

کوردانی ناوچهی ئابارانیس به زمانی ئهرمهنی ده دوین».

لای شیوان میگه لیککی زۆر که رهنگبێ ههزار سه ر بووبا، به پیش تاوله کانی

یوسف به گدا هاتن و له سه رمالان هه وشه دران. ده دوازه شوانی جلدراویش وه نیویان

که وتبوون و له وی ده هاتن و ده چون. له و ده مه دا خۆم به خۆم ده گوت:

«ئه ئه وانه تووشی ئه و حال وباله یان کردوین!»

پاشان ئیزم لئی خواستن و راسته پری گه پامه وه خپوه ته که ی گه لۆ که له وی نه دار و

بیده ره تانانی کورد چاوه پروانی ئیمه بوون.

له و شه وه دا و له نیو به زده لانی به ر مالانی هۆبه، یه که مین کۆبوونه وه ی کوردانی

ناوچه ی ئه له گه ز پیک هات. کۆچه ره کان قروقاپ چاویان له زاری من بوو و گوئیان

له قساکانم راگرتبوو؛ بۆ ئه وه ی داخوا بزائن له سه ر جفاته کان چی ده لیم و چی نالیم.

له وی گوتم:

«لینین ده یهه ویست نه ته وه ی کورد به ئازادی بگا و له خۆشیدا بژی و له چنگ

ده وله مه ندان پزگاری بی».

دوای شه وکۆپه که، کورده کان به بیده نگی بلاوه یان کرد و رویشتن تا سبهینی

قسه کانم به گوئی خه لکی تر بگه یه نن.

یه که مین کۆبوونه وه مان ئاوا به په نامه کی به ریوه چوو، به لام دوای گه رانه وه مان

هه ره مه ی خه لکی ده شته کی و کۆچه ری له دیهات و ده وارانه وه، وه کوو سیلاو گلیر

بوونهوه و دهستیان کرد به قسه و دروشمان:

«عه ره بی شوان... عه ره بی شه مؤ... لینین خۆی شه مؤی ناردوووه تائیمه له ژێردهستی، په ریسانی، نه زانی و زۆرداری رزگار بکا».

راهاتوویی و په وشتی چه ندین ساله ی خه لکی نازاردیتوو و بارگرانی کورد، فییری سه بر و پشوودریژی کردبوون. ئەوان به جوړیک عاملابوون که به ترس وله رز و به بیدهنگی گازندهیان له م بارودۆخه ده کرد.

ئه گهرچی بهر له گه پانه وهی من، له هه ندی شوین جقاتی گوند دامه زرابوو، به لام به داخه وه دهوله مه نده کان دزهیان تیدا کردبوون و لاری کرابوون. سه روکی یه کیک له و جقاتانه خه لیلی هاوپیتم بوو. من گونده که ی ئەوانم کرده بنکه یه ک بو به ره نگاری و بهرگری له به رامبه ر به گ و شیخاندا. ههروه ها، له وپرا پیکهستن و پهروه دهی لاوانی کوردمان دهست پی کرد.

دوای ئەوهی له ئه رک و کاره کانم بوومه وه، ههنگاوی خۆم توند کرد و یه کسه ر به ره و شاری تفلیسی چووم. کاتیکی گه یشتمی، خوشکم هه رچی به سه ریان هاتبوو، ئاوا بو ی گپرامه وه:

«دوای پویشتی تو، رۆژ نه بوو که تاشناک ده سه رمان نه بن، په ته تینمان پی نه که ن و باو کم ئەشکه نجه نه دن بو ئەوهی به نه یته وه؛ بو یه ئەو به ناچاری زیدی خۆی جی هیشت و به ره و ناوچه ی ئەلکساندرۆپۆل کوچی کرد. دوا به دوای باو کم خه لکیکی زۆر به ره و ئەو مه لبه نده باریان کرد. له ئەلکساندرۆپۆلیش تاشناک تووی رق و دوو به ره کیان له نیو خه لکدا ده چاند. فه رمانده کان ئەو جوړه ی ویستبایان هه لسو که وتیان له گه ل خه لکه که ده کرد. جاریک نو که ری تاشناکان، باو کمیان له گه ل خۆیان برد. هه ر ئەو پوینه بوو و نه گه پرایه وه. پاش چه ند رۆژان چه نده کیان له قه راخ گوندیکی دوزیه وه. ماوه یه ک دوای ئەم کاره ساته، دایک و خوشکم بو گیا کردنی

ده چنه شاخی که له وی دایکم له برسان پی رادی و گیانی دهرده چی.»
 ئا بهم جوړه بوو که من و دایک وباو کم دیدار ئاخر بووین. پاش ئه وان، چوومه وه
 سر کاره کهم و له مه ودای سالی کدا، دهسته یه کی به هیتم له خه لکی هه ژار و کریکار
 پیک هیئا. سالی ۱۹۲۵، تهخت و بهختی دهره به گان وه رگه را. خه لکیش ئیتر
 نه یانده هیشت ئه وان بیته نیو جقاته کان و به هیچ جوړی دهره یانده وه نه ده چوون.
 له ئاکامی رقه به ریه کی وه هادا بوو که شه ریکی زور له نیوانماندا هاته ئاراهه. ئه وان
 خه لکیان لی تیژ ده کردین. له وه ریشه وه شیخان ده یانداینه بهر نه عله تی خودای و
 ئیمه یان وه ک که سانیکی له دین وه رگه راو، دوژمنی گه ل و بیرو باوه پی باپیران و هیما
 پیروژه کان ده ناساند.

شیخ و دهره به گ، بو پاراستنی مال و دهسه لاتی خو یان و ههروه ها بو نه زانه یشتنه وه و
 دواختنی زه حمه تکیشانی کورد، هه رچی له دهستیان هاتبایه ده یانکرد. ئه وان به ته مای
 به تلاندنمان بوون، به لام ئیمه به بی لغاو ئاومان ده خو ارده وه و بی ئه وه ی په کمان به
 کهس بکه وی یا خو دهره بایستی که سی بین، دریژه مان به ریگه ی خو مان ده دا. سالی
 ۱۹۲۵، له نیو هه موو خپله ساتاندا، جقات پیک هات و بهم جوړه کو تاییمان به زورداری
 و ناداد په روه ریه به گ و شیخ هیئا.

هه و نامه‌ی کتیب

چیرۆکی
کوردانی ئەله‌گه‌ز

ترسی دەرە بە گەکانی ئە لە گەز

ئە لە گەز چیا یە کی بێند و بلیندە که لە لای سەردار ئابادەو هەتا کلکە ی دۆلی
میسخانێ پەلی پراکیشاوه. پەوهند دە چنە هەردە بانێ ئە لە گەزێ و لەوێ مەرە کانیا
تەر دە کە نەو هە. لووتکە ی بەرزی ئەم کیو هە پروانیتە شارەکانی ئاباران، مە لا گۆ کچا،
تالین و ئاشتاراک لە ولاتی ئەرمە نی. لەوێ، هەور و هە لەم بە تەختایی ئاسمانی شین
و بیپرانەو هە دا دە نووسین و چە شنی شە پۆلی زەریای کە فچرین، بە سەری کدا دە کە ونەو ه
و تیک دە ئالقین. ئە لە گەز دە لێی ئالایە کە و هە لکراو ه و بە بان دە شتە پریپتە کە ی
ئێرە و انیدا دە شە کیتەو ه.

لە پۆزانی تینداری هاوین و لە چە قوتە فی چەرمە سەریدا، کریکاران دە ستیان
دە کە نە سیبەر بۆ چاوی پۆچوو و پوخساری تاو هە گازیان و دە پروانە سەری سپی و
ترۆپکی بە فرینی ئەو هەردە.

کوردیک قامکی پادەدا شتە پۆپکە ی ئە لە گەز و بە هاو پریکە ی دە گوت:

«گەزۆ! هەوای بە فرە سەران... هۆو... ئەو شوینە ی پاره کانه مەرمان تی دە کرد...

بلی ئیستا چە نده فینک و خوش بی؟!»

گەزۆ ولامی داوہ:

«واہ بە کو! بێتوو بمانزانیباہ بە گ و شیخ ئاوا هەلمان دەخەلەتینن، پیم وانیه قەت چووباینە بەر مەرۆمالاتیان. بڕوانە! پینج سالی خشت بە حەلالی وزولالی بە خۆم و بە ژن و مندالمەوہ مەری عەگیدبەگ و مەجیدبەگیمان بەخپو کرد، کەچی ئاخریہ کەہی کردیانە سەرچەوتی؛ نە بەراتیان دامی و نە خەلات. سەرباقیی هەمووی ئەوانەش دەریان کردم. بو گلەبیان خۆم لە مالە گەورەئەوان هەویشت، کەچی ئەویش لەجیاتیی تێهەلێنانەوہی، تا خوا حەز دەکا تیی سەرەواندم؛ ئاخ بەقسەئەوی سکالام لە دەرەبەگان کردبوو!»

کاتی رشتەئەقسەکانی گەزۆ پچرا، بەکو بە دەم هەلکیشانی هەناسەئەکی ساردەوہ گوتی:

«خواہ گیان... ئەوانت دەولەمەند کردووە و هەزاریشیت کردووەتە کراسیک و بە بەژنوبالای ئیمەت بریوہ!»

گەزۆ و بەکو بە جووت مات بوون. دەستیان لەسەر دەسکی خەنجەری بەرپشتیندیان رۆنابوو و لەرقان توند دەیانگوشی.

ئاسمان بەرەوپیری زەوی دەهات و دەتگوت بەتەمایە دەستەملانی بی؛ خۆریش وا کال هەلگەرپوو کە وات دەزانی ئیستا نا ئیستا دەتویتەوہ. گەزۆ و بەکو دوای ئەوہی لە کاری بوونەوہ، بەرەو مال گەرانەوہ. پارەیان وەرگرتوو و بەسەرودلیکی خۆشەوہ هەنگاویان دەنایەوہ. گەیشتبوونە نزیک داوینی چیاکە. زریان لە بەرزاخی ئەلەگەزەوہ دەئەنگاوتن، ئەوانیش بەرۆکیان کردبوو. شاد و دلخۆش بە دەم بارۆشەئەباوہ رینگەیان دەپپوئا و بۆنی خۆشی گول و گیایان تیکەل بە خوین و گوشتیان دەکرد.

کاتیک گەزۆ و بەکو، گەیشتنەوہ گۆندەکیان شەمیران، پۆژ ئاوا ببوو و مەر و گارانش دەهاتنەوہ نیو ئاواپی. لەسەر مێرگیکی بەر مالان، نزیکەئەدووسەد کەسیک

کۆ ببوونهوه. گه زۆ و به کۆ ترسیان پڕی نیشته و دلپان کهوته لهرزین. به کۆ گوتی:
«دهره به گ پرقیان لیمانه و بیتوو تیک هه لهنگوین، تووشی باجدانی ده بین.»
گه زۆش گوتی:

«وا چاکه ههست پراگرین تا ولات تاریک دادی و ئهوسا، به و لای ترده دهچینهوه
نیومالان.»

ههردوو بیدهنگ بوون و موویان لی نه ده بزووت. پاشان بو ئهوهی سه ره تاتکییه کی
بکه ن و بزنان چ باسه، به ماته ماته به نیو تاریکیدا خویان گه یانده نزیکی حه شیمه ته که.
لهوئی، گوشت و قاورمه پڕ به سیلی مه فره ق له سه ر کوچکاوری خه ریک بوو وه ک
دهندووکی کهوئی سوور ده بووه. ئاگره کهش تا ده هات بلیسه ی ده ستانده و هه لده کشا
و لار ده بووه. ئاغا به خوی و داروده سه ته که ی له سه ر دۆشه گ و بالنجی نه رم و له په نا
ئاوره که پالیان دا بووه. ده وله مه نده کانیش له ته نیشتیان هه لته رووشکا بوون. به دیار ئه وان هوه
پریزیک گزیر و نوکه ر که خویان له خه نجه ر و شمشیر و ده مانچه و چه کدا خنکاند بوو،
پراسته و پێ و یستابوون. پریک ئه و به رتریش، خه لکی گوند، هیس و ده سه ته و نه زه ر
دانیشته بوون.

له و کاته دا ده ره به گیکی له جیی خوی هه ستا. جوان چاوی به ولاتیدا گپرا و به م
جوړه ملی له قسان نا:

«تا ئه و کۆمۆنیسته پیسه نه هاتبوو، دنیا وه ک ماستی مه ییو وا بوو. بوخۆمان کاری
خۆمان ده کرد. گه وره و چکۆ له یی هه بوو، به لام له وه تا ئه و کابرایه بووه ته کارگ و
له نیوماندا هه لتۆقیوه، رایه لوپۆمان لی تیک چوو.»

ئه و جار، پاکاریک به ناوی شه مۆیی ئۆسو هه ستا و هاته نیو قسان:
«ئه و هه تیوه لاپره سه نه به بیانووی ئه وه ی که مال و داها تم زۆره، له کویخایه تی

خستوومی.»

کابرای دەرەبەگ لەو جێیە قسەکانی برابوو، دەستی پێ کردەووە:
 «زۆرن ئەو ڕەشپووتانە ی که لە قسە ی دەرناچن؛ ئەوان بارچەوتیان کردوووە و
 ڕی و ڕەوشتی خێل و بن و بنەچەیان کردوووە پووشی بەر ڕوژی. هیچ دوور نەپوانین
 هەتیوی شوانە که مان چاوی لێ کەن؛ ئەو که جارێ ڕووی خۆی لە محی هەلدوایشت
 بۆ ئەوێ بە شوان ڕای گریت و لە برسان نەمری، ئیستا قسە ی زەلام زەلام دەکا و فیری
 بناشت و گلهییان بوو؛ دەلی گزییان لێ کردووم و بەراتە که یان تەواو نەداومەتی.
 ئەو شتانە لە کوپووە دین؟ بەبی شک ئەو هەتیووە سەرەسۆدرەیه ماکی کیشەکانە و
 خەلکە که ی تالساندوووە».

گفە ی بای جارناجاریکی پەردە ی کپی کۆرە که ی دەپچراند. بۆنی گوشتی
 برژاویش بەنیو خەلکی بەشمەینەتی بەرەو دەدا دەگەرا.

شیخی گەورە هەستایە سەرپێ و بەم جۆرە دەمی لێ پان کردەووە:
 «دەزانن بۆچی یوسف بەگ، جانگیر بەگ و عەگیدبەگ ئیوھیان لێرە کۆ
 کردوووە تەو؟ ئەوان ئەو بەزمورەزمەیان سازداووە تالێرە پیاو خاسانی خێل خۆش
 رابوین! ئەو هەش بزنانن که ئیووە خزمەتکارانی خوا و ئایین».

لەو دەمەدا که ئارەقیان بەنیو گوندییەکاندا دەگیرا، شەمۆیی ئۆسۆ دەنگی هەلینا:
 «بە خۆشی بەگی من!»

ئەوێ راستی بیت تۆکەر و پاکاری چەشنی ئۆسۆ، مالی هەژارانیان کاول و
 خەلکیان زراوتۆقین کردبوو. ئەوان که هیچ، بەگ دوینی خۆی چوو بوو پوووردانی
 هۆزەکانی ڕۆژەلاتی که لە سەردەمی تاشناکاندا لە دژی ئەوان راپەرپوون.

شەمۆیی ئۆسۆ لێی نەدەبرییەووە و بەردەوام بوو لە توپرەهاتان:
 «سەرۆکی هۆزی ڕۆژەلات زۆری پێ خۆشە لە گەل ئیمە کهوێ و بیته
 یارمەتیدەرمان، بەلام ئەو بۆرە کۆمۆنیستانە ناهیلن».

یوسف به گیش له ولأوه هاته دوو و وتی:

«خزمه تکارانی من... خیله ئەمه گناسه کهم... ئیوه ده زانن که حهوت پشتی من مه زنی عه شیره که تان بوون، به لام خوا هه لئاگری ئیوه ش هه میشه ملتان له مووی باریکتر بووه و به پپی پپوشوینی خیل هه لسوکه و تان کردووه. ماله یوسف به گ پیرۆزه، نانه که شی متفه پرکه و له نه خوشی و نه گبه تی ده تانپاریزی و مه پرومالاته کانیشان له زهره و زیان دوور ده خاتهوه، به لام هه نووکه بیروکه یه ک هاتوو ته سه زاران که له خودا و ئایین بیبه رییه. به قسه ی وان بی، نابی که س ده وله مه ند بی و هه موو ده بی له برسان بمرن».

ئه و له سه ر قسه کانی خو ی رویش ت:

«ئه گه ر به و جو ره ی ده یلین وا بی، ئەدی ئەو دەم نه داره کان چلۆن به پری ده چن؟! ئەوه تا که له ش و زۆر که سی وه ک ئەو، ئەگه ر کاریان بو ده وله مه ندیکی وه ک خودوۆ نه کردبایه، له کو ی پاروویه کیان نان وه چنگ ده کهوت؟! نا! ئەو سیسته مه به که لک و کاری ئیمه ی کوچه ری و خیله کی نایه. هه ر چۆنیک بی، به پشتیوانی خودای له مرۆ به دواوه جانگیر به گی کورم، کاروبارتان به پیرۆه ده با و دیته جیگه ی من. ئیمه چه لان به خوشی کاره کانمان راده په راند و که سیش له رپی راست لاری نه ده بوو، به لام ئیتر نازانین ئەو شته چۆن و له کو یوه هاتوو ه! پرواننه مستوی کوری شوانه که ی پیشوومان ئەوه راست و چه پ بی ریزی به ئایین و بنه ماله و نه ته وه که ی ده کا؛ هه تیو ژنیکی رووسی شی هیناوه؛ له دین وه رگه راوه و بووه ته خوانه ناس و کو مۆنیست. ته نانه ت سمیله کانیشی تاشیوه و ریک وه ک کافرانی لی هاتوو ه. ئەو شتانه هه ر هیچ نین له چاو ئەوه ی که چوو ه و له نیو شوان و گاو اناندا دزه ی کردوو ه و خه ریکه له خسته یان ده با ته ده ر. ئەوانیش پی له و ئاوه ی ده خه ن وا بو ی رشتوون و و پرای وی ده ست ده که نه دژوین و جوینان به ئایین و له ریک خراوه ی لاوانی کو مۆنیستدا خه ریکی ناو نووسین».

شوانه که ی مه جید به گیشن هه لی دایه:

«ئەو یەك مانگی خشته ئەو کابرایە دەورەم دەدا».

یوسف بەگ گوتی:

«دەزانم شتیکی ناجسنە. ئەو جۆرە ی کە بیستوو مە ئیستا دەپهه وی چه کمان بکا. نازانم چی لیمان دەوی و بە دووی چی دایە؟ تەنانەت ئیمە ی لە مافی خۆمان بو بە شدار ی لە هەلبژاردن حەرماندوو و ئیستاش بە تەمایە بە زۆرە ملی چه کی باوانمان لە دەست دەر بهینی. گەلی مسکینە راسترە وشته کان! بە هەر جرو جۆریک دەبی خۆتان لە دەست مستۆ پرزگار بکەن. لە خوای بە زیاد بی، بەگ پرە شمال و مال و سامانیکی زۆری هەیه. بە مەر جیک لینگ ی ئەو کابرایە لە عەززی بپرن و ونجرونجری کەن، بە وردە مال و پرە شه مالان خە نیتان دە کا. دە سا دە ی ناوی خوای لی بینن و لە سەر شه پرە ف و پا کژی گەلی کورد، نە هیلن نانی زیندوو ان بخوا!»

بە دوای ئەم قسانە دا، بەگ و بە گزادە و شیخ و شیخزادە لە جینگە ی خۆیان هەستان و دیارییان بە نیو گزیر و باجگر و پا کار و پیشخان ی خۆیان و هەر وه ها لە نیو خە لکی ئاسایی خیلدا تە خشان و پە خشان کردە وه. لە نیو خە لکە کە دا، عەدی هە وه لین کە س بوو کە دەستی گێرانه وه. ئەو پرە نجبه ریکی هۆزی زورکی بوو. هەر کە دیتیان عەدی دیارییان لی وەر ناگری، ئاغا و نوکەر بو ئە وه ی چاوتر سین ی بکەن، وی کرا تی پرا خورین:

«زۆلە زیرگن! ئەو وه وات لی هاتوو و بپری زیمان پی بکە ی... بیژوو!»

عەدی خۆی لی لادان و پویشته نیو ئەو خە لکە بیبه شه ی وا وه ک مەر لیک هالا بوون. هیچ هەر شه و گورە شه یه ک عەدی چاوتر سین نە کرد؛ ئاخەر ئەو ئیستا ئەندامی جفاتان بوو. بەر لە وانەش ئاگاداری قسە ی نوینەری حکوومەت بوو و جوان دەیزانی تیکۆ شه ران بە زووی لیان وه شاخی دە کە ون و خوینمژان و زۆرداران بە ئیزا و سزای خۆیان دە گە یه نن.

هاوکات لە گە لکو و ئەم شته رووی دا، دە ولە مە ند و سەرۆک هۆز سویندیان خوارد

که له گره و دوا تا دوایین سات یه کدی بهرنه دهن و بهرنه نگاری ئەم گوندییانه بینه وه. خه لکه که ش خۆیان کشاند بۆ وه و مات لێیان ده پروانین. له و ده مه دا، پیره هه باس وه نیتویان که وت و گوته:

«حه وت سالان کوخا بووم و قهت خودام له بیر نه کرد، به لام ئەم کافرانه سه ری ئیوه یان وه ک بهرخی ساوا له بن سه وه ته ی ناوه و ته فره تان ده دهن».

خه لک لێی وه جواب هاتن:

«هیچ نه بووه... کوا چی بووه و چ قه و ماوه...؟!»

پیره هه باس گوته:

«به لێ... ئیستا ده بووایه تاژانگی ژاندرمه و له سه ر بی... ده سه لاتم هه بووایه هه مووتانم سه رشۆر ده کرد، نه خوازه بین و بینه گوێله مستی که سیکێ وه ک مستۆ».

مه جیدبه گیش له بهر خۆیه وه کردیه ورته ورت و گوته:

«براینه! باوه ر مه کهن که حکومه تی بۆ لشو یکه کان زۆر بخایه نی... دوور نییه که ده پرووخی ن و دینه وه بن زه بری قامچییه کانی ئیمه و ئەوه دم پێیان ده لێین چه ندی به چه ندی!»

به گ ئەوه نده ی باده فر کردبوو که مه ست و مه ستوور خۆی له گه ز دابوو و ده ستی کردبوو به ورپێنان. مه جیدبه گ که له ده ستیکیدا ده فری شه راب و له وی تریدا پیا له یه ک خۆی ده نواند، هه ستا و پرووی له خه لکه که کرد بۆ ئەوه ی شه رابیان بۆ تی کا. به پێی نه ریت هه رچه ند جارێک به گ بۆ خۆی میوانداری کردبا و شه رابی گیرابا، ده بووایه ده ستیان نه گیرابایه وه.

مه جیدبه گ هاته وه لای عه دی و پیا له یه کی له سه ر لێوی دانا و پێی گوته:

«رۆله گیان! ئەه و کاته ی وا ئەه سه ری تاشناکان بووم، ئەه تۆ له زگی دایکتدا نه بووی...»

که چی ئیستا مۆرهم لێ ده که ی! گۆله که ر... ده لێم وه ری گره و بیخۆوه...».

عهدي گوتی:

«بۆم ناخوریتهوه! نهخۆشم و نۆبهتیم گرتووه».

مه جیدبهگ به دهه تۆپ وته شه رهوه، به سه ریدا گوراند:

«سهرداری مهزن! مه گه نازانی شه راب ده رمانی له رزوتایه!؟»

سه رله نوێ پیا له که ی برده وه بهر ده می عه دی. به لام نه عه دی و نه ئەوانی تر ده میان لی نه دا. خه لکه که به لاسایی کردنه وه له وه له وێسته ی عه دی، پیا له ی به گیان وه رنه گرت و به م کاره یان به ئاشکرا شیخ و ئاغا و کویخایان نه خوینده وه!

گوشت و نان و شه راب تا به یانی له سه ر میزه کان بوون و که س تامی نه کردن. تاشناکیک له نیوان یوسف و جانگیر به گدا دانیشتبوو و ئامۆژگاری ده کردن. ئەوانیش پاش ئەوه ی که جریوه و قریوه یه کیان له گه ل ده کرد، بۆ قسان ده گه رانه وه نیو خه لکی. خواردنی شیو ته واو بوو. چهند که سیکی سه رخۆش لی وهر که وتبوون و پر خه یان ده هات. شیخ و ده وه له مند و گزیر، پالیان و یگ دابوو و به سه رهاتی ئازایه تی و پیاوه تی خویان و تالان و برۆی خه لکیان له سه رده می ده سه لاتی تاشناکان بۆ یه کتر ده گیرایه وه. له وه ساته دا، کابرای تاشناک که کوردییه کی پاراوی ده زانی، هه ستایه سه ری. بهر له وه ی ده ست بکا به قسان، ئەو شتانه ی وا مستۆ ده رباره ی به گ و به گزاردان نووسیوونی، خویندنییه وه و پاشان ئاوا ی درێژه دا:

«ئیه باش ده زانن ئەو سیسته مه چۆنه! ئەوان خه لکی دیهاتیان مالویران کردووه و ده یانه وه ی گشتیان بینه پاله و پارسه ک. جگه له وه، هاتوون که سیکی وه ک مستوی خواستۆخیان قوت و قنج کردووه ته وه و گه ره کیانه وه ک سه رۆک به سه ر ئیه ویدا بپرن. به راستی ئەو مستویه کییه وا ئیستا پهل له هه وران ده کوتی؟! که س نه زانی خۆ ئیه ده زانن وا له وه تی هه ن، خۆی و باوکی شوان و له ته چن و بهر ماو خۆری به رده رک و پاشخانه ی تورک و ملووکی ئەرمه نی و کوردان بوون. له گویدرێژیکیش زیاتر و لایخان

نه بووه سواری بن.»

کابرای تاشناک ئاماژهی به پیریکی سمیلبار کرد و دریژهی به قسه کانی دا:
 «مستۆ شوانی هۆو کابرایه بووه. کهس نه زانی خۆ ئه و ده زانی چ پیاویک بووه.
 که چی ئیستا به ربوو ته گیانمان و وه پیش هه تیومه تیوان ده کهوئ و له دژی به گ و
 شیخان تینان ده دا. ئه وانی به شاری فیر کردوو و له وئ ئه م شتانهی و له میشکیان
 په ستاو تووه، ده ر خواردی لاوانی ئیمه یان ده داته وه. جا ئه گه ر پیتان خۆ شه له وه زیاتر
 مالکاول نه بن، ده بی پشتی به گی خۆتان بگرن و شه پری مستۆ و دهسته و پاسته که ی
 بکه ن.»

له نا کاو زرمه ی سمی ئه سپان هات. سه گلوور و سه گوهر و لاتنی داگرت. کابرای
 تاشناک بیده نگ بوو. له و ئانوساته دا ده نگیککی بوو و میرانه له ده ره وه پرا هاته به رگو بیان:
 «به رپرسی جقاتی گوند له کو ییه؟ شو یینیک بو پۆلیسه کان دابین که ن!»
 غه لبه غه لب و گاله گال که وته نیو خه لکی و هه ر که سه و سه ری خۆی هه لگرت
 و یه کراست به ره و ماله خۆی بووه. تاشناکی خو پریش که ته وای ئا وایی لی ببوو
 کونه مشکیک، له ترسان خۆی له نیو کو خه سه گان را کرد بوو. بیتوو زوو هه لنه هاتبایه و
 خۆی له ماله مه جیده گ نه هاویشتبایه، سه گ و توله هه لدره ه لدریان ده کرد.

بچووک و بەردەست خۆبەخۆ قسه دەکەن!

گەزۆ و بەکۆ لە جێی خۆیان خەبەسابوون؛ ئەوان چاک دەیانزانای که لەو دەشتە و لەنیو ئەو گوندە ئەرمەنی نشینانە ی هاوینان کاریان لێ دەکردن، سیبەری هیچ بەگیک نەماوە، بەلام لێرە و لە دێهاتی کوردان، ئیستاش وەکوو پیشوو، دەرەبەگ چە کدارن و بە خواستی خۆیان حکوومەت بەسەر کورداندا دەکەن. گەزۆ و بەکۆ، تاویکی زۆر بێدەنگ بوون و لەسەر ئەم گری وگرفتانه پامان.

شەوانی پاییز بەرەو برانەو دەچوون. شەنبایەک دەهات و ئەستێرەکان لەنیو ئاسمانی شینا بزر دەبوون. بەکۆ وەنەوز دەبیردەو و خەریک بوو چاوی لە بیرەخەویۆه رۆچی. گەزۆ لە جێی خۆی رابوو. چوو و ژوورسەری، پای تله کاند و گوتی:

«هەستە بابم هەستە... مەنو... وەرە برۆینەو مالتی... لێرە نەماون... بەیانی دەبی

چاومان بە عەدی بکەوئ تا بیریک بکەینەو لەو شتانە ی دەبی ئەنجامیان دەین».

بەکۆ چاوی هەلینا و گوتی:

— باشە باش ئەتۆش... ئەری دەزانی عەدی زۆر کورپکی چاکە؟ دەبی لەگەل

عەدی و ئەوانی تر بکەوینە چالاکی و مەلەبەندی خۆمان دامەزرینین... پیویستە ئیمەش

وهك خهلكى ئه رمه نى بكه ين .

– ئه وه ده لىي چى! خۆت شىت كردوه! مه لبه ندى چى و شتى چى! ئه تۆ شىت بووى؟ ئه وان كۆمۆنىستن، به لام ئىمه كۆمۆنىست و مۆمۆنىست نين .

– مه گهر له كۆبوونه وهى چالاكاندا، گویت له ره شو نه بوو كه ده يگوت كاتىك چهند كهس ويكرا چالاكىي نه ته وهىي بكه ن، ده بنه خاوه نى مه لبه ند؟! به كۆبرۆي لى تىك نا و گوتى:

«وايه... ئه تۆ راست ده كهى و ئه من درۆ!»

سه گ و توله به و شوينه ي كۆرى لى گىرابوو وه ربوون. كاتىك گه زۆ و به كۆيان دىت، ده وره يان دان، به لام هه ر دووك له جىي خۆيان هه ستان. چخه يان كردنى و سه گه لىان تاران دن. ئه و جار يه كه و پرى به ره و مال چوونه وه .

ئهوئى شه وئى خه و له چاوانى عه دئى تۆرابوو و له نىو جىگه دا هه ر گىنگلى ده دا. به رده وام قسه ي به گ و شىخ به ميشكىدا ده هاتن و ده چوون، كه ده تگوت كوچكن و له سه رى ده درين. تootن و په ره كهى هه لبه ست و جگه ره يه كى دا گىرساند. پاشان ته ماشايه كى مال و منداله خه و توه كهى كرد كه روخسارىان له ژىر شو قى شه مچه كه دا به ژاكاوى ده رده كه وت. مانگى چوارده ش ده تگوت مه جو معه يه كى گه وره ي مسه و له ده لاقه ي ماله وه لىيان ده پروانى. له و ساته دا بوو كه عه دئى به ميشكىدا هات سبه ينئى پرواته لاي ملىسان و هه موو شتىكى بو وه گىرئى. پاش خه يال پلاوئىكى زۆر، مژۆلى له سه ر يه ك دانا و له غورابى خه وئى راچوو. له گه لكوو به يانى خىزانى مالاتى ده ر ده كردن، به بۆره بۆرى گۆيلكان رابۆوه .

پۆژىكى مات و دلگىر بوو. ئه گه رچى شه به قى پۆژ له شووشه ي مالانى دابوو، به لام خه لكى گوند كه دويشه و له ميوانى ئاغاكان گه رابوونه وه، له خه وا مابوونه وه .

ئهوئى پۆژئى، سه رهۆبه فه رمانى خىل به ره و ژوورى دا و خه لكه كه ش به هه له داوان

وہ خوۆکەوتن. تاول و دەستەنوین و فەرپش و لبادیان دەپپچاوه. ئەستوندەک و دارچیغ و دیرەگیان لیک گری دەدان. پەتک و گوریسیشیان هەلدەوین. به پپچەوانە، گەزۆ و بەکو زۆر بەکاوه خو بوون و هیچ پەلەپەل و هەلەهەلیکیان نەبوو؛ ئاخر ئەوان بارگەچی و پاشمالەیه کی بی دەولت وداهات بوون و تەنیایاریدە ی خیوی مەریان دەدا بو هەواری. لەو دەمەدا که بەکو لەبەر مائی خووی دانیشتبوو، عەدی هاتە لای. سلاوی کرد و گوتی:

— پۆز باش بەکو... ئەووە کەنگی هاتوو یەووە؟

— دوینی بوو هاتمەووە.

— پارهاوینت لەو دەشت و چایە چۆن رابوارد؟ خوۆنە خوۆش نەکەوتی؟

— ناوہللا، نەخوۆش نەکەوتم، بەلام گەرما پرستی لی بریبووین.

— ئەدی مستۆت دیوہ؟ نازانی کەنگی دی؟

— نا... جا چۆن بیینم؟ ئیمە هەر لە دەشت و چایە داین و قەت رەنگی شار نابین.

— لەلای ئیوہ هیچ خەبەر و باسیکی تازە هەیە؟

— زۆرم قسە پییە، بەلام ئاوا نابی... دەبی پۆزیک پیکەووە دانیشین و پیتان بلیم کە

چۆن پالە و سەپانی ئەرمەنی، خویمان هاوئاھەنگ کردووہ.

پاشان ئەوہشی گوت:

«هاوینی مستۆ چوو بووہ کویستانی و لەوی خەلکی کوۆ کردبووہ و فیری خوۆسازدانی

کردبوون، بەلام دەرەبەگ پیتان زانیوو و نەیانہیشتبوو کارەکە ی سەر بگری».

ئەو جار بەکو پرووی قسە ی لە عەدی کرد و گوتی:

«پیم بلی بزائم لە کوۆبوونەوہ ی دوینیدا چ باس بوو؟»

عەدی زۆر بەنیانی ولامی داوہ:

«هەر لەبەر ئەووە بوو کە دەمەھەویست مستۆ بینم».

ئینجا چاویکی له دهو روپشتی کرد و گوتی:

— ده مهه وی پئی بلیم ئەوه لیڤه به گ و شیخ و کهسانی دهوله مه ند به یارمه تیی
تاشناکان خه ریکن بوی تی ده چینن و به هه ویان بیکه نه ئاردی نیو درکان.

— چی؟! چی لی بکه ن؟ چۆن؟!

— گه ره کیانه به هه موو هۆزه کان سکا لایه کی له دژی تو مار و پیشکه شی حکوومه تی

بکه ن، به لام زۆر به یان له کوشتن که متری پئی ره و نابین!

— ئەدی رای هاوړی یانمان له م باره وه چیه؟

— هاوړی کانمان؟!

به کو ئاوا ولامی داوه:

«مه گه ره خه لکی چه و ساوه و نه دار له گه ل مستۆ نین؟! خو ئەوان باش ده زانن به
هاتنی ئەو بارودۆخیان رووی له باشی کردووه. بو جار یکی ش بئ بیر بکه وه! له دیهاتی
ئه رمه نیان، ئیستا که باج و خاوه له سه ره خه لکی که مداهات لاچووه، به لام لیڤه ئەم
کلۆل و بیداهاتانه ده بی جگه له هه وارانه، زه ویانه ش به پاکاری پایزه برا بده ن. ئەوه تا
له وی، چوار ساله له ژیر سایه ی سیسته می بۆلشویکان، جقات پیک هاتووه. به لام لیڤه،
هه ره وه ک رابردوو، بازی ده سه لات له سه ره شانی ده ره به گان هه لنیشتووه. تو زیک بیر
بکه وه مالت ئاوه دان بئ! خو درۆت له گه ل ناکه م. مه گه ره نابینی جانگیر و عه لی خان
به گ سه ره له نوئی بوونه وه سه ره خیل؟! ئەوان خه می کییانه؟! بیگومان له خه می خو یان
و کلۆل کردنی خا که سارانی خیل دان. به راستی حکوومه تی جقاتی تا ئیستاش له نیو
ئیمه دا شوینی خو ی نه دۆزیوه ته وه.»

ئه گه رچی سپیده بوو و ئەسته یه ی رۆژی هه ره شه ش دانگی گوندی به سه ره
ده کرده وه، به لام له پر پیک ته م وتووشی قورساییی خو ی خسته سه ره شانی ولاتی؛ وه ک
ئه وه وا بوو که شه و له رۆیشتنی خو ی ته ریق بووبیته وه و دیسانه وه گه ره کی بیت ولات

لەباوەشی تاریکی خۆیدا باویژیتەو. دواجار، پەلەهەوریکی رەش بەری خۆری گرت
و نیسپی هاویشته سەر هەموو شوین و هەموو کەسیک، هەر لە کیو و دیو بگرە تا
دەگەیشته عەدی و بە کۆی.

بە کۆ ئاخیکی هەلکیشا، بریک پۆیشت و لەسەر بەردیک پۆیشت. کاتی عەدی
لیی نزیک بۆو، بە کۆ بە شینەیی پی گوت:

«سەر کە! لەنیو دیهاتی ئەرمەنیان کە ئیمە کارمان لی دەکردن، نەیاندهیشت
خان و دەرەبەگ دەست لە کاروباری گوند وەردەن و تەنانت ئیزنیان نەبوو بێنە نیو
کۆبوونەووەکان. خۆ ئەتۆ خەچە دوورئاغات لەبیرە! دیت چۆن مەلکە کەیان لی ئەستاند
و لەنیو سەپاناندا بەشیان کرد، بەلام لیرە بەپێچەوانە ئهوی، ئاغا و بەگ بە خۆشی
پای دەبوین. لەوی هەموو پۆژی ریکجەری کاروباری کریکاران دەهات و بۆی شی
دەکردینەووە کە چلۆن خۆمان لە ژیر دۆخی دەرەبە گیتی رزگار بکەین».

عەدی گوتی:

«کاتیک مستۆ کۆبوونەووەمان بۆ ساز دەکا، هەموو شتیکیان بۆ پروون دەکاتەووە و
رێگە ئازادیمان پی نیشان دەدا، بەلام تا قەمیک دەسکیس و سیخور هەرچی گوتراو
و نەگوتراو بۆ دەرەبەگانی دەگیرنەووە. ئیستا حالمان ناخۆشە! ئیدی چ شتیکیان نییە تا
بیدەین بەوان. بەراستی ئەوێندە چاوە دەستین کە حکوومەتیش پوحمی پیماندا دی
و پیتاکمان لی ناستینی، کەچی بەو حالەشەووە ئەگەر باجی یوسف بەگ و عەلی بەگی
نەدە، خیرا شەمۆیی ئۆسۆی باجەوانت بە جەوآل و خەرارهووە تی بەردەدەن و
بە زۆریش بی هەر لیتی دەستین».

بە کۆ بری ئەملا و ئەولای کرد و گوتی:

«گویی بگرە بزانه دەلیم چی! دەبی ئەم شتانه بە مستۆ، یان بە سەرۆکی خۆبەخشەکان

بلیین، دەنا دەرەبەگ فەراقی رەشی لی دەبرن».

عهدی دهستی له عهرزی قایم کرد و ههستا و گوتی:
 «قهت شتی وانا کهن و ناویرن خویان تووشی ئەو گۆنگه له بکهن! یوسف به گ
 بوخوی گوتوو یه نایکوژین؛ چون ئە گەر ئەو کاره بکهین ئەوان به گولله تۆ له ی خویان
 ده که نه وه. له سه ریئی تاشناکاندا یوسف به گ له ئەنجومه نی نیشتمانیدا نوینەر بووه و
 ئاگاداری یاسایه. ئەو له سه رده می ده سه لاتداریی قه یسه ریشدا، هه موو مانگی ده چوو
 لای حاکی قه قاز و له سه ر ناوی ئەوه ی که سه روکی هۆزی حه سه نییه، موو چه ی
 وه رده گرت.»

به کو پرسى:

– له کوتایی شه ودا چ بریارێکیان دا؟
 – زۆر به یان قسه که یان کرده یه ک و له سه ر ئەوه ساخ بوونه وه که له دژی مستۆ
 سکا لا تۆمار بکه ن.
 – نا، ده بی خه لکه که ی له وه بگه یه نین که تاشیناک و ده ره به گ ده یانه هو ی چی
 به سه ر مستۆ بین! دلنیا م په نجبه ری گوند رقیان له وانه و لاگیری ئیمه ده بن.
 – به لی... که وایه ده بی ئەوان لیک کو که یه وه.
 پاش ئەم قسانه به کو و عه دی لیک هه لبران و هه رکامیان به لایه کدا رویشتن.

ژنان دەست دەکەنەوه

هه‌موو شتی‌ک ری‌کوپیک بوو. ئەو که‌لوپه‌لانه‌ی که‌ مندا‌لان له‌ ئاقاری گوندی کۆیان کردبوونه‌وه، له‌سه‌ر پش‌تی گایان نان. نزی‌ک کاتز‌میر هه‌شت، کاروان وه‌کوو گوریسیکی در‌یژ و قایم به‌نیو شینگه‌ پ‌ییه‌ کدا وه‌ری‌ که‌وت.

جانگیر به‌گی سه‌رۆک خ‌یل قه‌ت به‌ته‌نگ جفات و شتی له‌م جۆره‌وه نه‌بوو و هه‌ر له‌سه‌ر نه‌زم ونیزامی زه‌مانی زوو ده‌ر‌ویش‌ت. ئەو وه‌ک سه‌رفه‌رمانده‌یه‌ک له‌ شوینیکی به‌رز، له‌سه‌ر دوو‌ر‌استه‌ی ر‌کیفی راوه‌ستا، ده‌ستی ل‌ی راوه‌شاندن و له‌ویوه‌ ئیزنی دا قه‌تاری هه‌واری به‌ بنیدا بر‌وا. له‌گه‌ل‌کوو هه‌موو شتیکی سه‌روبه‌ر دیت، به‌ لینگدان به‌ به‌رده‌م خه‌ل‌که‌ که‌یدا تیپه‌ری و ئەوانیش به‌ ریز که‌وتنه‌ شوینی.

له‌و ده‌مه‌دا، شوانی‌ک مه‌ر‌ه‌شه‌له‌یه‌کی له‌ کۆل کردبوو و له‌ دوای می‌گه‌لی ده‌ر‌ویش‌ت. شوانه‌ی شه‌که‌ت وشه‌لال، به‌ زۆری لاقی له‌ دوای خۆی ده‌هات و هه‌نگاوی هه‌لدینایه‌وه. مه‌ر‌ه‌که‌ ده‌ستی کرد به‌ لینگه‌فرکه‌ و ده‌ر‌په‌ری و به‌ر‌بووه‌ عه‌رزی. له‌گه‌ل‌ جانگیر به‌گ ئەمه‌ی دیت، ئەسه‌پی زه‌نگو کرد، له‌سه‌ر زینی هه‌ستا و به‌ هه‌موو هیزوتوانای خۆیه‌وه به‌ تازانگان وه‌ری گه‌رایه‌ و نه‌عه‌ته‌ی کیشا به‌ سه‌ریدا:

«هه‌ی گۆله‌ که‌ر... ئەوه‌ چۆنت د‌ل‌ هات ئەو مه‌ر‌ه‌ به‌سته‌زمانه‌ی فر‌ی ده‌یه‌ عه‌رزی؟!»

ها... وه‌ل‌لاهی لاقیکی ئەم په‌زه‌ ناهینی! توله‌باب... ده‌ردت له‌ گیانم!»

شوانی چاره‌پەش که لە بەر ئیش و ئازاران زیڕە ی دە چوو ئەسمانی، گوتی:
 «ئاغا گیان... وە لالا... بیللا... تە لالا... بە ئانقەست بەرم نە داووە تەو... لە دەستم هە تە
 بوو... لە میژ بوو بە کۆلمەووە بوو و منیش ماندوو ببووم».

بە گ که قسە ی شوانە کە ی لە دلی گران هاتبوو، لە بەل خۆیدا وتوویرە ی ئەو ی
 دە کرد که نوکەر نابێ جوابە جەنگی ئاغا ی خۆ ی بکا؛ بۆ یە ئەمجاریش پرووی جەلەوی
 تی کردەووە و لە رقان قامچیە کی وای تی سرهواند که هەر لەو ی خپ هە لات. بپریک
 گوزەرا و ئینجا شوانە کە هاتەووە هۆش خۆ ی. که زانی ئیدی رزگار بوونی نییە، پەنای
 برده بەر ئەو ژنانە ی لەو ی بوون و داوینی بادان بۆ ئەو ی بیپاریژن. جانگیر بە گ که
 لە بان باوی کۆن مابوو، دەیزانی ئە گەر تاوانبار ییک شانسی هینابی و خۆ ی لە نیو ژنان
 هاویشتی، نابێ دەستی لی بدری. دابە که وا بوو که لە شەرو شووراند، ژنان بە ریوانییان
 کردوو و لە چکە ی سەریان لە نیو پراستی هەردوولا فری داو و لێیان پاراونهووە که لەو
 زیاتر نە چنە پیش، لیک نە دەن و لە کۆل یە کتر بنهووە. پاشان، هەردووک لای دژبەر
 بە قسە ی ژنە کانیان کردوو و بەم جۆرە ئاو کراو بە ئاوره که دا.

جانگیر بە گ هەروا لە سەر قسە کانی خۆ ی دەرویشت و لێی نە دە بریەووە:

«بەخت هینا و خۆت لە نیو ژناندا شاردەووە... دەنا بە خودای دەمزانی چت لی
 بکەم... کوودە لە... و لاخ... کەر!»

شوینی هەر کەس لە نیو عیلا دیار بوو. ژنە دەو لە مەندە کان خۆیان هە لدا بوو سەر
 پشتی ئە سپان و بە نازو فیزه وە لە پیشه وە دەرویشتن. ژنی شوان و خزمە تکارە کانی
 مندالی سەرو پیچکە یان لە کۆل نابوو و بە دوایاندا. ئەوانە شی و مندالە بەر نە بوون، باری
 قورسیان لە شانی دەنان و بە لارە لار و پە لە پرووزی هەنگاویان دەناو. بە دووی ژناندا،
 گای بارکراو، ئە سپ و مانگا و بە شوین ئەوانیشدا، مەر و بز ن دەرویشتن. لەو بەرتر،
 کو یخا و شیخی قۆردە ماخ و پیرای مال و مندالیان بە قرو فرەو بە بان ئە سپە کانیانەووە

لۆقە لۆقیان بوو.

ئەوئێرۆژئێ شەقلێ پرووناکی تەواو ولاتی داگرتبوو و لەشکری گەرماش بە هەمووی هیزوپیژی خۆی گالەیی دەدا. یای زەدینە، سەلیتە سازدە سالە کە ی جانگیر بەگ، خۆی بە بژ و یالی ماینییه و نووساندبوو و لەگەڵ باری نوینوبانی هاوریشم و زیپر و زەمبەراندە دەرویشت. خۆی باوەشین و میس و مەگەزی لە خۆ دەردە کرد. گەزارەیی دەردە کیشا و بەسەر قەرەواشە کانیدا دەقیژاند. ئەو مەرەیی کە وتبوو، هیی ماله خەزوورانی بوو و ئەویش نەیدەتوانی گویی نە لەقینی. دواجار پرووی کردە میردی و گوتی:

«بۆچی ئەو هەتیو غەیان و ناپاکەت هەر لەوئێرۆژئێ کوشت؟! ئەوانە دەلیی گورگن و چاویان بریووتە کاروانی و شتران... بە قامچی نەبی دەستەمۆ نابن... ئەگەر وانە کەین لیمان وەخۆ دەکەون و بەپیو دەمانخۆن!»

لەنیوخیلەو قەرەوا دەهات. لەلایە ک، قەرەیی مەر و بەرخ و هیرەیی بز و هۆرەیی مانگیان تیکەلی یە ک دەبوو. لەلایە ک ترەو، کچ و مچ و کورپوکاژ هەر کەسە و لەبەر خۆیەو، سەر بەندیکی پاییزەیی دەگوتەو.

گەزۆ کە ماویە ک زۆر لە دیهاتی ئەرمەنیاندا کاری کردبوو و لەویشەو چوو بوو بۆ نیو حیزب، باش دەیزانی کە سیستەمی جقاتی چەندە داکوکیکەری مافی ژار و هەژارانە؛ بۆیە کاتیک دیتی بەگ لە شوانە کە دەدا، نەیدەتوانی هەر وا بە سانایی چاویۆشی لەو کارەساتە بکا؛ هەر لەبەر ئەو بوو کە داوای لە لیقەوماوانی خیل کرد کۆتایی بەو زۆردارییانە بینن. گەزۆ پرووی دەمی لە خەلکە کە کرد:

«ناسۆری قامچی ئیستاش لەسەر جەستەتان ماو. دەبی بزانی ئەو دۆخە چی تر درێژەیی نابی. ئەوڕۆ کە نۆرەیی حکوومەتی خۆمان، یانی حکوومەتی شوان و گاوان و پالە و جووتیرە. هەنووکە زیاتر لە هەموو جارێ دەربەگ لیمان دەترسین، بەلام ئیمە هیندە گەلحۆ و گیلین کە خۆمان داووتە بەر لیدان و کوتانیان و لەبەر هاوخیلیتی،

خزمه تیان ده که یین. ئیمه له پیناو ئه واندا، ئامباز و ئانگژای یه ک ده بووینه وه و یه کترمان
خه لئانی خوین ده کرد، که چی له و سه ریشه وه باجمان ده دانی. جانگیر به گ به کویدا
بووه ته سه روکی ئیمه و کئی هه لی بژاردوو ه؟! بوچی جفاتی گوندمان نییه؟! ئیدی به سه!
له و دوخه جازز بووین!»

ئه و قسانه که وتنه زاری ئه و ژنانه ی وا باریان به کو له وه نابوو و پیاوه کانیش هاتنه
سه ر قسه ی گه زوی. سه دای سه رگه شتان هه ر ده هات و به رزتر ده بووه. خه لکیکی زور
له گه زو هالا بوون. یه کیان گیرایه وه:

«جانگیر به گ له کویتانی به له تکه ئاسنیک لپی دام و دوو گوچانیسی له سه ردا
شکاندم. ته نیا له بهر ئه وه ی که قومه ئاو یکم له کانی بهر ره شماله که ی خوارده بووه. ئیدی
به سه و ده بی خو مان له کو ت و کو یله تی رزگار بکه یین.»

ئیسماعیل شیخو وه نیو چه شیمه ته که که وت و گو تی:

«ئیستابه گ دی ت و ولامی هه موو ئه و دریزدادر پیا نه تان ده داته وه!»

خه لک له شیخوی چوونه پیش. له و نیوه دا، شوانیکی که له گه ت دهنگی هه لبری:
«دا... تلی پی بدهن... خو ئه وانه کاولیان کردووین!»

پاشان شوانه له پشته وه پرا پری دایه و گلاندی. له و ده مه دا که ئیسماعیل دهنگ
وهاواری لی به رز ده بووه، جانگیر به گ رووی رکینی له نیو خه لکه که کرد و گو تی:
«لاچن ده نا ته قه تان لی ده که م.»

خه لکه که کشانه وه و ئیسماعیلی شه لالیان هه ر له وی به ره لالا کرد. جانگیر به گ له
خه لکه که ی پرسى:

«کئی ئه م گو به نده ی گیرا؟»

خه لکه که ویکرا گو تیان:

«هه موومان به یه که وه یین.»

له گه‌ل‌کوو ژن و من چاویان به جانگیر به گ کهوت، ئەستوون و دارچیگیان له پشت جوانه گیان ده‌رکیشا و هیرشیان کرده سه‌ری. له نیویاندا، ژنیککی به داروبار هه‌بوو به ناوی ئەلماست؛ ئەو که پیشتر کاره‌که‌ری ملووکان بوو، گه‌رابۆوه و لا‌تی خۆی و له لایه‌ن حکوومه‌تی جقاتیه‌وه زه‌ویی پی درابوو. ئەلماستی ئەستوون به‌ده‌ست بو‌یرانه دارسکایه‌ سه‌ر جانگیر به‌گی، پلاریکی ری هالاند و ئەسپه‌که‌ی په‌وانده‌وه. به‌دیتنی ئەم کاره، ژن و پیاویکی زۆرتر وره‌یان هاته‌ به‌ر و ده‌ستیان کرد به‌گه‌ف و گوران و پاشه‌کشیان به‌به‌گ کرد.

قه‌ده‌ریکی پی چوو، کو‌یخا هه‌باس له‌گه‌ل چهند شیخ و پیاوی ده‌وله‌مهند هاتن و ده‌ستیان کرد به‌حه‌له‌ق مه‌له‌قان و گوتیان:

«سه‌ره‌ل‌دان له‌ دژی سه‌رۆک، گونا‌هیکی گه‌وره‌یه».

پاشان گه‌زۆ چوووه سه‌ر گاشه‌به‌ردی‌ک و ئاوا که‌وته دوانی:

«هاورپیان! هه‌ر ئەم‌پ‌رۆ ده‌بی که‌سی‌ک بنی‌رینه‌ ئیره‌وانی و مستوی له‌ هه‌موو شتی‌ک ئاگادار که‌ینه‌وه. ده‌بی ده‌ره‌به‌گان چه‌ک که‌ین. خو هه‌مووتان هاتو‌چۆی دیهاتی گورجی و ئەرمه‌نیان‌تان کردوووه و ده‌بین له‌وی هیچ شو‌ینه‌واریک له‌ ئاغا و کو‌یخا نه‌ماوه، به‌لام لیره‌ ئیستاشی له‌گه‌ل بی، به‌گ و پیاوی به‌گی ده‌سه‌لاتدارن و زاری خه‌ل‌کیان به‌ستوووه».

ئەلماستیش ئاوا هاته‌ نیو‌قسان:

«ده‌بی له‌گه‌ل ئەوانیش هه‌روه‌ک جانگیر به‌گ بجو‌ولینه‌وه... ئەوانه‌ نۆکه‌ر و دارده‌ستی به‌گه‌کانن... به‌هۆی نه‌زانی و کو‌یله‌تیمانه‌ که‌ ئاوا یه‌کیان گرتوووه».

خه‌ل‌که‌ که‌ بریک پی‌که‌وه دوان و پاشان داوای لابردنی جانگیر به‌گیان کرد. له‌وه‌ده‌مه‌دا بوو که‌ قاسیدی‌ک خۆی گه‌یانده‌ نیو‌خه‌ل‌کی و پی‌ی راگه‌یاندن:

«مستۆ هاتوووه‌ته‌وه‌ نیو‌دی و خه‌ل‌کانی‌کی وه‌کوو‌عه‌لی خان سه‌رۆکی لیژنه‌ی

ناوهندی و چهند کهسی دیکهشی له گه له. ئەوان دەیانەهوی جقاتیک بۆ گوند دیاری بکەن، بەلام جاری دەچنە ئارانی و پاش هەوتووێه کی دی دینه ئیره و ئیمەش بەسەردە کەنەوه.

کابرای خەبەرەین ئەمەشی گوت:

«عەلی خان بەگ لە خوونکاری کەوتوو، بەلام شیخ و ئەنجومەنی گەورەپیاوان و دەستوپیۆهەندە کانیاوان داویان کردوو خەلک سکاڵا تۆمار بکەن و خوازیاری گەرانەوهی بن و جقاتی گوند قبوڵ نەکەن و بڵین پیوستیمان بەم جۆرە سیستەمە نییە.»
شیخ و دارودەستە شیخی دەیانگوت ئەم ئاگرە لەسەر گۆری مستۆ هەلەستێ.
کوێخا هەباسیش کە هەموو جاری خۆی وەپیش دەدا، گوتی:

«ئیزنیان پی نادەین... دەنا و نە کەین، تا قمان لی دەپرن!»

کوێستانچی خەریک بوو دەگەیشتنە داوینی قووچ و بەرزاییەک بە ناوی بۆغوتلوو؛ چیاەک کە نوچکی لە دلی ئاسمانا چەقیوو و ئاتەگیشی نوومی رەشایی هەلمە دووکان ببوو. ئەوهی دەمایهوه نیۆقە دەکە ی بوو کە ئەویش لە دوورەوه وەک کوللیرەیه کی قەراخ هەلگەراو خۆی دەنواند.

شەویکی یە کجار خۆش بە سەردا هات. خەلکە کە پاش خواردنی شیویکی سووک، هەریه کە ی سەری نایە سەر بەردیک و لەژیر گرشه گرشه ئەستیراندا لپی تخیل بۆوه. لەگەڵ گزینگی بهیان دای لە ولاتی، هەستان و بەرەو شوینی مەبەست ریگەیان کوتا. دوا ی سێ رۆژان هەوارچی گەیشتنەوه گەرمیتی. لەوی و لەسەر گۆراییه ک تاو لیان هەلدا و زستانەهه واری خویان دامەزراند.

ئەوهش بلیم کە لە وه رزی به هاریدا و ئەوکاتە ی میگە لان دەبەنەوه کوێستانی، زستانەهه واریان دیسانەوه چۆل دەبیتەوه. لەو ماوه یه دا گیا و لەوه ریکی باش لەو شوینانە دەپوێتەوه کە بەشی تفاق ی مەر و مالاتیان دەکا بۆ کژی زستانی.

هزری نوێ و بلاو بوونه وهی له نیو خه لکدا

کاتی باجدانی بوو. عه گیدبه گ فه رمانی دا نوکەر بچن گۆرای و پانتاوییه ک بکه نه دانگهی مه ری. جانگیر به گیش هه ر به م جو ره ده ستووری دا جیگه و مه ودایه کی باش بگر نه وه بو جیدانگهی ئە و سال. خه لکی سه ره به هه ش و بیبه شی گوندیش به ر له وهی کار یک بو خو ی بکا، ده بو وایه مال و مندال و کاره کانی خو ی جی بیلی و ده ست داته پاچ و پیتمه ره و وه دوای کاروباری به گ بکه و ی.

که چی ئە و جار لیان قبوول نه کردن و له ده وری گه زو ئالقه یان به ست و له و باره وه ناره زایه تی خویان ده ربهری. به گ قامچی به ده ست و به چرونیو چاوانیکی گرژه وه له حاند خه لکه که دا راویچکه ی ده دا. کاتی ک دیتی که س له به ری هه لئاستی، ده ستی کرد به گه ف و گوران:

«چ نییه ... نه ... روئیشن ... هه لمه ستن ... ده زانم چون به ده ردی باب و باپیرانتان به رم ... لاتان وایه هه روا بو تان ده چیتته سه ر؟! دو ا جار ده بیینن که ئینگلیسی و تاشناک، چون ئیوه ی بیچو وه کو مونیست ده که نه بلقی سه ر ئاوی!»

که س و لامي به گی گه فۆکی نه داوه و ئە ویش ناچار روئیشته. له ولاتر، شیخ و پیاوی

یه که یه که یه خیل له عه گید به گ هالان و ده ستیان کرد به شیور و راویژان.
 که خه لکی به ده وار خه ریکی هه لدانی تاوّل و ده واری به گه کان بوون، یه کیک
 له نوینه رانی لاوانی کۆمۆنیست چوو ه لایان و له په نا ئه و ئاوره ی کرد بوویانه وه ویستا.
 له وئ پیره پیاویک که خه ریکی کارئ بوو، پیی گوت:

«ههسته پرۆ زگ کاریکی ... چ ده که ی لیّره ... هه ی گه لۆر!»

لاوه گوتی:

«کاری چی و شتی چی؟! وه لّاقه ت نابمه نوکهری نه یارم.»

کابرای ریشچه رموو سه ری بادا و گوتی:

«دا ده ی بزائم ... ئه وان به کویدا بوونه دوژمنی ئیمه ... ها؟!»

له وه ده مه دا، مستۆ گوئی له ده مه ته قه ی ئه م دوو که سه بوو، هاته ده ر و به کابرا

پیره ی گوت:

«وه ره مامی خوّم با پیّت بلیم خه نیمی ئیمه کین ... به س تکایه قسه کانم جوان لی

وه رگره ... له نیو خزمو که ستدا بلاوی که وه و له دژی دوژمن هانیان بده ... بیتوو یه کگرتوو

و یه کده نگ بین، ته نگیان پیّ هه لده چین؛ چونکه حه ق به ئیمه یه.»

کابرا پیره سه ره له نوئ پرسی:

«ئییستاش که ئیستایه نه مزانی کی دوژمنی ئیمه یه؟!»

مستۆ ئاوا ولامی داوه:

«به ره له هه موو که س، به گ و شیخ و ده ستو پیوه نده کانیان ناحه ز و نه ته ویی ئیمه ن؛

ئه وان به پیی باوی کۆن، ده مانچه وسیننه وه و بیگاریمان پیّ ده که ن. ها! بروانه ... ئه وه

ورده ورده هه وری ره شی ئاوسه باران له سه ر زه وی راده وه ستن و چه ند ساتیکی تر

مالّو حالّت وه سه ر ئاوئ ده گه ری ... بو؟ چونکه له جیاتی هه لدانی خپوه تی خوّت،

ناچار بووی ئه ستونده کی تاوّلئ به گ بچه قینی. مامۆ گیان! چی دیکه نا کرئ وه ک

جاران بژین و لەپیش بەگ و شیخ سەر دانوینین، هەر لەبەر ئەوەی که خواوەنی زەوی و زیڕ و زۆرن. نازانی چەندەیان نازار داوین و سووکایەتیان پێ کردوین! پروانە دەولەمەندەکان چەندەیان مآل و پارە هەیه؟! لە حالیکدا پەشایی، جلو بەرگیشی نییە قۆلی تێ هەلکیشی؛ بۆیە دەبێ واز لە گەلمپەری پابردوو بەین و چی دیکە گوێ نەدەینە فەرمانی بەگ و ئاگاکان که پیمان دەلێن نابێ دژی شان وشەوکه تی شیخان وستەمان لێ بێ، دەنا کوێر دەبین. هەر وەها، نابێ سەرنج بدەینە ئەو راخوڕینانە و دەلێن ئەگەر توانج لە شیخان بدەین، ئاغا بە گۆچانان وەرمان دەگەرێتی. ئەوان پشتیوانی لە یە کدی دەکەن و دەیانەوێ خەلکیش ببنە بارهەلگریان. وەرن با پێژک و پێسای ئەوان وەلا بنیین و خۆمان پستورەسمیک پوینین که قەوتە ی خەلکیش بتوانن لە ژێر سیبەریدا بحاوینە وە و خۆیان لە زۆرداری و سەرەرپۆیی خان و شیخ بپاریزن. بۆچی هیچ کام لەوان بێ مآل و پارە نین؟! چونکه ملیان باداوین و لە کاریان بەرداوین. هەموو شتیک لە دنیا دا بە ئیشکردن دیتە ئاراو، بەلام ئەگەر ئەتۆ کار بۆ که سیکی دی بکە ی، بێگومان دەسکورت و بێدەسەلات دەبی. بەر لە ئیمە، گەلێک نەتەو و کۆچەر و گوندی بوون و وەک ئیمە ژیاون، بەلام زووتر لەخەو راپەرپوون؛ ئەوان لە پال کاری کشتوکیاز و کشتوکالەو وە فیڕی پیشەسازی بوون و شاری گەورەیان بنیات ناو. که چی ئیمە لە رابردوودا ماوینەتەو و ئیستاش که ئیستایە بە شیوازی خێلە کی دەژین و دەمەلاسکە ی دەرەبەگان دەکەینەو. لەنیو گوندیشدا لە ژێر ناوی هۆز و خێل، دەبینە گرا و زەلامیان و سەبارەت بەو که نیوی دەولەمەند و گەورەیان لە سەر، شەریان بۆ دەکەین و بە خوینی خۆمان، پاوان و مووچە و بەرەیان بۆ داگیر دەکەین».

مستۆ بە و جۆرە لەسەر قسەکانی رویشت:

«حالی ئیمە لەم چیرۆکە دەچی که باوکیک دوو کورپی دەبی؛ یەکیان دوا ی

لەدایکبوون، ماوێهەک لەنیو بێشکەدا دەمینتەو، دواتر پێ هەلده گری و ورده ورده

هه‌لده‌دات و بۆخۆی ده‌بیتته پیاویک، به‌لام ئەوی دیکه‌یان، هەر له‌سه‌رده‌می مندالیدا ده‌چه‌قی و قه‌ت ناتوانی واز له‌لانکه و ده‌سرازه‌ بێنی. له‌ راستیدا ئیمه‌ وه‌ک کۆرپه‌که‌ی دوا‌یه‌ی نیو‌ئهم‌ چیرۆکه‌ین وا‌ چه‌ندین هه‌زار سا‌له‌ له‌دایک بووین، که‌چی ئیستاش له‌ قۆناغی مندالیماندا قه‌تیس ماوینه‌وه‌ و به‌پیی عه‌قل و ئاو‌هزی خه‌لکانی تر ده‌ژین. ئەوانیش زۆر ژیرانه‌ هه‌وساریان له‌ مل‌ کردووین و چۆنیان گه‌ره‌ک‌ بێ، پامان ده‌ده‌ن. ئیستا کاتی ئەوه‌ هاتوو‌ه‌ پاپه‌رین و وه‌ک نه‌ته‌وه‌ی تر سه‌ربه‌ستانه‌ بژین. پروان! به‌پیی ئەو پرستکه‌ کۆنانه‌ی پیشتر بوومان، هەر کوردیک‌ ده‌بوایه‌ تاو‌له‌که‌ی به‌ شیوازیکی دیاریکراو هه‌لبدا؛ ئەگه‌ر بێتوو‌و‌ وای نه‌کردبا، ئەو کاره‌یان به‌ سه‌ر بزپۆی له‌ به‌رامبه‌ر یاسا داده‌نا و جگه‌ له‌ خۆی، مال‌ و مندالیشان سپی ده‌کرد. له‌ حالیکدا چینی پاسه‌ر له‌ هه‌ر شوینییک و هه‌ر چۆنیک‌ بیانیه‌وی ره‌شمالی خۆیان هه‌لده‌ده‌ن و که‌س‌یش نالی پشتی چاوتان برۆیه‌. بۆچی ئەو شتانه‌ هه‌ر بۆ ئیمه‌ی بێده‌ره‌تان بقه‌یه‌ و وه‌کوو کفر دیته‌ ئەژمار؟! دیسان هه‌ر به‌پیی ریوشوینی خێله‌کی، هه‌ر تیره‌ و هۆزیک‌ وه‌ک ده‌وله‌تیک‌ی بیانی، به‌ سه‌ربه‌خۆیی ده‌ژی و کاروباری خۆی به‌پریوه‌ ده‌با و به‌رده‌وام چاویان له‌ ملکومالی ئەوانی دیکه‌یه‌. جا‌خوانه‌کا که‌سیکی سه‌ربه‌یه‌کیک‌ له‌ هۆزه‌کان له‌ گه‌ل‌یه‌کی تر له‌ خێلکی دیکه‌ بیتته‌ خه‌نیم، ده‌نا هه‌ردوو‌ک‌ هۆز و بنه‌باب ده‌بنه‌ دوژمنی بابه‌کوشته‌ و له‌سه‌ر هه‌یچ‌ و خۆپایی یه‌کتر له‌ خویندا شه‌تل‌ و شه‌لال‌ ده‌که‌ن و ئەم‌ کاره‌یان نه‌ک‌ جاریک‌ و دوو‌ جار، به‌لکوو به‌رده‌وام چه‌ندپاته‌ ده‌که‌نه‌وه‌. ئەو له‌بنه‌و‌پرا‌نه‌ زۆر که‌په‌تان بۆ قازانجی خۆیان شه‌ره‌کان هه‌لدایسین و ئاگری دوو‌به‌ره‌کی له‌نیوان خه‌لکیدا خۆش ده‌که‌ن. چاو له‌ دوژمنایه‌تی نیوان دوو‌ خێلی ئورتلی و کازان‌بکه‌ن! ئەوه‌ چه‌ند سا‌له‌ ددانیان لیک‌ ده‌کروژن و پاشان به‌رتیلیش ده‌ده‌نه‌ ده‌ره‌به‌گان. که‌چی ئیستا ده‌رکه‌وتوو‌ه‌ که‌ ئەم‌ گۆنگه‌له‌ هه‌مووی له‌بن‌ سه‌ری عه‌گیده‌گدا بووه‌. برۆ له‌ سه‌ره‌مه‌رگدا گوتبووی هه‌یچ‌ که‌س له‌ هۆزی کازان‌به‌ته‌مای کوشتنی وی نه‌بووه‌، به‌لام

ئەو بە گۆیی خۆی بیستبووی که عەگیدبەگ چوو بوو لەنیویاندا ئازاوەی نابۆو. پاش ئەم کارە بەگ بوو که کازانەکان هێرشیان بۆ کردبوو و بە قەستی کوشتن لێیان داوو. چیهە مالمویرانی و مەینەتی لەبەر ئەم پرووداوانە بەسەر کوردە کۆچەر و گوندییەکاندا هاتوو! جگە لەمانە، بەپیی ئەو ریساکە لەی هەمانە کارە قورس و گرانهکان کە وتوو نەتە ئەستۆی ژنەکانمان و ئەوانیش زوو دەشکینەو و دەمرن. ئەدی ژنەپێنانمان هەر باسی مە که! بۆرە برا ئاخیلە کەت و چون دەره قەتی شیربایی نایە، ئیستاش بوخچەیی نە کراو یە، بەلام دەولە مەندەکان چی؟ ژنەپێنانیان چۆنە؟ ئەو تە عەگیدبەگی بلحەر وو لەسەر سی ژنانەو بە تەمای کچە دوازدە سالانە کە ی نادۆشە! ئەدی مامە جانگیر بەگی پەنجاشەش سالە بۆ نالیی که هەر ئەو قەدەرانه پاره ی داو و کچە چوارده سالە کە ی کاک تاهیری مارەپر کردوو. کئ ئەو یاسایە ی داناو؟ کئ گوتوو یەتی که دەولە مەندەکان دەتوانن چەند ژنیان بئ، بەلام ئیمە ی زار و نەدار تاقە ژنیکیشمان بۆ نە یە! زۆر روون و ئاشکرایە که بەگ و شیخ ئەم داب و دەستوورانە یان دانا شیون».

مستۆ بریک و یستا و سەرلەنوئ درێژە ی بە قسە کانی دا:

«لە هەر کۆر و کۆبوونەو یە کدا که باسی نەدانی شیرباییم هیناوتە گۆرئ، دەستان بەرز کردوو تەو و گوتووتانە دەبئ ئەم شتە لاچئ و لەبن دەستی ئەو کە سانه پرزگاریمان بئ. هەر ئەم هاوینە و لە کۆبوونەو یە کی گەورە ی کویستانی ئەلەگەز دا بوو که ورددرشت و کوروکە نیشک کەوتنە پراویژئ و داوای هەلگیرانی شیرباییان کرد».

دوای ئەو قسانە ی مستۆی، لاو کە رووی پرسیاری لە پیرەپیاو کە کرد و گوتئ:

«ئەری بەگ و شیخ لەو بارەو دەلین چی؟»

کابرای ریشچەرموو لە ولامدا گوتئ:

«جا بابم چیتان لئ وە شیرم... لەوان وایە ئەو کارە بقیە!

هەر وەها باسی ئەمە یان دە کرد که مستۆ بەدرا و گاوری و ژنی رووسی هیناوتە و سمیلی

تاشیوه. تهنانهت شهویک به گه کان لیک هالابوون و بریاریان دابوو که شه وهندهی بلوی
مستوی له کۆل خویان که نه وه.»

خه لکه که دهنگیان لیوه نه ده هات. نه و جار نوینه ری لاوان تاویک پاما، لاپه ریه کی
له گیرفانی هینایه ده ر و لاچوونی یاسای شیربایی به دهنگیکی به رزه وه راگه یاند:
«هر که سیک به زه بری پاره ژن بهینی، ده گیری و پینج سه درووبلی لی ده ستینری...
تا کچیش نه بیته شازده و کوریش نه بیته هه ژده سال، بویان نییه نه شوو بکه ن و نه ژن
بین. جگه له مانه، مه ودا ی ته مه نی نیوان ژن و میدیش نابی له ده سال زیاتر بی. یاساش
ئه م ئیزنه به پیاو نادا که له ژنیک زیاتر بینی.»

کابرا پیره کردیه هه راوهوریا و له خو شیان پیمه ره که ی هه لداویشته و ده یگوت:
«هه ی له بهر زارت مرم بو خه به رت!»

ئه و کوردانه ی له وی خه ریکی بیگاری بوون هاتن و لیان هالان. پیره پیاوه که داوای
له نوینه ری لاوان کرد جاریکی تریش فه رمانی به تال کردنی یاسای شیربایی بخوینیتته وه.
ئه ویش دووباره فه رمانه که ی خوینده وه و هه موو شتیکی بوشی کردنه وه. به بیستنی ئه م
شته، خه لک کردیانه هات وهاوار و دروشمی بژی مستو! بژی مستویان ده دا.
کاتی مه جیدبه گ گوئی له پیکه نین و قاوو قیژه ی خه لکه که بوو، هه ستا سه ر پی و
هاته لایان.

مستو له دریژه ی قسه کانیدا گوتی:

«به لی هه ر به و جو ره ی که له چیرۆکه که دا باسم کرد، ئیستاش له قو ناغی ساوایه تیدا
ماوینه ته وه و باو و باوه ری باوک و باپیرانمان به پیرو ز ده زانین. ده ره به گیش ئه و
دابونه ریتانه یان کردو وه ته ئامرازیک بو خوده وله مه ند کردن و خو قیت کردنه وه یان تا له م
ریگه یه وه خه لک له نه داری و نه زانیدا به یلنه وه. بوچی ئیمه نه خوینده وارین؟ بوچی
پیشه سازیمان نییه؟ چونکه ئه وان زور به ئاسانی که سانی نه خوینده وار و بیده ره تانی

وێک ئیمەیان کردوووە تە ژیرچە پۆکە ی خۆیان و کایەمان پێ دەکەن. لەو هەلومەرجەدا، کە یخودا و دەمچەرموووە کانمان بوونە هاوسویندی دوزمانی مرقایەتی و پێشکەوتن و بە بوونی تاشناک و ئینگلیسیان چاوترسینمان دەکەن. ئیستا تیگە یشتن کە بۆچی بەگ و شیخ دوزمنی لە میژینه مانن؟! ئەگەر باش بێر بکەینەو و پیکەو و یە کگرتوو بین، لە جهور و زۆرداری پزگار دەبین و پۆر بە پۆر پێش دەکەین».

خەلکە کە ویکرا گوتیان:

«قسە کانت هەمووی راستن».

کاتی مستۆ جیی هیشتن و رویشته گوندیکی تر، مەجیدبەگ هاتەو و نیو خەلکی و پاشان لە نوینەری لاوان نزیک بۆو. جوان چاوی تی بپی و بە سەریدا گوراندا:

«بۆ چەت لە کارە کانمان دەجە ی؟ ئەگەر جارێکی دیکە بێهەو و هۆبە ی ملت دەشکینم».

لاو وەسەر خۆی نەهینا و گوتی:

«خۆ زۆر لە میژە هۆبەت نەماو! نەکا ئەمە هۆبە ی تۆ بی؟!، خاترجەم بە تەخت و بەخت بە لگوبن دەکەین».

بەگ هەرای کردە لاو ی بۆ ئەو ی بە قامچییان پەلاماری بدا، بەلام ئەو پیرە پیاوانە ی کاریان بۆ دەکرد دەرەهەلبوون و گوتیان:

«کارت بەو کورە جوامپیرە نەبی! دەنالا ی وی دەگرین و بەزمیکت بۆ ساز دەکەین».

بەگ چاوی لی سوور کردنەو:

«حە یەحە ی... تە ماشا... تە ماشا... لەو پەشور ووتانە... ئیو نە تەنیا دەبی قامچیتان لەسەر هەلسوورپین، بەلکوو دەشی داغیشو پیوین... دەبی ئەو پەندە ی وا عەگیدبەگ بەسەر خیلەکانی لای پۆرەهەلاتی هینا، بەسەر ئیو ش بی».

گزیر و نوکەر هەلیان دایە قسان:

«ئه و بوخۆی کارێک ناکا و ئیزنیش به ئیمه نادا. ده بێ سهری مستۆ پان کهینه وه؛ چونکه ئەم هه تیوه بوو ته ئاوری بن کایه».

مه جیدبه گ پراوه ستا. دهستی برده سهر مشتووی خه نجه ری و پرووی خۆی گرژ کرد. چاوی له و خه لکه بپی که و اسکا لایان هه بوو و پاشان به پرته و بۆله وه و لامی دانه وه:

«خه می ناوی... ئاش به توره یه... گه ری ئیمه ش دیته وه و ئه وساده زانن دنیا له ده ست کی دایه!... هه ی توله سه گینه!».

پاش ئەم به زم و هه لّایه نوینه ری لاوان به بیده نگی گه پراوه ماله که ی خۆی.

هه و النامه ی کتیب

دریژە ی سەرەرۆیی دەره بەگان

دەمە و ئیوارە ی خۆرنشین، هەلۆ لە پەرپەرۆچکە ی ئاسمانی دوور لە یە کتر خولیان دەخواردەو، لەنگەریان دەگرت و تیز لە نچیریان دەروانی. جارنا جار ی کیش لە کرین و زوورکان قەرە ی قەلان دەهاتە بەرگۆی.

رەشمالی بەگ و شیخان هەلدرابوو و کۆتان و سەرگیریش بو مەرەکانیان ساز کرابوو. لەناکاو هەوری گەوال گەوال ئاسامانیا داگرت و سیبەریان خستە سەر دنیا یه. رەشەبایە کیش هەلی کردە هۆبە ی هەوارچیان. شۆرابە ی بارانی کەوتە سەر عەرز ی و مال و مندالی شوان و گاوانان، تیروپر تلیسانەو. کە شەو داها ت و کە شیکی تی کرد، زاوزاتوولی بەگ و شیخ هاتنەدەر و دەستیان کرد بە گۆرانی و هەلپەرکی؛ بە پیچەوانە، مندالی شوان و گاوانان خۆیان لە جلو بەرگی خووساوەو پیچا بوو و بە چاویکی پر لە کە سەرەو لە خواپیداوەکانیان دەروانی. لەگرە بوو کە خەلکە هەناسە ساردە کە وەبیر قسەکانی مستۆ دە کەوتنەو و شەو هەتا کوو رۆژ شیخ و بەگیان وەبەر تیری گلەیی و گازندە ی خۆیان دەدا.

له گه‌ل ده‌رکه‌وتنی ته‌به‌قی زی‌پینی پوژ له ژووران و کو‌سالان، ده‌شت و نوالان زی‌پروشان ده‌بوون و گیای به‌یارانی‌ش چه‌شنی هه‌ودای هاوریشم مۆنج مۆنج ده‌دره‌وشانه‌وه. کو‌ده و به‌یار وه‌ک نووته‌که‌شه‌وانی زستان ترسینه‌ر بوون و که‌ده‌ر به‌سه‌ریاندا ده‌باری؛ ئەوان پر بوون له ئیسک و پرووسک و بال و نالی گیانله‌به‌ران، به‌جو‌ریک که‌ پری‌واری پری هه‌ستی ده‌کرد به‌ شه‌رگه‌دا تی ده‌په‌ری. ئەمه‌ش ده‌گه‌پایه‌وه سه‌ر ئەوه‌ی که‌ له سه‌رینی ده‌سه‌لاتداریی تاشناکاندا، ئەو شوینانه‌بوونه‌هه‌شارگه‌ی ئەشقیا و نازادیکه‌وانی کورد و ئەرمه‌ن.

پوژی ده‌زستانی له‌دریژیان دابوو. ژنان دل‌خۆش بوون و به‌رده‌وام ده‌هاتن و ده‌چوون. جگه‌ له‌مرۆقه‌کان، نازه‌لیش هه‌ستیان به‌خۆشی و سه‌ربه‌ستی ده‌کرد و باره‌ی مه‌ر و هۆره‌ی مانگیان تیکه‌ل به‌حیله‌و پرمه‌ی برناخی ئەسپ و ئیستران ده‌بوو. پاش پریگه‌برینیکی زور که‌ ده‌وله‌مه‌نده‌کان ماندوو ده‌بوون، بنه‌یان ده‌خست و وچانیکیان ده‌دا به‌خۆیان و ولاخه‌که‌یان. که‌چی به‌په‌چه‌وانه‌ی ئەوان، خه‌لکی قوربه‌سه‌ر قه‌ت نه‌ده‌بوو تاویک به‌سه‌ینه‌وه؛ یان به‌ردبژیریان پی ده‌کردن، یازه‌ویان پی هه‌لده‌کندن و یان ئەوه‌ی که‌ چادریان پی هه‌لده‌دان. بو‌خۆیان که‌هیچ، به‌زه‌بیان به‌مندالی ئەو بیبه‌ختانه‌ش نه‌ده‌هاته‌وه و نه‌یانده‌هیشت تا دره‌نگانیکی له‌به‌ر کاريله‌و به‌رخان بیته‌وه.

جانگیربه‌گ به‌هه‌له‌بوو و ده‌یه‌ه‌ویست هه‌رچی زووتر چاوی به‌یوسف به‌گ بکه‌وی و پروداوه‌کانی دوینی بو‌وه‌گی‌ری؛ وه‌پری که‌وت و کاتیک به‌سواری ئەسه‌په‌که‌ی له‌هه‌ورازیک داگه‌را، له‌ناکاو له‌پشت تاشه‌به‌ردانه‌وه‌گویی له‌قاقای ژنان بوو. به‌گ له‌ئسه‌په‌که‌ی دابه‌زی و به‌ئسه‌پایی به‌نیو‌باریکه‌پریه‌کدا خۆی گه‌یانده‌گۆرایی و خیزه‌لانیک که‌ له‌ویوه‌ده‌چوو هه‌راخ پرووباره‌که‌. له‌وی، ژنان له‌جو‌گه‌یه‌کی قوول که‌ئاوه‌که‌ی له‌چاو پرووباره‌که‌ساردتر و پروونتر بوو، گۆزه‌یان پر ده‌کرد.

ئامینه که جلیکی کوردیی شینی پۆشیبوو و بەرزەپێ لەوێ وێستابوو، چ ئاگای له دەورووبەری نەبوو و یە کسەر پێدەکنی. کاتی سەری دەله‌رانده‌وه، لەبن له‌چکه‌که‌یدا که‌زیه‌ی دەرده‌که‌وت. له‌به‌رانبەر ئه‌ودا، کورپێکی که‌له‌گه‌تی جلدپراو ده‌ستی له‌به‌ر که‌له‌که‌ی نابوو و له‌وێ پراوه‌ستابوو؛ ئه‌و به‌ ده‌م پێکه‌نینه‌وه‌ ددانی چه‌رمووی چه‌شنی مرواریی خۆی وه‌دیار ده‌خست، جووته‌ی برۆیانی هه‌لده‌ته‌کاند و زوو زوو چاوی بۆ کچه‌هیرانی دانه‌واند، به‌لام هه‌رکه‌ جانگیربه‌گی دیت له‌ جیی خۆی وشک هه‌لگه‌را و چاوی به‌ مۆلق داگه‌را؛ به‌ پرتا و شتیکی به‌ گویی ئامینه‌دا چرپاند و پۆبووه‌ گۆزه‌ی و ده‌ستی کرد به‌ ئاو تێکردنی. کاتیکیش ئامینه‌ ئاو پری داوه‌ و چاوی به‌ جانگیربه‌گ که‌وت، روخساره‌ سوور و جوانه‌که‌ی زه‌رد هه‌لگه‌را و بزهی سه‌ر لیوانی قه‌تیس مایه‌وه‌. جانگیربه‌گ به‌ دیتنی ئه‌م دیمه‌نه‌ خۆل ببوو و خه‌یالی خۆی به‌ و پرسیاره‌ هه‌راسان کردبوو وایستاکه‌ نیشانه‌ کراوه‌که‌ی به‌ تاقی ته‌نیا له‌ و قه‌راخ چۆم و ده‌راوه‌، له‌گه‌ل ئه‌م هه‌تیوه‌ ده‌مپروته‌ چی ده‌کا؟! به‌گ که‌ له‌ داخان ده‌نگی نووسابوو و ددانی پێک ده‌گوشین، به‌ سه‌برایه‌کی له‌ کورپی نزیک بۆوه‌ و کاسه‌که‌ی لی فریدا. ئینجا، وا به‌ توندی پالی پێوه‌نا که‌ ئه‌و بیچاره‌یه‌ خۆی بۆ رانه‌گیرا و که‌وت. جانگیربه‌گ به‌ سه‌ریدا گوراندا:

«گه‌مال! نازانی به‌قه‌ده‌ر به‌ره‌ی خۆت لاق پراکیشی؟! ها... هه‌سته‌ برۆ له‌پیش چاوم ون به‌ تا شتیکم لی نه‌کردووی...».

کورپی خانه‌خه‌راب ئاخیزی کرد. به‌ پشته‌ده‌ستی ده‌موچاوی سپری و تاویک پراوه‌ستا. سامی وه‌سه‌ر سامی نیشته‌. ئینجا پری دایه‌ دارپک و له‌ جانگیربه‌گی پراخوری:

«بۆخۆتی! سه‌گی سه‌گباب!»

ئه‌و جار کشاوه‌ و به‌ لایه‌کی دیکه‌دا پڕویشته‌ و له‌نیو به‌رداندا ون بوو. جانگیربه‌گ به‌ ده‌نگیکی بوغزاوییه‌وه‌ پرووی ده‌می له‌ ئامینه‌ کرد:

«حهیه حه ی... وه لّلا بابه ته و او مان کرد... کچّی ئامین... به لای خۆی تۆ ده سگیرانی منی؟! ئه وه چۆنت ویرا ئاوا له گه لّ شوانه و یله یه کی پرووته له بیکه یه که شمو نه شم و گالته و گه مه؟! چمانه تده زانی له مپرووه تادوو حه وتوو ی دی ده بّی ته و او ی شیرباییه که ت بو باوکت بنّیرم?!»

ئامینه به ده م حه په سانه وه له جانگیر به گی پرسى:

— جا چۆن شیربایی بو ده نّیری؟ چما ئیستاش باوی ماوه؟ بو مه گه ر نازانی بیّتوو شیربایی بده ی به پّی یاسای جقاتی ده سبه سه رت ده که ن؟
— دلّی خۆت نیگه ران مه که... به ندم ناکه ن... جوړیک شیربایی تۆ ده ده م که ه یچ که س نه زانی.

ئامینه که ئه مه ی بیست، به نه رم و نیانی پّی گو ت:

— جانگیر به گ.. ئاغای من... ئه و کوره شوانی ئیمه بو و هاتبوو ئاوی به ری و یارمه تی منیشی دا.
— به لام ئه گه ر که سیک ئه و شته ی دیا، خه لّک ده یان کرده به ی ت و باو و ناچار لی ت جیا ده بو و مه وه.

— نا به قوربان. بمبووره. شتیکی وا نه بوو. ئه و وه ک شوانه کانی دیکه نیه. کورپّیکی ره سه ن و بنه ماله یه. باوکی به ره حمه ت بی، پیاو چاکی خیلّی حه سه نی بوو. ئیمه ئاو زیی مندالیین. وه ک کوری مالّی وایه و به رده وکی باو کمه. ئازایه تییه که ی له وه یدا نیه. قه ده ری ئه ولای به تا قی ته نیا گورگی له میگه لی دهر کردبوو.

ئامینه درپّزه ی به قسه کانی دا:

«ئیس تا سویندت بو ده خۆم به ماله شیخی که ئیتر چاو له چاوی ئه و چه په له نه که مه وه.»

پاش ئه م قسانه ئامینه کولی گریانی هه ستا. تووره ییی جانگیر به گیش به

دیتنی ئەسرینه‌کانی که وه‌ک بارپێزه دڵۆپ‌دڵۆپ ده‌هاتنه‌ خوار و له‌سه‌ر گۆنای
هه‌لده‌ خلیسکان، نیشته‌وه‌. به‌گ به‌ لاواندنه‌وه‌وه‌ پێی گوت:

«باشه... ئامینه... باشه... هیچ نییه‌ کچی... چاوپۆشیت لێ ده‌که‌م و به‌قاشت
پێی ده‌که‌م که‌ ئه‌وه‌ جاری هه‌وه‌لت بووه‌ و ئاخ‌رین جاریشت ده‌بی... نۆکه‌ران
پاده‌سپێرم تا ئه‌م هه‌تیوه‌ی لێره‌ ده‌رپه‌رپین و ئیدی نه‌هێلن له‌مه‌و به‌ دواوه‌ پێی باوێته‌وه‌
ئه‌م نیوه‌ی. کچی خۆئه‌و گلاوه‌ ده‌یه‌هه‌ویست یاری به‌ ئاگر بکا... چاوت به‌سه‌وه‌ و چی
دی مه‌گری... به‌سه‌ ده‌ی!»

ئامینه‌ و جانگیر به‌گ مه‌چه‌کیان لێک توند کرد و ئاوپزانی یه‌کتری بوون. پاش نیو
کاتژمێر ده‌تگوت هیچ شتی‌ک نه‌قه‌وماوه‌ وه‌ک ئه‌وه‌ی نه‌ بایان پێدا هاتبی و نه‌ بۆران.
ئامینه‌ ئامان و هیرباری ناله‌ شانی و به‌هه‌ر ازیدا هه‌لگه‌را. جانگیریش گه‌پاوه‌ ئه‌و
شوێنه‌ی ئه‌سه‌په‌که‌ی لێ به‌ستبووه‌، به‌لام کاتی گه‌یشتی، ئه‌سه‌په‌که‌ دیار نه‌ما‌بوو. کوره‌
کوردی دلبه‌سو ده‌سکه‌وساره‌که‌ی رامالیبوو و به‌م جووره‌ تۆله‌ی خۆی ئه‌ستاندبووه‌.

جانگیر به‌گ ده‌هری ببوو. سپیایی چاوه‌کانی یه‌کسه‌ر ببوونه‌ گۆمی خوین.
سه‌خه‌ت و ده‌سته‌وه‌ستان له‌وێ ما‌بووه‌. باوه‌خولیی بوو و وه‌ک مه‌ری گێژ نه‌یده‌زانی.
پوو له‌ کوێ بکا. که‌سێشی لێ نه‌بوو تا فه‌رمانی پێی بدا گوێی ره‌قیبه‌که‌ی بۆ بگری.
هه‌رچۆنیک بوو به‌ پێیان خۆی گه‌یانده‌ ره‌شمالی یوسف به‌گی.

ئه‌وه‌ هه‌واله‌ به‌نیوه‌به‌یدا ته‌قییه‌وه‌. خه‌لکه‌که‌ پێی که‌یفخۆش بوون و سه‌ری زمان و
بنی زمانیان ببوو به‌ باسی که‌له‌شی و که‌له‌میری ئه‌و کوره‌.

بووره‌ و به‌یار له‌ژیر تین و تیرۆژی تاقه‌تپرووکی‌نی خۆردا ده‌سووتان و ئاسۆش وه‌ک
مه‌لێک ده‌ینالاند و ده‌له‌رزی. له‌ که‌ناری خیزه‌لانی پوو باره‌که‌وه‌ پرسته‌ی ره‌شمالانی
یوسف به‌گ زۆر جوان ده‌رده‌که‌وتن، به‌لام به‌ پشتیان هه‌وه‌، تاوڵ و خیه‌وتی هه‌ژاران وه‌کوو
گالیشه‌ گیایان ده‌هاتنه‌ به‌ر چاوان. مه‌ر له‌ قه‌راخ ئاوێ ده‌چه‌لان و ئه‌سه‌پیش له‌ولاتر به‌

ددانی سپی و قایمیان گیایان بنپسین ده کرد.

هه والی هاتنی تاشناکان درایه یوسف به گ و خانه خویش فهرمانی دا تاییست ههنگاو دوورتر له خپوه ته که ی خوی، تاو لیککی تایبه تی بو میوانان هه لدری. هه موو خه ریک بوون و ته خم و ته داره کیان ده گپرا؛ هه ندیکیان ئاوریان کرد بووه و نانیان ده کرد. ده سته یه کیش، خه ریککی گوشت برژاندنی بوون. بووک سهیرانی خیزانی یوسف به گی، کاردار و کاره که ری دهنگ ده دان بچن ولاتی خاوین که نه وه و شته کان سه روبه ر که ن. یوسف به گ به شید و بیده وه پالی وه سه رینگایه کی پهراخن دابووه و چاوه پروانی هاتنی میوانه کانی بوو. جانگیر به گیش له پالی دانیشتبوو و ده یگوت:

«به م زووانه، ئەوان دین و جفاتیک بو هه وارچیان پیک دین و چهند که سیکیان بو ده سنیشان ده که ن».

یوسف به گیش هه ندی شتی بو هینایه بهر باس:

«جانگیر به گ! ئەری زانیوته کورپه که میان له سه ر کار لابر دووه؟ ئەوان ئیستا چوونه دیهاتی کوردان و سهردانی خه لکه که ی و چهند پرۆژ دوا ی وان، دینه لای ئیمه ش. ئەگه ر ده توانی گوشار بخه سه ر هۆزه که ت تا وه کوو سه روکی جفاته که یان هه لت بژیرن. بو ئەم مه به سته ش، ده بی له ژیره وه له گه ل شیخ ته گیریککی بکه ی تا کوو بچی و به نه رمه بپی بن کلکی ئەو داماو و کلۆلانه ت بو بخورینی».

جانگیر به گ له ولما وتی:

«نا... یوسف به گ! ئاوا نابی... مستو خه لکی لی تیژ کردوین. وه کی باس ده که ن ئەو سال هاوینی هاتو چوی ئیره ی کردووه و ئەو جو ره ش که هزی لی بووه جه ماوه ری بو لای خوی راکیشاوه، بی ئەوه ی که ئیمه شتی کمان زانیی».

یوسف به گ وپرای سه لماندنی قسه ی جانگیر به گی، ئەوه شی لی زیاد کرد:

«به لی جانگیر به گ! وایه! مستو له نیو گونده کانماندا، پاله و جووتیرانی له خو

دەهالاند و نەیدەههشت ئیمەمانان بچینه نیو ئەو کۆبوونەوانە؛ ئەو بەو کارە ی پێی
سەلماندین کە چی دی نەتەووە کەمان ئاغا و دەرەبەگی ناوی و لەو پۆژەووە خۆی
کاروبارەکانی بەپێوە دەبا و ئاوا بەبێ ئیمە ئەنجومەنی گوند دامەزرا.

لەم قسانەدا بوون کە پیاویکی خەلکی گوندی قۆچ هات و بانگی راهیشت و ئەو
لە دەشتی سەردارئابادەو، لوزەوی سواران روووە و کۆماران بالیان گرتووە.

ئای دەشتی سەردارئاباد! چیها لەشکر و قۆشەنی گەورەت پێدا هات و چوو. ئەو ئەو
دەشتە ی مەلەبەندی شەڕناختویی تاشناک و تورک و کوردان بووی! تۆ باوەشت ئاوەلە
کرد و هەموویانت لە هەمیزی گەرمتدا شاردهو، کە چی ئەوان بێ ئەو ی پاشەواریکی
لە خۆیان جێ بێلن، پۆیشتن و نە گەرانهو. تەنانەت ئاورپیکیشیان لێ نەدایەو. کێ
بروای دە کرد ئەو دەشتە ی ژاوە ی دەهات لە خەلک و جەلەو و جەلەب، ئیستا بییته
گۆر و گۆرخانە؟! دلنیام ئە گەر بیتوو پۆژیک کانالی ئاوی سەردارئابادی بکریتهو، بە
هەزاران گوندی ئەو مەلەبەندە ئاوەدان دەبیتهو و خەلکی کوردیش دە گەڕینهو و سەر
زیدیک و بە سەدان سالی جێهەوار و مەلەبەندی گەرمین و کویستانیان بوو و ئیتر لەمەو
بە دواوە ناهیلن ئاگرو دوویان بە یە کجاری بپریتهو.

هەوالی هاتنی مستۆ و ئەنجومەنی ناوچە بو دامتە زانی جقاتە کان زۆر زوو
بەنیو خەلکی ئاوایدا بلاو بوو. بەلێ، ئەو تەنیا حوکم و دەسەلاتی جقاتی بوو کە
لەو چۆل و چیا، لەنیو ئەو رژد و بەرد و دۆل و نوالانەدا مزگینی ئازادی و خۆشی و
پیشکەوتنی بە دیاری دینا بو کوردی سەر بەهەشی چارەپەش.

زهماوهندی خیلە کی

برۆ پیش ئەووی باووخۆش بی، چرای مالیان کووژابۆوه. دارونه داره کهشی هینده نه بوو. ته نیا بیست سهر مهر و گا و ئەسپیکی هه بوو که له میراتی باوکی پئی پرابوو. به سپی دایکی برۆ، هه موو جاری به چاوی دلوه ته ماشایه کی مهره کانی ده کرد و ئەو جار پرووی له تاقانه کهی ده کرد و ده یگوت:

«ئەوکاتە ی باوکت پرووچی له سهر فرین بوو، وه سیه تی کرد مهره کانت بو بفرۆشم و پاره کهی له هه قی شیربایی ژنه کهت بدهم».

دایه به سپی زوری سهول دا کچیکی باش بو کوره کهی وه بینێ و بچیتته سهر به رهی مالیان و بۆی بخوازی، به لام زه حمه ته کانی به فیرو چوون و که سپیکی وای بو نه دۆزرایه وه؛ چونکه هه موویان داوای شیرباییه کی زوریان ده کرد. ئە گه رچی برۆ و ئامینه له هه رهی مندالییه وه ئاشقه پرووته بوون، به لام برۆ قهت پریسکهی دلی لای دایکی نه کرد بۆوه و به رهی له سهر ئەم رازه هه لئه دا بۆوه.

له شه ویکی ئەنگوسته چاودا، کاتیک برۆ له سهر کاری ده گه رایه وه بو مالی، ئامینه ی

دیت بە مه‌لوولی و خه‌مباری. برۆ زه‌رده‌یه‌کی هاتی و پاش سلاو و چاک و خوشی و ده‌سته‌ملائێ، پرسی:

«ئامینه! کچی بۆ وا په‌شۆکاوی؟ ده‌لێی گریاوی! پیم نالێی چی بووه؟»

ئامینه گوتی:

«جانگیر به‌گ ناردوو یه‌ته‌ سه‌رم».

به‌ بیستنی ئەم هه‌واله‌ برۆ هه‌لچوو و ده‌نگی لێ بلیند کرد:

«ئه‌من کورپکی خانه‌دانم... ئه‌رخه‌یان به‌ ویستی دلم ناگۆری... تۆ یا بۆ من ده‌بی یا بۆ گل... ئیمه‌ له‌ مندالییه‌وه‌ و پیکرا گه‌وره‌ بووین و به‌یه‌که‌وه‌ خۆشترین ته‌مه‌نی ژیا‌نمان له‌ کویستانی ئەله‌گه‌زی تپه‌ر کردوو... گه‌لێک که‌ینوبه‌ین و بیره‌وه‌ریمان هه‌یه‌... که‌ چی ئیستا گه‌ره‌کته‌ خه‌یانه‌تم پێ بکه‌ی؟! ئه‌ویش دوا‌ی ئەوه‌ی باوکم مردوو و تۆزی هه‌زاری له‌ سه‌ر شانمان نیشوو، ئەوه‌شی لێ زیاد بکه‌ی و ده‌ردی تۆشم لێ بیته‌ سه‌ر باران؟!»

ئامینه به‌ ده‌م لوشمه‌لوشمه‌وه‌ گوتی:

«نا... نا... برۆ... ئە‌من هه‌ر وه‌ک جارێ دلم له‌ سه‌ر تۆیه‌، به‌لام چاویک له‌ نه‌هامه‌تییه‌کانمان بکه‌... جانگیره‌ خه‌رفاو قرمی لێ خۆش کردووم... ده‌زانم باوکیشم قسه‌ی له‌ قسه‌ی ناچه‌قی و دلی ناشکینێ... باوکم ده‌لێ که‌ ئەو پیاوه‌ ده‌ره‌به‌گه‌ و هه‌تا بلێی هه‌یه‌تی و هه‌رچه‌ندمان شیربایی لێ بوو، ده‌پرژینێته‌ به‌ر پیمان».

برۆ به‌ بیستنی ئەم قسانه‌ که‌وته‌ نیو بیری هزره‌وه‌. ئەو ده‌یزانی تیکه‌وتن له‌ گه‌ل به‌گ دژواره‌، چ بگا به‌وه‌ی سه‌رعیلێش بێ! له‌ناکاو بریسکه‌یه‌ک له‌ مێشکیدا گورا که‌ ئەم شته‌ لای دایکی بدرکینێ بۆ ئەوه‌ی هه‌رچی زووتر مشوورپک له‌ شیربایی ئامینه‌ی بخوا.

به‌پێی دابونه‌ریت، دایه‌ به‌سی مامی برۆی بانگ کرد و به‌ بیده‌نگیکێ،

شیرباییه که یان دانا. پاش ته کبیروپا و برینه وهی مارهی، ده بووایه برۆ خه لات و دیاری
 بدا به که سوکاری ماله کچهی تا له نیو دلێ بنه ماله ی بوو کدا جیی خوی بکاته وه.
 دایه به سێ که بۆ کوره کهی هم دایک بوو و هم باوک، له پۆله ی خوی پروانی
 و گوتی:

«کورم! دیتت پراسپارده ی باوکتهم به جی گه یاند. ته تۆش سبه ی ژن و مندالی خۆت
 ده بی. ئیتر له مرۆ به دواوه، ژیانته ئالوگۆری به سه ردا دی و ده شی وه کوو پیاویک
 به ره ی خۆت له ئاوێ بینیه ده ری. ته و جار ده بی خۆت به خێوکه ی و له هه موویان
 گرنگتر، چاوت له سه ر مه ره کان بی. کورم! سووک و چرووک مه به. کاتیک ده چیه
 نیو خیلکی واپیاوه کانیا ن هه موو یه کجۆرن، ده بی تۆش خویان له گه ل ریک خه ی و
 وه ک ته وان هه ستی و دانیشی».

برۆ ولامی داوه:

«به چاوان دایه گیان».

به پیی دابی خیل، زاوا هه ر که سیکی بانگه یشت بکردایه، دیاریه کیشی بۆ
 ده نارد، جا هه ر چی بی، ده سمال بی یا سابوون. ته وانه ی هاتبانه داوه تی دیاریه که یان
 وه رده گه رت و ته وانه شی که نه هاتبان، بۆیان ده نارده وه؛ بۆیه ته و جار دایه به سێ هاته
 سه ر کاروباری میوانان و له کوره که ی پرسی:

— ته ری بلێ خه لات بۆ هه موویان دانرابی؟

— به لێ دایه گیان... بۆ هه موویان چووه.

— باشه ده ی... دیاریه کان به ش ده که ن؟ ته واون ئیدی؟

— به لێ ته و اووه و له سه ریشیان زیاده... ته وه مامیشم مالی ئاوهدان بی، باربووی

کردووین و هه وت سه ری مه ر داوینی... ته و زانیویتی که به ته نی ده ره قه تی
 پۆره سمیکی وه هانایه یین.

رۆژی دوایی، گوندە کە ی برۆ نە دە ناسرایە وە. حەسار و سەربان و سوانە خە لکێکی زۆری تی خزابوو و دەرزیت هە لاویشتبا یە نە دە کە و تە عەرزى. تە قە ی دە هۆل و زورنایە لە و نێو هە دا بەرز دە بۆ وە و زایە لە ی دە گە یشتە چیا دوور دە ستە کانیشە وە. هە موو سۆرە و تۆرە و قە و موقیلە ی برۆ لە و ی بوون. خە لکی گوند جلۆ بەرگی جە ژنە یان پۆ شیبوو. کلاو و جامانە یان لە سە رنابوو و بە قاقا و پیکە نینە وە خێو تە تاو خێو تە و ماله و مالیان دە کرد. لە لایە ک، حیلکە ی ژنانی تە پپۆش و جوانپۆش دە هاتە گو ی و لە لایە کی تر، پوو لە کە و زپوزە نگیانە ی زپیرین و زیوینی سە ر ئالقه و کو چکە ی نە شمیلا ن بریقە یان دە دا یە وە. لە و بەر تر، سواران بۆ دە و دە وانی و گریو غاری کۆ ببوونە وە و هاتو هە ویان تیکە ل بە کۆرژن و خر مە ی ئە سپ و ئا و زە نگیان دە بوو؛ هەر کە س دە یویست بازو بوورد و هونەری ئە سپە کە ی نیشانی سە یر کە ران بە دا؛ هە ندایکیان گریویان دە کرد. هە ندایکی دیکە شیان، بۆ سە لماندنی رە سە نیتیی ئە سپە کانیا ن شیر و رپویان دە هینایە وە.

شە ر ناخیوی و تە راتین دە ستی پێ کرد. مە و دای گۆرە پانی ئە سپە کان دە کیلۆمیتەر دە بوو. سوار بە چوارنل دە هاتنە سە ر گۆرە پانە کە و لە نا کاو لە عەرزى هە ل دە قە نران؛ لە و ی بە هە وای دە هۆلی ر م بازینیا ن بە ئە سپان دە کرد؛ لە گە ل دە نگى تیژی زورنایە، وە چە پۆک و سە مایان دە خستن و بە دە وری بە ز مگایە دا دە سوورپان و خوار کە و پپچکە یان دە دا.

بە م جۆرە خە لکە کە سە ر قال و خۆش حال بوون. لە و دە مە دا برۆ لە سە ر کورسیلە ی زاوایە تی دانیشتبوو. دە ستە ی کورپان لپی هالا بوون و گۆرانیان لە بەر یە ک دە گپرایە وە و دە یان کردە سە ما و هە لپە رکێ. چە ند کە سیکیشیان خە ریکی تیف تیفە دانی زاوا دە بوون. بە پپی دابی کوردانی لای ئیمە، تووکی سە رى زاوا بە مە قە ست کورت دە کراو؛ بۆ ئە م کارە ش هە ر کام لە هاو رپیکانی دە چوونە لای سە ر تاش و پارە یان پپی دە دا و داوایان لی دە کرد تا زووتر بیت و سە رى زاوا چاک بکا. پارە یە ک کە بە م جۆرە کۆ دە بۆ وە، دە چوو هە نێو داخە لى زاوا وە.

ئامینه له لاپانکی و لای دهسته خوشکه کانی جلی بوو کینی ده بهر ده کرد. ئه وانیش به سهر هاوړی تازه بوو کیاندا هه لده گوت و ده یان کرده هونه هون. کچۆ له یه کیان به دم فینگه فینگه وه ئاوا گۆرانی جگۆرینی بوو کی ده گوته وه:

غهرییم، غهرییی خوای بیمه کانی
 هاتوو مه ته بهر رۆژی ده ئاسمانی
 دلّم واله سهر ماله باوانی
 قهت ناکه م بسکان په ریشانی
 تی نادم خه نه و رهنگی ده خمخانی
 دل له بو شیوو کولی دایکم ده کا جۆلانی
 ماله خه زووران چاله، چه شنی به ندیخانی
 ئه وه شور شور دین فرمیست له چاوانی
 خوشکی، بهس بگری له گه پری ده دیلانی
 زاوا جحیلّه و ئیستا نه که وتوو ته زور هانی!

پاشان هه موویان و یکر ده گریان، به لام له گه ل ئه وه ش، به بوو کیان ده گوت:

«به ختی خۆت میرده کهت لاو و به کاره. خوا ده زانی ئیمه تووشی کی ده بین و کی ده نیریته سهرمان. رهنکه سهر به هه وی میردی بکهین و یان بچینه باخه لی ئیختیاریکی ئالۆ سه وه. ئه و کاته یه واییمه ده لێین به نا چاری ماله باوکمان جی ده هیلین و ئا ئه وساته یه که ده بی پر به دل بگرین».

به ره بهری رۆژ کلابوونی، داوت به ربوو و بیده نگی نه ختیک به سهر گونده که دا سه پا. بوو کنی پیلی ئامینه یان گرت، سواری پشتی ماینیان کرد و دوا جار له پیش ده روازی ماله زاوای دایان به زاند. ته قه ی خوشی کرا. دایکی برۆ دوو قاپی به دهسته وه بوون و به دابی ده وار نشینان له پیش بووک وزاوا کردیه سه ما.

کاتیک ئامینه دەیویست له لاشیپانە ی دەرگاوه پەت بی، ئەو گۆزەیه ی والەسەر
پێگە بۆیان دانابوو بیشکینی، شکاندی و چووو ژوورەو. زەماوەندە که لەو پرا برایه وە.
خەلکە که ش هەموویان چوونەو مأل و بیدەنگی سیپەری بەسەر هەموو شوینیکدا کیشا.
ئێستا ئەو سالیکی ئامینه کۆچی سووری کردوو و بە قسە ی خۆی سیازدە مانگە
هاتوو تە مألە برۆی. بەلام ئەو تەنیا پاش تپەپینی ماوێه ک لە زەماوەندە که یان،
چاوپرووی مە جلیسی کراره و لە پرووی هەلھات خەسووی بدوینی.
جانگیر بە گیش که تاووە کوو ئێستا زەرگی بیروحمی ئامینه ی لە دلدا مابوو و ئەو
گریه لەسەر سینگی پەپکە ی خواردبوو، کوخای دەنیریتە لای باوکی. بەلام کاتیک
کابرا گەراو و هەوالی زەماوەندە که ی بۆ هینا، بەگ سویندی خوارد دەسەر برۆو نەچی
و نەهیلی خۆشی لە ژیان خۆی بینی.
سات و سال و مانگ و پوژ تپەپ دەبوون. برۆ و ئامینه بە خۆشی ژیانان دەبرده
سەر و دایه بەسپیش لە لای کور و بوو که که ی نوقمی زەریای بیبەستینی بە ختە وەری بوو.

دهسپیکى سهرده مپكى نوى

پیره زستانی بيمراد به دم ئاويلکه دانه وه سهيرى پشکوتنى ئاله کۆک و هاتنى
 وه زى به هارى ده کرد. هه تاو سههري وه ده رنابوو و به تين و تاوى گهرم و به تيشکه ي
 زيرين و پرشه نگداری خوى، قرچه قرچى خستبو وه نيو دلى ولاتى. وارگه و خرودۆل و
 ته پۆلکەش، يه کسه ر ببوونه پارچه زيرپک و ئاورنگيان ده دايه وه.

ئاورپكى خوش له بهر تاو ليكى كرابوو و چهند كورد يكيشى تى ورووكابوو.
 سيبه رى سمپلى زليان، ده كه وته سه ر پوخساريان و چاويشيان له بهر بليسه ي ئاوره كه
 پر ده بوو له ورشه. پياوه پيره كان وا به سه برايە ك قسه يان له گه ل يه كتر ده کرد كه مرؤف
 لای وابوو دهنگى شورەي ئاوه. له وه ده مه يدا، عه دي هات و سه باره ت به له وه پرگه و
 زه ويوزار و باج و خه راج و شتى له م جوړه، ئاوا ملي نا له قسان:

«زۆر باشه... بو تاقه جاري كيش بيت وه بير خوتانى بيننه وه كه چ ئازاريكمان
 له ده ست ئەم مارزباوكانه ده كيشا... ئەمانه كيشا كيشا و له وه پرگه ئادان و به پيت بووايه،
 بوخويان هه لده لووشى... نه باجيان ده دا نه خه راج. ده سه ر ئەوه ش، دارونه داری
 ئيمه يان به تۆبزی ده ستاند. به لام به خوشيه وه و هه ر ئەو جوړه ي كه مستو ده يگوت،
 چيمان پي نه هيشتون. ئيستا كه زه وي و له وه پرگه كه وتوونه ته ده ست جفاتى ديها ت و
 ده واران.»

عه‌دی به دوورودریژی سه‌بارهت به زۆر شتی دیکه دوا و پاشان شمشاله‌که‌ی به لێوییه‌وه نا. هه‌وای شمشاله‌که‌ی وه‌کوو تیریژی گه‌رمی خۆر، به‌نیو دۆل و ده‌شتاندا بلاو ده‌بۆوه و سۆز و سه‌دای ده‌گه‌یشه‌ پره‌شمالی خیلان و له‌گه‌ل خۆی شادی و خۆشیی بو‌پۆلی کچان به‌ دیاری دینا و ده‌یخستنه‌وه‌ بیری کۆنه‌گراوی و کوره‌حه‌یرانی. خه‌لکه‌ که‌مه‌ده‌ست و که‌سه‌سه‌که‌ش له‌ خۆشیی ته‌وه‌ی وا به‌ نازادی و سه‌ربه‌ستی گه‌یشه‌تون، تییان هه‌لده‌کرد له‌ ئاواز و گۆرانی و ده‌یانکرده‌ شایی و لۆغان و سه‌ما و هه‌له‌پرکی. له‌گه‌لکوو کازیوه‌ نه‌نگووت و شمشال که‌وته‌ دوایین هه‌ناسه‌کانی، خه‌لکه‌که‌ش ورده‌ورده‌ بلاوه‌یان کرد.

جه‌نگه‌ی شیرن خه‌وی بوو که‌ له‌ نیو یه‌کیک له‌ هۆبه‌کان، له‌ ناکاو بوو به‌ ژاوه‌ ژاو و قه‌رموقال. پیاوه‌کان به‌ تویی کراس و ده‌ریپی نیو ماله‌وه‌ له‌ تاوله‌کانیان ده‌ره‌پرین. دیتیان ته‌وه‌ ده‌سته‌یه‌ک له‌ سه‌ر مالی هۆبه‌دا ته‌موورکه‌یان داوه‌ و خه‌ریکی قسانن. که‌سه‌ نه‌یده‌زانی به‌و نیوه‌شه‌وه‌ بۆچی ئاوا به‌ گه‌رمی وه‌قسه‌هاتوون و که‌سه‌یش له‌ هۆکاری ته‌وه‌ هه‌للابگره‌یه‌ نه‌ده‌گه‌یشه‌ت. سیبه‌ری ده‌سته‌و‌دایره‌ی به‌گی لیکه‌وتوو و شیخی ر‌دیندریژ به‌ دیار ته‌وانه‌وه‌ ده‌بینرا. پروون و ئاشکرا بوو که‌ ته‌وان ئاگری دیزه‌که‌یان خۆش کردووه‌ و ده‌سته‌چیله‌یان وه‌بن داوه‌.

ئا به‌م جو‌ره‌ ده‌ستیان کرد به‌ هاته‌ران پاته‌رانان:

«ئه‌ی خه‌لکی ئیماندار! خودا به‌م زووانه‌ نه‌هامه‌تییه‌ کمان سواری شانی ده‌کا!
چونکه‌ حکوومه‌ت هه‌ر هیچ که‌ وا که‌وتوو ته‌ ده‌ستی ته‌و خوانه‌ناسانه‌، به‌لکوو هاتوون ده‌سه‌لاتیان له‌ شیخ و ئاغا‌کانیش ته‌ستاندوووه‌. هه‌نوکه‌ ئیمه‌ که‌وتووینه‌ به‌ر مه‌ترسیی پرووخان و نه‌مان. تاوانی هه‌مووی ته‌م شتانه‌ش پاکی له‌ ته‌ستۆی مستۆیه‌. پرۆنه‌ زگی و وه‌ک ریوی که‌ولی که‌ن و هه‌قی ئیمه‌شی لی‌ بستینه‌وه‌!»

به‌پێچه‌وانه‌ی داخوازی و چاوه‌روانییه‌کانی کابرا، خه‌لکی چه‌وساوه‌، به‌م هه‌والانه‌

دلیان پشکووت و به په له پهل وهه له ههل گه پانه وه نیو کۆلیت و کۆخته مالی هه ژارانیهان و داروده سته ی به گ و شیخیان به ته نیا له وی هیشته وه. شه و راشکا و ئاسمان و زهوی لیک درووانه وه. هه ست و خوست له ولاتی برا و سه ره له نوی خه لکه که چوونه وه نیو پیشکه ی خه وی.

هات و رابرد. دهوله تی سوڤیه تی ئه رمه نستان، گوندی نوی بو کورده کان ساز کرد. ئیستا مالی دوو و سی نهومی په نجه ره دار، جیگه ی په شمال و کادینیان گرتووه ته وه. په شای ئه مپۆکه بوونه برابه شی یه کتر. گه له جووت و زیاره و هه ره وه زی ده که ن. به هاو به شی زهوی داده چینن و مهرومالاتیان به خپو ده که ن. ئه وان به ملک و مه زرای خویان گه یشتون و به ته راکتور زهوی ده کیلن. هه روایت ه وه، ئامیری گرتنی پۆن و په نیر و سه رشیر به سه ر مه زرا هاو به شه کاندایا و کراوه ته وه. له گه ل ئه وه ش، گه لیک پسپۆر و داهینه ره له نیو کورداندا پی گه یشتون. سه رپاکی خه لکی ئه ندامی کۆلخۆزن و تیکرای لاوان بوونه ئه ندامی پارتی کۆمۆنیست و روویان کردووه ته قوتابخانه. زۆر به یان چوونه زانکۆی پیشه یی و خه ریکی برینی په ی به ززی خویندن و پرۆزه ی گه وره ن. به هه زاران که سیان له زانکۆکانی لیننگراد و مسکو سه رقالی خویندن بالان. جگه له وان، هه یچ مالیک به بی ئاو و کاره با و هه یچ گوندیکیش به بی قوتابخانه و سینه ما و نه خو شخانه و په رستگه نیه. مامۆستایانی ئایینی له پال زانستی دینی، بابه ته کانی پۆر ده خوینن و ده گه نه ئاستی به ززی خویندن و داده مه زریین و ده بنه فه رمانبه ری حکوومه ت. له گه ل ئه مانه ش، ژیانیکی نوی هه ره وه زی له نیو هۆبه ی کۆچه راندا دامه زراوه.

ئه مپۆکه کوردانی چیا ئه له گه ز له جیاتی ئه وه ی بینه ئۆکه ر و شه رکه ری شیخ و ده ره به گان و له به ره فه می و ده به نگی بینه گالۆکی ده ستی داگیرکه ران، له ئاشتی و هه ساوه ییدا ده ژین و له پیناو پیشکه وتنی یه کیه تی سوڤیه ت و جیهان و بو ئازادیی چه ندین میلیۆن کورد، شه و و پۆر تی ده کۆشن.

فەرھەنگۆک

« ئ »

ئاژوهر: لىخوپر.

ئاژوتن: لىخوپرىنى مەر و گاران، شتىك وەپىش
خۆ دان و بۆپىشەوۋە پادانى.

ئاسۆگ دان: بەدىياركەوتن، وەدەر كەوتن.

ئاشقەرووتە: ئاشقە و ماشقە، دوو كەس كە
يە كترىان لە رادە بەدەر خۆش بوئ.

ئاشگە: چىشتخانە، ئاشپەزخانە.

ئاشناورۇشنا: خزموكەس، كەسوكار.

ئاشپىر: ئەو كەسەيە و باراش دەباتە ئاشى.

ئاقىلە: كەرەسەي جوت و كىلانى زەوى.

ئاگرودوو بران: مال كويروبونە، ويرانبون،
نەمان.

ئالقه رىزە: مزارىكى درىزە كە لە دەرگە دەخرى
بۆ داخستنى.

ئالقه و كوچكە: سەرپۆشكى ژنانەيە لەنيو
كوردەوارىدا.

ئابوور: شەرەف، داوینپاکی، نامووس.

ئابوور كردن: رىكخستن، سەروسامان دان.

ئاپۇر: قۇرت، ناخۆشى.

ئاپۇرە دان: كۆبوونەوۋەي خەلكىكى زۆر.

ئاتەگ: داوین، بنار.

ئاحیل: قەيرە، سەرە، كەسپكە و تەمەنى بەرەو

پىرى ھەلكشابى (تیب: گەرى ژيان چوار بەشە

كە برىتین لە مندالى، جحیلی، ئاحیلی و پىرى).

ئاخۇران و بخۇران: ئالۆزى، فیتنە، كەسبە كەسى،

پشوى.

ئاخىز: ھەستان، ھەلسان، نیو ھەلسان.

ئادان: زەوىي بەپیت.

ئازالە: سووتەمەنىي زستان

ئاژوان: لىخوپرىن، چوونە جىگەيەك بە سواری.

ئالکاو: ئالۆز، شیواو.

ئالۆس: گەند و بۆگەن.

ئالە کۆک: هەلە کۆک، گیایە که وا له سەرەبه هاریدا دەپروێ. (تیب: له حیکایەتە کوردییە کاندای شتیک هەیه به ناوی زەماوەندی زستان و ئالە کۆک که له ویدا ئالە کۆک خواز بێنی زستان وەدوا دەخا، ئاخریکە ی زستان دە که ویتە سەرەمەرگی و به هار دێ و ئاواتی نایەتە دی).

ئالیک: تفاق، جەمە جۆی یە کسم.

ئامان: جام، گۆزە.

ئامانوشیان: هاتوچۆ، پێوەندی.

ئامباز بوون: بەرەنگار بوونەوه، بە گزاجوون.

ئانگزا بوون: بە گزاجوون، ئاوقا بوون،

ئاوقەد بوون.

ئاوار تە: ریزپەر، لادراو، هەلاو پیراو.

ئاوال: هەوال، دۆست، هاوڕێ.

ئاوالدەرس: هاو پۆلی، هاوکلاسی قوتابخانە.

ئاوالشوان: ئەو کەسە یارمەتی سەرشوان دەدا بۆ لەوە پاندنی میگەل.

ئاوانتەچی: کەسێکە مأل و سامانی خەلک دەخوا و بە فیرۆی دەبا.

ئاورا: برسی.

ئاورنگ دان: بریسکانەوه.

ئاوڕیش: بەرەنگاری.

ئاووزی: ئاوال، هاوتە مەن، هاوال، هاوشان.

ئاووزیاگ: پینگە یشتوو، گەورە بوو، تینگە یشتوو، تینگە ییگ.

ئاووزەنگ: رکیف، زەنگو، زەنگۆ، ئاوزەنگی، دوو ئاسنە وا بە راست و چەپی زینەوهیە و سوار پێی تی دەخا.

ئاو لێ نە خوار دنەوه: خێرا و دەمودەست جێبە جێکردنی کاریک.

ئاوماال: دراوسی، هاوسی، دەرو جیران.

ئاوهر: هۆش، ژیری (تیب: واتایە کی تری ئاوهر، باوهر و دلنایییە).

ئاوهر: عەقل.

ئاوهرسی: فەقیانە، فەقیانە، سۆرانی.

ئاوه کی: ئازەل یا و لاخیکە والە میگەل و پەوهی خۆی بزر بووسی و بچیتە نیو پەوه و پانیکی بێگانەوه.

ئاوی چاو داھاتن: کویر بوون.

ئاویژە: بەراو.

ئاویلکە: سەرەمەرگ، گیانە لا.

ئسپار: هەلگێرانەوهی زەویی نیو باخ، تەکمیش.

ئۆر تە: فەرشیک که لە نیو پراستی مأل پراخری، تەختپۆش، فەرش.

ئەژنۆشکاو: کۆستکەوتوو، مردوو لی مردوو.

بابنۆکه ر: گه و ره ی تۆکه ران.

بابه ده ست: هه ژار.

باجه وان: باجگر، باجه ستین.

باده لئین: که له بهر، درز و قه لشتی بچکۆله که له ده رگه و په نجه ره و دیواراندا بای پیدایه بیتته ژووره وه.

باراش: ئه و باره ی ده بیه ن بۆ ئاشی.

باربوو دان: یارمه تی کردن، یارمه تی

مالی دان.

بارچه وتی: کرداریک که به پیچه وانیه ی باو و نه ریتی کۆمه ل بێ.

بارکه وته: که سییک که به ده ختی و نه هاهمه تیه کی زۆر سواری شانی بووبی.

بارگه چی: که سییکی کاری ئه وه بێ بارگه سازکا و بیپچیتته وه و که گه یشته چی، که لوپه لی پیویست ده ربینی. (تیب: له دیوه خانی ده ره به گی کوردستاندا، که سییک به تاییه تی بۆ ئه م کاره ته رخا ن کراوه و کار به ده ستان و ده وله مه ندان هه ر کامیان بارگه چی خۆیان هه بووه).

بارۆشه: باوه شین.

بارپزه: نم نمه ی باران

باز: رپیاز، ریگه، رچه.

بازره بوون: له پر ده رچوون و هه لاتن، به په ریشانی و به غار هه لاتن.

ئه ستونده ک: کۆله که ی په شمال.

ئه ستیور: ئاژه لیکه و اسالیکی نه زایی، نااوس.

ئه سکو له مه نجه ن گیران: گیرانه وه ی شته کان به وردی، به وردی باسکردنی شتییک.

ئه شقییا: که سییک که یاخی بووبی، که سییک که له به رانه ر زۆرداریدا راپه رپی.

ئه شکه له: ئه شکه نجه، ئازار، ره نج.

ئه گره: ئیره.

ئه نگیه: تیره او پیژی ده سراست، تفه نگه او پیژی خالکوت، نیشانه شکین، له ئامانجه ره.

ئه نو ابراو: هه ژار، بیته نوا، بیته نا.

ئیهختیار: پیر.

ئیلخ: له یلاخ، کوستان.

ئینه که به ری: لاساری، گوینه بیستی، یه کتر قه بوول نه کردن.

«ب»

با ره گوینان نیشتن: له خۆ ده رچوون، خۆ لی گۆران.

بابانو پیران: بابانکۆر، ژنیکه واکه سوکاری نه بی (تیب: به ئافره تیکی خاوه ند که سوکاریش بابانئا واده گوتری).

هیتان، به دهرفهت زانین بۆ ئه نجامدانی شتیک.

بای بال دان: پشو و دان، حه سانه وه.

ببرای بر: ببرای، هیچ کاتی، قهت.

بربر بوون: لیک بلا بوونه وه و لیک ترازانی

میگهل، لیک ره وینه وه ی میگهل، لیک ترازان.

بر کردن: برینی ریگه.

برناخ: کونه لووت.

بروبزگور: جلی شپودر، بهرگی دراو، بزگور،

پارچه ی شیتال شیتال بوو.

بزموک: داریکی چکۆله یه وا بهنی له ههر دوو

سهری ده خهن و ده یکه نه ده می کاریله ی ساوا

و ئینجا به نه کانی ده بهستن بۆ ئه وه ی دایکی

نه مژی (تیب: لیژدها مه بهست له و بهر بهست و

له مه پهرانه یه که مروّف له خو ی نامۆ ده کا).

بزیسک: کلپه.

بزاره: وهرگیران.

بستوقولانج: بیوانه یه که بۆ گه زکردن

(تیب: بست بریتیه له پانیی دهست له سهری

په نجه تووته وه تا ده گاته سهری په نجه گه وه.

جگه له وه، قولانجیش پانایی دهسته له سهری

په نجه ی گه وه وه تا سهری قامکی دۆشاومژه

یا هه مان په نجه ی ته نیشته په نجه ی گه وه ره ی

دهست).

بله وه ز: لاسار، که لله ره ق، دیکتاتور، که سیک

وا گو ی ناداته قسه ی ئه وان ی تر.

بازه رقه بهستن: ده ره پینی شتیک یا

که سیک له ناکاو.

بازه له بوون: خره که بوون، گه وه بوون.

باشو بووش: خوش پابواردن.

بالیف: بالیف، بالنج، سه رین.

بالابسته: کورته بالآ.

بالچوغه: دهسکی شه مشیر، دهسکی شیر.

بالوره: جو ره گو رانییه که.

باندوور: نیر، نیل.

باندور: کارتیکه ری، گوشار.

بانوک: ئه و که سه یه وا بهرخ و کاریلان ده گری

و ده یان خاته وه بهر دایکیان که لییان نه بان بووه

(تیب: لیژدها مه بهست ئه و که سه یه وا مروّف

ده باته وه سه ر په سه ن و پابردووی خو ی).

بانینراو: کاریله و بهر خیکی ساوا یه که وه بهر

مه ر و بزنی غه یری دایکی خو یان خسته ی،

ساوا یه ک و له ریگه ی بانانده وه له دایکی خو ی

دوور خرابیته وه (تیب: لیژدها مه بهست مروّفیکه

وا له خو ی و په چه له ک و په سه نی نامۆ و نه بانه).

باوخوش بوون: گه وه بوون.

باوه خولن: سوورانی مروّف به ده وری خویدا.

باوه گو: قسه یه ک و به نیازی زیاتر پروونکردنه وه

و به راست زانینی پا و وته یه کی تر ده کری.

باو هیتان: دهرفهت لی هیتان، فرسه ت لی

به دمدا هاتنه وه: به توورپه يي جواب دانه وه.
 به فرکان: به په له، به هه شتاو، به فرکه فرک.
 به هه له داوان: به په له پهل، به له زوبه ز، به هه لپه.
 به تلاندن: کوشتن، له نيو بردن.
 به خته نوک: به خته وهر، خواپيداو، خو شبه خت.
 به داروبار: که له گه ت.
 به ده وار: چاره رهش، بيه خت.
 به رات: هه قده ستي شوان، شوانانه، کارانه ي
 شوان (تیب: هه روه ها به و پارهی واله به رامبه ر
 پيشنويزی مزگه وت ددری به مه لا، به رات
 ده گوتری).
 به راتخوړ: نه و که سه ی که بژیوی ژيانی
 له ريگه ی وه رگرتی به راته وه داين ده بی وه کوو
 شوان و پيشنويزی مزگه وت.
 به ربار: ملکه چ
 به رجه وهن: دووره ديمه ن، پروانگه.
 به رچايی: به رچا، نانی به يانی، سوبحانه، تاشت.
 به رده وک: به رده ست.
 به رزاخ: داميتی کيو.
 به رزه کی بانان: به که سپک ده وتری که له
 گو به ند و هه للايه کدا ده ستي بووی و توانييتی
 لئی ده ربار بی.
 به رکار: بابه ت، بابه تی کار، هه ر شتيک
 واثاماده کرابی بو ته وه ی ده کار بکری یا

بلحه روو: چاو حيز.
 بن کلک خوراندن: فريودان، ته فريودان به
 قسه ی خو ش بو ته وه ی که سپک کاریکت بو
 نه نجام بدا.
 بناشت: گله یی، ده مه قاله.
 بناو بوون: چوونه خواری شتيک به ناوی چه م
 و پرووباراندا.
 بنپسین: له په گ و ريشه ده رهينان (تیب:
 پيچه وانه که ی ده بيته سه رپسین).
 بوخچه ی نه کراوه: که سپک واژنی نه هيناي و
 به کوری ما بيته وه.
 بووکنی: نه و که سانه ی که له گه ل بووکی ده چن
 و له ماله زاوا دای ده به زينن.
 بوون به بلقی سه رئاو: له نيو چوون، فه وتان.
 بوئو: ويژر، قسه که ر.
 بوړانپيچ کردن: پاملين و تالان کردن.
 بول: زهنگوله ی قه باره گه وره.
 به تانو پودا هاتن: پي هه لگوتن.
 به ته نگاو تيله دنيا هه لگرتن: دنيا توندگرتن،
 زور له خه می دنيا دا بوون.
 به چه قی نه حله تدا چوونه وه: توورپه بوون،
 قه لس بوون.
 به ده ن دووک پيوه بوون: گرفتار بوون به
 شيويه کی چاو ه پرواننه کراو.

پزوی دهرپێ و شهروال و رانک هه‌لده کیشری
بۆ به‌ستن.

به‌هاتوبات: به‌به‌خت، به‌خۆشی، به‌ئقبال.

به‌هاربه‌ند: جێه‌کی تایبه‌تیه‌ که‌ و‌لاخی تیدا
ده‌به‌ستریته‌وه.

به‌هه‌رهمه: به‌په‌له‌ و‌به‌بێ لیکدانه‌وه.

به‌یده‌ست: ملشۆر و‌ده‌سته‌پاچه‌کراو.

به‌ینه‌تدار: وه‌فادار، به‌ئهمه‌گ، لایه‌نگر.

بێ لغاو ئاو خواردنه‌وه: گرنگی نه‌دان به
که‌س، گوێ نه‌دانه‌هیچ شتیک.

بێخوویی: بیهۆشی.

بێ دارومال: هه‌زار، نه‌دار.

بیر: چالاو (تیب: له‌ واتای باودا بیر هاوواتای
هزر دانراوه).

بیر: ریزکردنی مه‌ر بۆ دۆشین.

بیرون: سه‌حرا.

بیند: بلند.

بیوه‌ر: هه‌زار، خه‌لکی بیداهاات.

کاریکی له‌سه‌ر بکری.

به‌ر کاو: به‌رکیو، داوینی چیا و‌کیو، به‌رزاخ.

به‌روبو‌دریژ: کاریک واکات و‌ده‌رفه‌تی زۆری
بوێ بۆ نه‌جامدان یا ته‌واوکردنی، کاریک که
دره‌نگ بگاته‌حاسلاتی.

به‌روباو: به‌روبووم، به‌روبو، حاسلات.

به‌رپژه‌و: زه‌وییه‌ک و‌ده‌غل‌ودانی زۆر بێ،
به‌پیت، به‌به‌روبووم.

به‌ریوانی: نیو‌ریوانی.

به‌ره‌زه: ئاواره، دووره‌ولات، ویل.

به‌ستیر: فه‌رش، جووره‌فه‌رشیکه‌.

به‌سته: قازانج، سوود، ئاکام.

به‌فرچوونه‌وه: به‌فرتوانه‌وه.

به‌فره‌خۆره: جووره‌به‌فریکه‌ له‌ به‌هاراندا
ده‌باری و‌زوو ده‌تویته‌وه، به‌فره‌خۆرکه‌.

به‌فره‌سه‌ران: شوینی بلیند، به‌رزایی، ئه‌و
جێگه‌یانه‌ به‌فری لی که‌وتبێ، شوینییک
به‌فره‌که‌ی به‌سه‌ریه‌کا که‌وتبێ.

به‌قا پێ کردن: باوه‌ر پێ کردن.

به‌لگوبن کردن: له‌نیو‌بردنی شت،

سه‌روبن کردن.

به‌له‌سه: یاخی.

به‌نده‌خوین: دۆخین، په‌تیکێ درێژه‌که‌ له‌

«پ»

پاییزه برا: ئەو کەسەى تەنیا وەختى خەرمانى
پاییزى دیت و داواى بەشى خۆى دەکا (تیب: بە
دۆست و ئاشناىە کیش دەگوترى واکەمپەیدایە و
درەنگ دەردەکەوئ).

پرېبیر: بېرمەند، ھزرقان.

پرەمە: دەنگى لووتى ئەسپ، دەنگى لووتى
چارەوئ، ھەناسەدان بە لووت بە توندى بە
جورئ کە دەنگى لیتوہ بئ، دەنگى گریان،
گریان.

پرۆپاتال: مالات، ھەيوانى مالى، ئازەلى مالى،
مانگا و جوانەگا.

پروش: بېتھیز، لاواز.

پشتیر: تەویلەى مالاتان.

پلک: پوور، ميمک، يايکە.

پلېشانەوہ: پانبوونەوہ لەبن شتیکدا، پەلخان،
ھەلفلیقان، پانوفلچ بوونەوہ لەبن شت یا
دۆخیکدا.

پنجومۆر بوون: پراگیران لە جیگەبەک و
نەچوونە دەر، تەوقیف کران.

پوور دان: پوور کردن، تالان کردن.

پووشى بەر رۆژ بوون: بېرئیز بوون.

پۆپ: قزى ژن.

پۆپچەرمگ: سەرسپى، پیر.

پۆپکە: پۆپە، لووتکە، دوندى کيو، تەپلەسەرى

پاتەخۆر: بەرماوخۆر، چلکاوخۆر،
وردکە نانخۆرى بەر دەرکان.

پارده: دیوارى کورتى ھەلچنراو بە وشکە بەردان.

پارسەک: سوآلکەر، ھەزار، نەدار.

پازار: گرانیٹ، بەردى گرانیٹ.

پاشماله: ئەوانەى کە لەگەل خیل دەچن بۆ
ھەوارى و لەوئ لە خزمەتى مەرداراندا دەبن.

پاشەبەرە: مندالى ئاخرى مال.

پاشەن کلۆش بوون: بئ پشتیوان بوون، بئ
پالپشت بوون.

پاشەوار: شوپ و شوینەواریک کە دوای
نەمانى کەسێک یا خەلکانتیک جئ دەمیتئ،
ئاسەوار، ھەرون، شوینپئ.

پاکار: کەسێک کە بەردەستى بەگ و خانە.

پالە: دروینەوان، کرێکارى مەزرا، سەپان.

پالین: دەمەوئوارئ.

پانتاوى: شوینى پان و تەخت، گۆرابى،
تەختابى.

پاوانکارە: کەسێک واکاوانى لەوہرگەبەکى
بەدەستە، کەسێک کە لەوہرگەبەکى لە ئیختیار

دایە.

شاخ و درهخت (تیب: به تاجی سه‌ری
که له شیریش پۆپکه ده‌گوتری).

پۆرک: پۆرگ، نیومالی کۆچهران.

په تیاره: شیتۆکه و به‌ره‌للا.

په‌ره‌لاویشن: به‌جیه‌یشن و لات.

په‌ره‌رۆچکه: به‌رزایی ئاسمان.

په‌رگان: سیستم، سیستم.

په‌روپۆ: مال و سامان.

په‌ریز: ئەو زه‌وییه‌ی وا ده‌غله‌که‌ی درواپته‌وه
و ته‌نیا لاسکی ده‌غله‌که‌ به‌قه‌د بستیک له‌ زه‌ویدا
ماپته‌وه، فه‌ریز.

په‌ریوه‌ بوون: دوورکه‌وته‌وه له‌ زید و نیشنمان،
کۆچ به‌ره‌و و لاتیکه‌ تر.

په‌ژراندن: قه‌بوول کردن.

په‌ک پێ نه‌که‌وتن: بێباک بوون، ده‌روه‌ستی
که‌س نه‌بوون.

په‌ل له‌ هه‌وران کوتان: گه‌وره‌ بوون،
سه‌رکیش بوون.

په‌نخۆر: ئەو تفاق و گیایه‌ی وا باش نه‌جووراوه
و حه‌یوان فری ده‌دا.

په‌له‌په‌روزی: به‌زه‌حمه‌ت و به‌په‌له‌په‌ل.

په‌نامه‌کی: نه‌ینی.

په‌په‌چکه : په‌په‌چه، تورپه‌ن، تووره‌که‌یه‌کی
په‌رۆیه‌ که‌ شوانان نانی تیدا ده‌به‌نه‌به‌نده‌نی.

پیناک: باج و سه‌رانه.

پینتاو: پارچه‌یه‌کی ته‌نراوه‌که‌ له‌ پیوه‌ ده‌په‌چری
و کاله‌ی له‌سه‌ر ده‌په‌ی ده‌کری.

پیره‌وکه‌له: پیره‌وکه، مندالی بچووک، مندالی
تازه‌په‌ه‌لگرتوو.

پینسیر له‌به‌ر دادرین: سکالا کردن.

پینسیر: یه‌خه، به‌رۆک.

پیش خوارده‌وه: مشه‌مش هاتن له‌رقان.

پیکبران: پیکه‌یشن، ویسال.

پیکۆره: نۆکه‌ر، نۆکه‌ری نیومال، ده‌ستوپه‌ندی
که‌سیک، پیاده‌ی له‌شکه‌ر (تیب: جگه‌له‌وانه، به
کولله‌ی بال نه‌گرتووش ده‌وتری).

پینجه‌ی تار: دوو پۆزی مابن له‌ زستان و سی
پۆژ له‌ به‌هار گۆزه‌رابی، هه‌وه‌لی به‌هاری.

پینوار: نادیار، غه‌یبی.

پینودان: شپۆز، ده‌ستور، په‌وت، بار، میتۆد.

پینوه‌ چوون: دیدار کردن، سه‌ردان کردن.

«ت»

تاژانگ: قامچی.

تاس بردنه‌وه: واق و پرمان به‌هۆی بیستن و
بینینی شتیکی سه‌یر.

توئیتکە: ئارامى، ئۆقرە، توتکە.
 توئوخولونىخ: چەرمەسەرى.
 تۆرەقان: وىژەوان، ئەدىب.
 تۆز لى ھەلنەستان: خەسىسى، پزىدى.
 تەبارە: شتېك كە والەسەرى يەك كۆبووبىتتەو،
 قەبارە، حەجم.
 تەپ دانە سەر: دەسەر كەسىكەو وەر بوون،
 پزانه سەر كەسىك.
 تەپلى ئەمان لىدان: خۆ بە دەستەو دان،
 تەسلىم بوون.
 تەپۇ: جۆرە مېشولەيە كى گەورەيە.
 تەخموتە دارەك: تەشريفات.
 تەراتىن: شەرناختىوى، پمبازىن.
 تەپر كۆرۈنەو: لەو ەراندىنى مەرۇمالات لە چيا
 دوای كۆتايىبى زستان.
 تەپوتووشى: سەرما، تەپوقور.
 تەرەشدار: مەردار.
 تەشك: فەسال، شىو، پوخسار، قيافە.
 تەشكە بەرە: فەرش و گلىمىكى درىژە.
 تەشى لە بەر رىستن: كلكە سووتە كردن،
 دەلە چەيى، لامە لامە لە بەر كردن.
 تەقورەو تىكەوتن: بەسەر شكستدا كەوتن،
 تووشى ھەلاتن و پاشە كىشە بوون.

تاسوخ: ئارەزوومەندى.
 تاشت: ناننى بەيانى، بەرچايى، سوبحانە.
 تاق لى برىن: خاشە بر كردن، خاشە كىشان.
 تاقوجووت: ھەموو، ھەموو كەس.
 تانوت: توانج.
 تاوپەران: دەمەو ئىواری، ئەوكاتەي واپۆژ ئاوا
 دەبىتتەو، ئىواری، خۆرنشىنان.
 تاو كردن: لاس دان و تەفرەدانى كەسىك بۆ
 ئەنجامدانى كاری، قانع كردن، نەرم كردن.
 تاوگاز: تاو سووت، شتېك كە والەبەر تاوى
 سووتابىتتەو.
 تخووب: سنوور.
 تخىلن بوونەو: لىبى درىژ بوون، لىبى پاكشان،
 درىژ بوون، پاكشان.
 ترنجاندن: بردنە ژوورى كەسىك ياشتېك بە
 پالەپەستۆ و بە زۆرى.
 تریقانهو: پىكەنن بە دەنگى بەرز.
 تل پى دان: تل دان، خستن، پالنان بە شتېك
 بۆ ئەو ەي تل بخوا و بکەوئ.
 تىلاساندن: لاری كردن، ترازاندن،
 تىلاسا كردن.
 تىلسان: تىلسان، خووسان، تىلسانەو،
 تەپ بوون.

تهقه له سهري هاتن: تينه گه يشتن.

ته كينه وه: دوور بوونه وه.

ته لان: نهو جينگه يه ده شتايي نيه.

ته له زمه دار: ته لاشه دار، ته راشه ي دار،

پارچه يه كي ته نكه واله دار بيته وه.

ته لي: زيپر، زيپر، زهره.

ته موور كه دان: كو بوونه وه له شتيك، له شتيك هالان.

ته مي: په ند، ئاموژگاري.

ته وازي هينانه وه: عوزر هينانه وه،

بيانو وهينانه وه بوئه نجامنه داني شتيك.

ته وزي: پيوست.

ته ويل: نيوچاوان.

ته يمان: چه په ر.

تينال تينه لاندن: قسه ي نه شياو بو كه سيك هه له بستن.

تيتول پيوه نه مان: دراني جلوه به رگ.

تيته قاندن: هه لاتن.

تينچاندن: خراپه ي كه سيك گوتن به مه به ستي ئازارداني.

تيره شان: دريژايي سه ر پوپه ي شاخ و كه ژان.

تيره گ: به رزايي.

تيره گان: شويني به رز، به رزاييان.

تيره گه شان: مله ي كيوان.

تيسره واندن: ليدان و كوتان.

تينقووچاندن: به پرتاو هه لاتن، به په له خو ده ر باز كردن.

تيك هه له نگووتن: تووش هاتن، تووش به تووشي كه سيك هاتن.

تيكپه ر: به يه كاچوو، له نيويه كدا، له گه ل يه ك، وه گه ردي يه ك.

تياگ: لاسه ر.

تينگ: بين.

تيهه لبوون: به توندي رووه وه هه وراز چوون، چوونه سه ر.

تيهه لگردن: گوراني گوتن به قه و، گوراني چرين به ده نكي به رز.

تيهه لينانه وه: قه ره بوو كردنه وه.

«ج»

جارز: بيزار، وه په ز.

جاله بوونه وه: خلور بوونه وه.

جامخانه: ويترين، هوده ي شووشه به ند.

جيره و قريوه: سرتو خورت، سرته سرت،

چرپه چرپ.

چا و سوور کردنه وه: توورپه بوون.
 چاوشکین کردن: چاوشکاندن، ترساندن،
 تهنیج کردن.
 چاونه ژمیر: به چا و ژماردن.
 چاپهر: له وهر، له وهرپگه.
 چراهه لکرانان: نه وکاته ی که ولات تازه
 تاریک دادی و چرای مالان هه لده کری، سه ری
 شه وی.
 چرای مان کوژانه وه: مردنی باوک و گه وری
 مال.
 چرنوک: چنگورگ، چنگ و نینوک.
 چرووساندنه وه: چرووساندن، نازاردان.
 چلمیره: پشکولی ده رگه، داریکه و له پشت
 ده رگای ده دن بو نه وه ی نه کریته وه.
 چلوبر: بالنده.
 چورته لی بران: جووله لی بران.
 چوونه باخه لی که سیکه وه: شوو کردن به
 که سیک، بوونه ژنی که سیک.
 چوونه سهر به ره: چوونه خوازینی، داواکاری،
 خواستگاری.
 چورتیم: قورت، به لا.
 چه پوکان: له سهر پاشوو هه ستانی نه سپ و
 هارو هاجی کردن، ههر دوو ده ست به زه ویدانی
 نه سپ.

چره چر: هه لو ده ول، ده رد، ماندوویی،
 کویره وه ری، په نج.
 جووقه وار: گیانله بهر، گیاندار.
 جه رگ ودان بهر بوونه وه: ترسان، توکان.
 جه شک: جاشکی چکووله، به چکه کهر،
 جاشک.
 جه شکوله: جاشک.
 جه شوولکه: جاشکی تازه بوو.
 جه لب: کو مه لیک نازهل که بو فروشتن
 کردرابی، نازهل و ولساتی زور.
 جه نده ک: که لاک، جه نازه.
 جه نه کردن: مانگرتن، کاتیک و لاخ و بارگین
 ناروادهلین جه نه ی کردووه.
 جه و آل: ده فریکه و له بهن و موو ساز ده کری
 بو دانه ویله.
 جیج ووت: مه زرا، کیتلگه، په له زه وی،
 پارچه زه وی.
 جیپراو که: مه کو.

«چ»

چاره وی: ماین و نه سپ.
 چاو پی سپی کردن: کوشتن.

چه په پری: ریڼگه ی چه په ک، کویره پری.

چه ت له کارخستن: له مپه ر له پیش دانان،
کارشکینی کردن.

چه شکه کردن: تام کردن له چیشت، خواردنی
چیشت.

چه شه: خواردنیکه وابه ته له داهه کری بۆ گرتنی
نیچیر.

چه قله سه ما: له خوشی شتیک وه سه ما و
هه لپه رین که وتن.

چه قوته ف: گه رمه ی کاریک یان رووداویک.

چه قه سرو: در و شه پر که ر.

چه قه سوو: بی شه رم، بیحه یا.

چه کچن: که سیک که وا خه لک چه ک ده کا،
که سیک که چه ک کو ده کاته وه.

چه ل: جار، که رت، بار، ده فعه.

چه لان: جارن، پی شتر.

چه لاندن: له وه راندن.

چه مولان: ده ست به سه ردا گرتن (تیب: تاژی

کاتیک نیچیر ده گری، چه مولانی به سه ردا ده دا

تائه و ساته ی وا راوچی دی و ئینجا ده ستی

له سه ر به رده دا).

چه وه ر: چه وه ل، په لخور، پاشماوه ی ئالیکی

مالات و ئازه لان.

چیشتانان: قاوه لتونان، نیوانی به یانی و

نیوه روویه.

چیشته که ر: ئاشپه ز.

«ح»

حول: گیز.

حه رماندن: بی شه کردن.

حه رمین: بی شه شی.

حه ژمه ت: خه فته.

حه لحه له: ته شقی ئاسمان، بلیندایی ئاسمان،

ته و قه سه ری ئاسمان.

حه له ق مه له ق: قسه ی پروبووچ، قسه ی بیواتا،

قسه ی قور.

حه وشه دان: راگرتنی مه ر بۆ وچان دان.

حیزه له: حیزه ل، که سیک که هیچی له

باردانییه.

حینه جه: خویندنه وه به سه ر و بۆر و ژیر.

«خ»

خاکه سار: بی شه خت، چاره ره ش.

خالیکه: بۆشایی که له که، به تالایی که له که،

که سانه‌ی وا خزمی که سی کوژراون و بهه‌ویای
تۆله ئه ستانده‌وه‌ن.

خوین و گوشت: له‌ش.

خۆ خستنه سهر گازی پشت: ولامنه‌دانه‌وه
و گرنگینه‌دان به قسه و داوای که سیک.

خۆ له دهسک نان: خۆ ساز کردن،

خۆ ئاماده کردن.

خۆرایبی کردن: جیه‌یشتن.

خه‌رار: جوړه ته‌نراویکه تووتنی تی ده کری.

خه‌رت: به‌رانی سێ ساله، به‌رانی هه‌راش.

خه‌نیم: نه‌یار، دوژمن، په‌قیب.

خه‌وووک: کوشته‌خه‌و، که‌سیک وازووری خه‌و
پێ خۆش بی.

خیزه‌ر به‌ستن: به‌شوین یه‌کترا‌پویشتن.

خیسه‌ کردن: خێچه‌ کردن، سه‌یر کردن،

ته‌ماش‌ا کردن، وردبوونه‌وه له شتی‌ک.

خیوی مه‌ر: مه‌ردار.

«د»

داب‌ر کردن: بر‌دان، داگیر کردن، ده‌ست به‌سه‌ر

به‌شیک‌دا‌گرتن.

نیوانی ران و په‌راسوو.

خاوه: سه‌رانه‌یه که وابه‌نا‌ره‌واله‌ خه‌لکی
ده‌ستینری.

خپ هه‌لاتن: خپ بوون، له‌ جووله‌ که‌وتن.

خپ هه‌لدان: کوژدنه‌وه، سواری سه‌ری یه‌ک
کردنه‌وه، کوژدنه‌وه‌ی می‌گه‌لی بلا‌و و لیک

په‌ویوه.

خزمولیزم: که‌سوکاری نزیک.

خم لی شیوان: سه‌ر لی شیوان.

خواستوخ: نه‌دار و سوال‌که‌ر، بێده‌ره‌تان.

خوبزه: خزمه‌تکار.

خوت و خۆرایبی: بێه‌وده، پاک و پووک،
له‌خۆرایبی.

خوړین: چه‌م و رووباریکه وائو‌ی تیدا‌به‌ خوړ
پروا.

خوسار: زوقمی سه‌ر زه‌وی که‌ بیینری.

خوسته: جووله‌ی که‌م.

خوش: ده‌نگی دۆشین.

خووز تی‌گه‌رانه‌وه: هاتنه‌وه سه‌ر حال،
باشبوونه‌وه‌ی نه‌خۆش.

خۆ له‌گه‌ز دان: دریز بوون، پاکشان.

خوین ده‌لان‌دن: خوین پرشتن.

خوینگر: که‌سوکاری نزیکی کوژراو، نه‌و

دایکه دزه: هاوبه شی دز، که سیک واله تالانی
مال و سامانی خه لک هاوکاری دزان ده کا.

ددان لیک کرۆژتن: هه ره شه له یه کتر کردن،
دوژمنایه تی کردن.

درپیدان: ریگه کردنه وه، شکاندنی سه ف و
ئاپورای خه لکیک که لیک کۆبونه وه.

دروینه وان: دروینه فان، سه پان، پاله، جووتیر،
وه رزیر.

دریژدادری: زۆربیزی، چه نه وه پری، بیژۆکی،
زۆر گوتنی قسه ی پر و پوچ.

دریژداهۆل: دریژۆکه، دریژ، دریژ و کز.

دلچه راندن: خوشرابویری.

دواژۆ: ئه و که سه ی له دواوه ی میگه لی ده پروا،
دواشوان (تیب: به ئاخیرین که سیش ده گوتری و
له دهسته ی سواراندایه).

دورناس: سه رناس، پسپۆر.

دومان: مز، ته م.

دونگه کردن: هه ست پی کردن،

سۆسه کردن.

دووبه خته کی: شانس و به خت، ریسک.

ده خو نووسان: به غار هه لاتن، پا کردن به
خیرایی.

دهربایست: هۆگر.

دهربایستی کهس نه بوون: کهس به گزنگ

دابه سته کردن: به ستنه وه و به ختیو کردنی ئاژه ل
بۆ قه له و بوون و گوشت گرتن.

دادوبه ست: داوبه ست، کرین و فروشتن.

داردان: کۆگای دار و ئوردوو، مدبه قی
ئوردوو وان.

دار کهر: که سیک و دار و ئوردوو بۆ سووتاندن
کۆ ده کاته وه.

دارسان: دارسان، پاسان، په لاماردان،
هوروژم بردن.

داروبه رد: هه موو شت، هه موو ولات.

داروداهات: مال و سامان.

دارومال: سامان، مال و سروه ت.

داشت کردن: هیشتنه وه ی ئاژه لی مینه بۆ
سکوزا، پاگرتنی ئاژه ل بۆ زاوژی.

داشدار: داژدار، چاوسوور، سه ره ره ست،
که سوکار، لایه نگر.

داکرووساندن: تالان کردن.

داکوتان: له شوینییک مانه وه بۆ ماوه یه ک.

دانگه: شوینییکه له خواره وه ی مالان یان له
ئاقاری گوندی وازستانان تفاقی لی پۆده کهن بۆ
ئه وه ی مهرومالات لی بله وه پری.

داوین بادان: هانا بردن بۆ، پارانه وه له بهر.

داوه شانندن: ده ست هه لیتانه وه و لیدانی
شتیک.

ده شته کی: خه لکی دپهاتی ده شتایی،
سه حرانشین (تیب: به گیاندار و گول و گیای
ده شتیش ده گوتری).

ده گا: دی، گوند، ناوه دانی، ناوایی.

ده لاندن: پرژاندن، پرژاندن.

ده لبودوپ: جلو به رگی گه وره و فش، لیاسی
گوشاد و فراوان، هه راو.

ده لینگ: له ته ژنو بو خواره وه.

ده له چه بی: پهستی و میچکه میچکه کردن
بو ته م و تهو، به ده وروپشتی که سیکدا هاتن و
قسه ی نهرم کردن له گه لی بو ته وهی کاری پی
ئه نجام دهی یان دلی رازی که ی، پیراموسی،
گلک بادان.

ده ماخچاخ: شاد، به که یف، به ده ماخ.

ده مه ر قو پان: پانتول، پاتول، پانک، شه لواری
کوردی.

ده مه لاسکه: لاسایی کردنه وه.

ده وار: ره شمال، پارچه ی ره شمال، په لاسیکی
پانی دریژی ته خته ته خته ی لیکدراوه واله
موو ده چنری و کوچه ری هه لی ده دن (تیب:
به مالاتی مالی وهک ولاخ و هتدیش ده وار
ده گوتری).

ده وار نشین: کوچه ری، ره شمال نشین.

ده وده واننی: کتیه رکئی، پیشبرکی.

نه زانین.

ده رماندار: نه خو شه وان، په رستار.

ده ره له بوون: له نا کاو تو وره بوون.

ده روست هاتن: باشار کردن، به رگری کردن،
پی ویران، پی وهستان.

ده سازو کردن: ده سته مو کردن، که وی کردن،
پام کردن.

ده ست به رووه نان: بیهوا کردن، قه بوول
نه کردن، به جینه هینانی داواکاری.

ده ستدار: خه لکی به ده سه لات.

ده سته برا: هاو پئیانی کور.

ده سته خوشک: هاو پئیانی کچ.

ده سته وپاسته: دار وده سته، که سانیک که زور
لیک نزدیک و کوریککی داخراویان هه یه.

ده سته ونه زهر: چاوه پئی فهران.

ده سخته روئی: فریو دران، ته فره دران.

ده سک له دوو نه کردن: ده روست نه هاتن،
باشار نه کردن، تانه کردن، پی نه ویران.

ده سکه وسار: هه وسار، ده سته و جلوه.

ده سکیس: سیخور، که سیک که هاو دهستی
ده کات له پیلانگی راندا.

ده سنده خوری: چاوله دهستی.

ده سه ره وه نه چوون: لی خوش نه بوون.

راوهستاندنهوه: راوهستانهوه، راگرتنی مهر له
لهوهپین.

رایه کهوتن: له توانادا بوون.

رایه لویو: تانویۆ، قهواره، چوارچیوه.

رست: یاسا، نهریت.

رستکه: نهریت، داب، رهسم، عادهت.

رستورهسم: دابونه ریت.

رک: هه ورازی سهخت.

رکیف: ئاوزهنگی.

رکیفکوت: توند تیپهپین به ئهسپ، تاودانی
ئهسپ به توندی.

رهموده: هوگر، گیرۆده.

رهموزن: دیویکی ناشیرین، به کهسیکی
ناشیرین دهوتری.

روو لی هه لایویشتن: تکا کردن و پارانهوه
له بهر کهسیک.

رووته له: ره شوپووت، هه ژار، بیبه رگ.

رۆندک: ئهسرین، فرمیسک.

روهک: گیا.

ره پیچهک دان: قوله پیچ کردن.

رهت: هزر، فکر، ئه ندیشه.

ره تاندن: به په له وه پیش خو دان و پرادان، هیتان
و بردنی گیاندار.

دهوره و دووکان: سهردهم، سهردهمی دهسه لات،
سه رین.

دهوه: ته پاله ی به دهست دروستکراو.

دیده: خوشکی گه وره.

«ر»

راتله کاندن: بزواندنی کهسیک به توندی بو
ئهوه ی له خه وه لهسی.

راخوپین: هه ره شه کردن.

راژوور: ئه وه که سانه ی وا له ئاستی سه ره وه ی
کۆمه لگه دان.

راستان: دهشتایی، تهختایی، گۆرایی.

راسته ری: یه کراست، یه کسه ر.

راسه ر: دهسترۆیشتوو.

راسه ر کردن: دهست به سه ردا گرتن،

تالان کردن.

راشکان: شه و درهنگ بوون، درهنگ بوونی شه و.

رامووسان: ماچ کردن.

ران: رانه مهر، میگه ل.

رانان: پیشان دان، رانواندن، نشان دان.

راویچکه: له شوینیکی تایبه تدا ئه مسه روئه و سه ر

کردن، هاتوچۆ کردن له شوینیکی تایبه تدا.

«ز»

زاروتفنك: ده مولووت.
 زاگه: شوینی له دایكبوون.
 زامهت: دهر، زام.
 زاوژاتوول: به چكه و مه چكه، مندال.
 زباره: هه ره وهز، هاریكارییهك كه به
 گه له كومه كی ده كری.
 زرتنه: زه قه ی چاو.
 زرتنه زرت كردن: به زیتی و به زه قی چاو له
 شتیك كردن.
 زركو: تفاق، گیایه كه بو ئازه ل داده نری.
 زروژه نگیانه: مت و مووروو، سلسله و پلپله.
 زگار: بیزار، وه پرهز.
 زمیروزه خیره: پاشه كهوت.
 زوپ: زهق.
 زورهان: زور پیر و كه نهفت.
 زوورك: ته پۆلكه ی بچووك له ده شتایی و
 گۆراییان.
 زهر كردن: له وه پینی مه رومالات له نیو زهویی
 خه لك.
 زهردوماه: كیوی به ردینی زور بلیند و ئه سته م.

زه ژوودان: خه لوزدان.
 زهسا كردن: بی پازی بوون.
 زه شانگ تیکه وتن: كاتیک به فر ده تویتته وه،
 شاخ و کیو خال به لکه ده بی و زهوی رهش
 ده چی كه به و حاله ته ده لاین ره شانگی تی
 كه وتوووه.
 زه شان و سپیان: مه روبرن، میگه ل.
 زه شایی: خه لکیك و امه زرا و مووچه یان نییه.
 زه شمال: چادرو چیغ، تاو ل.
 زه شه مال: گا، مانگا، جوانه گا.
 زه مووزن: ده عبای سهیر.
 زه نگ هینان و بردن: بزركان به هۆی
 تووره بوونه وه.
 زه نیوهینان: پهروه ده كردن، به خیو كردن.
 زه هه نده: دهر به دهر، په رته وازه.
 زه وته: پیریك كه قاچیک له سه ر گۆرپیه.
 زیج كردنه وه: چیر كردنه وه.
 زیچكه به ستن: به شوین یه كدا رویشتن،
 قه تاره به ستن، خیزه ره به ستن.
 زری دهر كردن: ریگه دۆزینه وه.
 زریك: ریسا، یاسا.
 زریل: جه نگه ل، دارستان، ریستان.
 زریونگی: ریواری.

ژاوه هاتن: دهنگه دهنگی تیکه ل و پیکه ل و
له سه ریه ک، حه شیمه تی زۆر.

ژووورک: هه وراز، سه ره ره ژووور.

ژهنرالی نۆژدار: گه و ره ی ئەفسه رانی پزیشک.

ژیکه له: جوان، په زاسووک.

ژینگار: ژیانی گشتی، ژیانی به کۆمه ل.

ژیوار: چلۆنایه تی ژیان، دۆخی ژیان، په وتی
ژیان.

«س»

ساره ما کردن: کار و به رخ له گه ل دایکیدا
بو که ژ بردن هه تاله و ی دایکیان بمژن و فیری
له وه ری بن.

سام: ئەندیش، ترس.

سام وه سه ر سامی... که وتن: شکانی ترس
له که سیک یا شتیک.

سان: سولتان، گه و ره، خان، ئاغا.

ساوه ساو کردن: ته مبه لی کردن، سستی کردن.

سایه ک: سییه ر.

سپۆک: سه رامبردوو، که سیک که به رگه ی
سه رما ناگری، که سی که له به رامبه ر سه رمادا
لاواز و هه ستیاره.

زه غه لی کردن: ته مبه لی کردن، خۆدزینه وه له
کار، ده غه لی کردن.

زه ند: باسک، قۆل.

زه ندۆل: ده ره ی باریک و ته نگ.

زه نگو: رکیف، ئاو زه نگ.

زه نگین: ده وه له مه ند، خاوه ندار.

زه و: زان، زاوژی.

زه واد: نان، چیشته.

زه واد برین: نان خواردن.

زه و هاتن: زاوژی کردن.

زه و یکیلن: وه رزی ر، جووتیر.

زبته له: زیت، وشیار، زیره ک، ئازا.

زب رکفت: زیرن، ئاو ه زی ر.

زبرگن: پیس، چلکن.

زینده وار: مه رومالات (تیب. له واتای گشتیدا،

زینده وار بو هه موو گیانله به ریکی زیندوو دیته
به کارهیتان).

زیوار: قه راخ، لیوار.

«ژ»

ژار: هه ژار.

سەردان کردن.
 سەر دەدوونان: بە شوین کە سیکەو بوون، شوینی هەلگرتن.
 سەر دەسوئی نان: سەیر کردن، سەر پێداگرتن، تەماشای کردن لە پەسیوانرا.
 سەر سوئنگە: شینەیی، ئارامی.
 سەر گەشتە: سەر لێشیواو.
 سەر گێر: شوینی پاگرتنی مەر و مالات لە هەواری.
 سەر و سەکت: سەر و سیمما.
 سەر و دەروو دان: سەر و سامان دان.
 سەرین: دەوران، سەر دەم.
 سەر ینگا: بانج، بالیف، بالیف.
 سەر ینگار: سنور، قەراخ.
 سەرە تاتکی: سەر خوار کردنەو و تەماشای کردنی شتیک، سەیر کردنی شتیک بۆ ئەوێ بزانن چیه و چ باسه.
 سەرە سوؤدرە: فیتنه، قولە فیتنه، مایه فیتنه، ئاژاوه گێر، ئاگره لایسین.
 سەرە وارە: سەرە ولێژی.
 سەر غلەتی: تەنگانە.
 سەر فان: زنجیرە ی کێوان.
 سەر گ بە حەسار پێ کردن: لێدان و

سندم: پێوەندی ئاسن کە لە پێی گاجووت دە کرئ (تیب: گاجووت بە رەشە و لاخیکی نیر کە واپی نابیتە سی سالی، دە گوترئ کە جووتی پێ دە کەن یا زەویی پێ دە کیلن).
 سوو تمان: ئاگر تیبەردان.
 سوو کە گرانه تی: پاراتیفوئید.
 سوینه: تەشتیکی گەورەیه.
 سوخرە: بیکاری.
 سووسە کردن: سۆزە کردن، هەست پێ کردن.
 سەر بە هەش: بە دەبەخت و لێقە و ماو.
 سەر اسوئی کردن: سەر انسوئی کردن، چاوگێران، بە سەر کردنەو.
 سەر ان: بەرزایی، سەر شاخان.
 سەر اوهرد: سنور.
 سەر بادان: توورە بوون.
 سەر چەوتی: بەدحیسایی، قەرز کویری، مافخۆری و نەدانەوێ قەرز.
 سەر پیکەو هەنان: بریتیه لە پیکهتانی ژیانی هاوبەش.
 سەر پێوەنان: رویشتن بۆ شوینییک بە تیکراییی.
 سەر دەبەرنان: سەر هەلێنانەو،

کوتانی زۆر.

سه‌گوشوان هاتنه‌وه: له‌ده‌ستدانی
مال‌وسامان، ده‌سته‌تال بوون.

سه‌لپته: ژنی بیحه‌یا و بیشه‌رم، ژنی زماندریژ.

سه‌له‌ف کردن: غاردانی و لاخ، ته‌رات.

سه‌مه‌ل: لاسکه‌گه‌نمی‌گیره‌کراو.

سه‌نگوبه‌ردنان: شاردنه‌وه، له‌ژیر زه‌ویدا
شاردنه‌وه، به‌رد له‌سه‌ر دانان، دوور خسته‌وه
له‌به‌ر چاوان.

سه‌نگوسووژن کردن: گه‌ران به‌که‌ئین و
قوربناندا.

سه‌نگوسووک کردن: هه‌لسه‌نگاندن.

سیله: گوشه‌ی چاو.

سیواد: سپیایی به‌یانی و سوورایی ئیواران.

سیره‌وجه‌فته‌لی گرتن: پروانین به‌وردی،
تیروانین، سه‌رنجدان.

«ش»

شاپلپته: داریکه‌وا سه‌ریکی په‌رۆی پیوه
ده‌پینچن و ئینجا به‌ئاگر دای‌ده‌گیرسینن.

شاتوشوت: شاته‌شات کردن، هه‌را و ده‌نگی
بیشه‌رمانه، هه‌ره‌شه.

شام: شامات، قامیشه‌لان.

شتاق: هیچ‌کام، هیچ‌که‌س، هیچیان، هیچ.

شتی خو‌راییی: شتی بی‌که‌لک.

شلخه: پووره‌ی هه‌نگ.

شلومل: جوان.

شلوی بوون: نار‌ه‌حه‌ت بوون، وه‌سه‌ر خو
هینان، تیک چوون.

شووره: دیوار، دفیر، باروو.

شووره‌دان: دیوار کیشان.

شه‌ته‌ک دان: به‌سته‌وه، گری‌دان.

شه‌دار: شتی شیدار، نمدار.

شه‌ربه: جامیکه‌واله‌گل ساز کراوه‌بو
ئاو‌خوار‌دنه‌وه‌ی.

شه‌رناختیوی: ته‌راتین، بازبازین، هاتن و چوون.

شه‌ره‌قو‌چانی: شه‌ره‌به‌ران، شه‌پرکردنی دوو
گیاندار به‌سه‌ر، شه‌ره‌شاخ، شه‌ره‌شوق.

شه‌لتاخ: ته‌شقه‌له، بوختان.

شه‌وبات: چیشته‌کوئی شه‌وی، به‌رماوی شه‌و،
غه‌زای کوئی شه‌و که‌بو سبه‌ی ده‌مینته‌وه.

شه‌و‌کو‌ر: کو‌ر و کو‌بوونه‌وه‌یه‌ک‌واله‌شه‌ودا
بگیری.

شه‌وین: شه‌واژو‌کردنی می‌گه‌ل، له‌وه‌پاندنی
می‌گه‌ل له‌شه‌ودا.

غہلبہ غہلب: دہنگہ دہنگ، ہہراوزہنا.
غہوارہ: بیگانہ.

«ف»

فر کردن: خوار دہوہ، ہہللووشین، ہہلقوراندن،
خوار دہوہی یہ کجی شتیگ.

فراژوو بوون: فراژو بوون، گہورہ بوون، ہہلدان.
فراوین: نانی نیوہ پو، نہ ہار.

فرکہ پی کردن: دہرپہ پاندن.

فروفیشال: خو پانان، سینگ دہرپہ پاندن.

فہراقی رہش لی برین: کوشتن.

فہسال: شیوہ، قیافہ.

فہلہ: کریکار (تیب: لہ کوردیدا بہ خہلکی
مہ سیحیش فہلہ دہ گوتری).

فینگہ فینگ: دہنگی گریانی زور بہ لووت.

«ق»

قات وناز: دہگمہن.

قاتی: پازی، خو شحال.

قار: خہم.

شہ و کویر: گیانداریکہ وا بہ شہ و چاوی نایین،
کہ سیک کہ شہوانہ نہ توانی بہ خہ بہر بی.

شینبؤر: شینی مہیلہ و پور، شینی مہیلہ و خاکی،
کہوہی ٹامال پور (تیب: جگہ لہوہ، پور مہر پیکیش
وا سہر و گوپی شین و لہشی پور بی، ٹہو و شہیہ
دیتہ بہ کارہینان).

شینورہش کردنہوہ: زور لیدان، زور
تیہلدان.

شیدوبید: شان و شکو.

شین: جوان، شہنگ، قہ شہنگ.

شیو: شام، نانی شہوی.

«ع»

عور ووس: لہ پہ گہزی پوروس.

«غ»

غلوور: غللوور، لہ خو بایی، بہ فیز، بہ دہ عیہ.

غورابی خہو: غورابی خہو، شیرن خہو،
خہوی شیرن.

غہزرین: خہزرین، وہ ک بہراز توورہ بوون،
توورہ بوونی بہرازانہ.

قام: گۆرانی، مه قام.

قرم لی خوش کردن: مرخ لی خوش کردن، به ته مای شتیک بوون، خو لی خوش کردن، ته ماح له شتیک کردن.

قرنوو: ده عبايه کی بچووکه که به ئازهل و مروقه وه ده نووسی.

قروفر: خو هه لکیشان، فرویشال، خو پاران.

قرووسکه: دهنگی گه ماله له کاتی نازاریگه یشتندا.

قرین: ده مه قاله.

قره و بره: ناکۆکی.

قلیبوونه وه: سه ره و نخون بوونه،

سه ره و ژیر بوونه وه، پرووخان.

قوله بنه: قه له و.

قوله سینگ: بزماړیکی قوله و نه ستووره

قووچ: به رزایی.

قۆرده ماخ: لووتبه رز، لمبۆزبند، خو پێ زۆر.

قه تاره بهستن: رپچکه بهستن، ریزبوونی گیاندار.

قه ننه یه ک: به نه ندازه ی کیشانی قه ننه یه ک

(قه لیانیک)، قه ننه کیشیک، خیرایه کی،

ده موده ست، بی سیودوو، مه و دایه کی که م.

قه وته: هه په مه ی خه لک، جه ماوهر،

حه شیمه ت.

قه یار: زیاده ی سمی و لاخی یه کسم (تیب): قه یار کردن یا چوونه زگ قه یاری، واته رین و تاشینی سم و نینۆکی زیادی و لاخی یه کسم به بره بند و سم تراشی).

قیچه ک: بریک، توژیک، که میک.

«ک»

کابراوچه یرا: فلان و فیسار، فلا نه که س.

کارانه: هه قده ست، مووچه.

کاروانه کردن: زۆر هاتوچۆ کردن له شوینیک.

کاره کهر: کلفه ت، ئافره تی ئیشکه ره له مالی خه لک، ئافره تیک و ا به رده ست و له مالان ئیش ده کا.

کالان: قاپی خه نه جر، غه لاف.

کالمه کال: زه ویی چیتراو و به یار.

کاله داکه ندن له شوینیک: میوانی ماله که سیک بوون.

کاله درانه: پاره و هه قی به ریدا رویشتن بو نه جامدانی کاری که سیک.

کانیلکه: کانی بچووک.

کاوان: کویتان، کووسار.

کاولاش: مالیک که بچووک و هه زارانه یه (تیب: له که لاوه ی ناشی و هرگیراوه).

كۆدەوبە يار: ئەو زەبۇبىيەى وانە كىلرابىي .
 كۆرژن: حىلەى ئەسپ .
 كۆرگە: مەجلىس، جىيى كۆبۇونەوھى چەند
 كەسپىك .
 كۆزىلكە: كۆبۇونەوھ .
 كۆسالان: كۆساران، ھەواران .
 كۆلۇو: بىكى گىاي تالۇوھ كە وەك سووتەمەنى
 كەلكى لى وەردە گىرى .
 كۆلىت: كۆلىت، مالى بچووك و ھەژارانە،
 ھۆدەيەكە والە كۆلكە و دار و گەلا ساز دەبى و
 گلەبانىكى كەم دە كرى .
 كۆمار: كۆمەلىك پەشمال، چەند پەشمالىك و
 بەيەكەوھ لە شوپىك ھەلدراىن، كۆمال .
 كۆن: تەختەى دەوار، ئەو پارچە پەشەى و
 پەشمالى لى ساز دە كرى .
 كەپەنك: بالاپوشىكە والە لباد ساز دە كرى و
 شوان دەبەرى دەكا، قاپووت .
 كەدەر: خەم .
 كەركول و بارسووك: بىئەرك و بى
 دەردەسەر، ئاسوودە، كەسپىك و بەرپرسىارەتى
 ملكومالىكى زۆرى لە ئەستۆنەبى .
 كەرگە: دەستە .
 كەسىرە بوون: لەبەر ساردى و سەرما پەق
 ھەلاتن .

كەرنە ئاردى نىو دركان: لەنىو بردن،
 نەھىشتن، كوشتن، نابووت كردن .
 كرىن: زەبۇبى چەولكى سەخت، زەبۇبى رووت
 و بى گىا .
 كژ: وەرژ .
 كشتوكىاز: بىستانكارى، پەنىوھىنانى بىستان .
 كلارى: كلان، لارى بوون .
 كلكە: كۆتايى، ئاخىر .
 كلپلە: كلپلەى بەفر، رنووى بەفر، پارچە بەفرى
 گەورە .
 كورپە: تىژ .
 كورپىژگە: كورپى بچكۆلانە، كورپى بچووك .
 كورپەحەيران: دۆست و دەستگىرانى كورپ،
 دلەستىن .
 كورپەك: ناوھند، چەق .
 كوودەلە: فەرخەبەراز، بىچووھ بەراز، بزلەبەراز،
 بپوھلە .
 كۆتان: شوپىكە و شەوانە مەر و مالاتى
 ھەوارى لى مۆل دەدرى .
 كۆچى سوور: مېرد كردن، چوونە ماله زاوا، بە
 بووكىك و گوازراپتەوھ دەلېن كۆچى سوورى
 كەدووه .
 كۆچەك: نازناوى پىاوى ئايىنى ئىزەدى .
 كۆختەمال: مالى ھەژارانە .

کیشه وه کردن: گواستنه وهی شتیکی له شوینیکیکه وه بو شوینیکی تر.
 کیوپاره: ناوچهی شاخوی، کوستان، چیا.
 کیومال: گهراڤان به دووی شتیکی له دهشت و کیوان.

«گ»

گازی کردن: ههرا کردن، بانگ کردن.
 گالوک: گوپال، گوپار، پهیاخ، تهیاخ، چوماخ، کوتک، زاگور.
 گاله دان: داخستن، پیوه دان.
 گاله کردن: حهشر کردن.
 گاله گال: دهنگه دهنگ، ههرا ههرا.
 گالیسکه: ئاره بانه، عاره بانه، عه ره بانه.
 گالیش: باره گیا، تهرمه کی گیا.
 گرا: یه خسیر.
 گراو: ئافره تیکه وا حهزی لی بکه ی، خو شه ویست.
 گراوی: دهزگیران، دلدار.
 گرنه تیها لاندن: بیانوو پی گرتن، په لپ پی گرتن، به هانه هیئانه وه.
 گرنبه غار: کیهرکیی هه لاتن، کیهرکیی

که ش تیگردن: خو ش بوونی ههوا دوی باران.
 که شکه لان: بهرترین شوینی ئاسمان، شوینی زور بهرز وادهست نایگاتی.
 که شمو نه شم: ناز.
 که لته کردن: نۆژه نکرده وه، چاک کرده وه.
 که له زه ری: زوری، تۆبزی، که له گیاه تی.
 که له شی: بویری، دلیری، ئازایه تی.
 که له لا: که وتوو، ماندوو، نه خو ش.
 که له می ری: بویری.
 که مده ست: هه ژار.
 که ندو کلؤ: ریگی پر له ئاریشه، کیشه، گیبه و کیشه.
 که ندوله ند: ته گه ره، کو سپ، کیشه و گری.
 که نده وه و کوژه وه: لیکۆلینه وه، که ندو کوژ، لیکۆلینه وه ی زور.
 که و په ر: نیوان دوو کیوان که مه ودایان لیک دووره.
 که وتووی: تیفووس.
 که وی کردن: رام کردن، ده سازۆ کردن.
 که وین: نه شکه وتی بچووک.
 کیچ له که و لی که وتن: هه دانه دان، جوو له جوو ل، نه حه جمین.
 کیشه و به ره: که شاکه ش.

گه زاره: زمان، زبان.
 گه زاره کیشان: زماندریژی کردن.
 گه زورپه: پیوانه (تیب: ربه جوره ده فریکه وا
 دانه ویله ی پی ده پیوری).
 گه فوگور: هه رپه شه.
 گه فوک: هه رپه شه کهر.
 گه لور: خویری، بیکاره، به رپه لالا، گه لحو.
 گه له جووت: زباره و هه ره وه زی خه لکی ئاوابی
 بو پیکه وه کیتلاسی زه وی، کیتلاسی زه ویی به
 هاوکاری و یارمه تیی به کتر.
 گه له خان: هۆل، ژووری ئازه لی ورده له
 زستانیدا.
 گه له مپه ری: باوی زال، داب وره سمی زورینه ی
 خه لک.
 گه لی: دهره.
 گیاجار: میترگ، چیمه ن.
 گیله: گیله مه ر، میگه ل.
 گینگن: جینگل، جووله جوول کردن، بیتارامی
 له بهر ئازار، له جی خه ودا ئه و به روئه مبه ر کردن.
 گیوا: گیا.

ئه سب سواری.
 گزی: چاووراو، فیئل.
 گزیکار: که سیکه وا خه ریکی فیئل و ته له کانه،
 فیئه باز.
 گلاندن: فری دان.
 گل دانه وه: هیشته وه و راگرتنی شتیک لای
 خوٚت، شتیک یا که سیک لای خوٚ راگرتن.
 گلیر بوونه وه: کو بوونه وه.
 گورویی: هۆگری، ئوگری.
 گورینخ: در، گیانداری هار، بویر.
 گوشمه: گوژمه، گوشمه، میوه ی وشکراو و
 کوتراو.
 گووران: رسکان، پیگه یشتن.
 گوینچکه ته قی: گوئی قوت کردن بو قسه ی
 خه لک.
 گویرنیژ: گویدریژ، کهر، باره لگر.
 گو به ند: ئازاوه، بشیوی، به زم و هه را،
 ده نکه ده نگ.
 گو ربه ستنه وه: هاتنه دواوه بو هه لمه تدان و
 چوونه پیشه وه به گور.
 گو لمه ز: به زم وهه را، گزبه ن.
 گو نکه ل: جه نجال، به زم وهه را.
 گه رناس: دلیر، ئازا، میرخاس.

«ل»

لوور بوونهوه: چوونه خوارهوه.

لوقه لوق: قورته قورت، له قهله ق.

لویج: مشت، گولمه، مشت.

له باریکی و بنیسی دان: زور کز و لاواز
بوون، بیهیز بوون، نه خو شکه و تیک که بیته
هوی کز بوون و بیتاقه تی مرؤف.

له کار بوون: تیرله و پر بوونی میگه ل.

له کل دهر چوو: به شه زموون.

له په ستا: له سه ریه ک، بیپرانه وه، به شوین یه کدا.

له ته چن: سوال کهر، دهر و زه کهر.

له ژیللا: له خواره وه، له ژیره وه.

له سه ر ته ختی خونکاری بوون: له سه ر
ده سه لات بوون.

له گره: لیره، ئیره، لیره دا.

له گره ودوا: له مه به دوا وه.

له گره ولا: له مه به ولا وه.

له ورا: چونکه.

لیچق: لینچق، خاو و خلیسک.

لیر: جهنگه ل.

لینگ دان: به خیرایی لیخورینی نه سپ، به
خیرایی ئازوتن

لاپال: قه دی شاخ و کپو.

لاپانگ: گوشه ی چادر و ره شمال.

لاپره سه ن: خو تیهه لقوتین، بیگانه.

لاپهر: جیا، به ته نیا له گوشه یه ک، شتیک و
که و تیهه که ناره وه.

لاجانگ: نه ملاوئه ولای سه ر له نیوان گوئ و
چاودا.

له رایه لکه دا بوون: هاتو چۆ کردن له شوینیکی
تایبه تدا، راویچکه کردن له شوینیکی تایبه ت،
قه ده م لیدان له جیگه یه کی تایبه ت.

لاشیپانه: چوار چیره ی دهر گه.

لاکیش: قالی و حه سیری باریک و دریز،
فه رشی که ناره.

لاکه ی سه ر هاتن: سه ر له گیزه وه چوون،
سه ر گیزه گرتن.

لامیردان: شوینی تایبه تی میوان له نیو چادر و
ره شمالاندا.

لاوزان: کورانی جحیل، کوروکالی جوان.

لرف دان: خواردنی شت به ده ستو برد، به په له
شتیک خواردن.

لمبوز بلیند بوون: له خو یایی بوون.

«م»

دهسختنی مال و داهات.

مؤران: تهمومژ، دووکهل.

مؤره دیوار: دیواری گلین، شووره ی گل.

مهچهک لی توند کردن: له ئامیز گرتن، له باوهش گرتن.

مهپر چهقین: چهقینی مهپر و جوان له وه پانی له شوینیک (تیب. بۆ ئه وهی مهپر بچهقی، شوانه که میگه لی راده گری و ناهیلی بۆ ئه م لا و ئه ولا ههلی، تاکوو له شوینی دیاریکراودا بله وه پری، که ئه و کاره ی شوانیش مهپر چهقاندنه وهی پی ده گوتری).

مهپر خویدان: خوئی دان به مهپر و پهزان بۆ ئه وهی دوا جار باش ئاوی بخۆنه وه و چاک بله وه پین.

مهرز: زهویی نه کیلپراو.

مه ره زه جار: مه زرای برینج.

مهینه رخانه: شوینی مانه وه و حه سانه وهی مهیتهر (تیب: مهیتهر: خزمه تکاری ئه سپ، په ستر و په کسمانه).

میچکه: میینه، میینه ی گچکه، می.

«ن»

ناسه قامه ند: نارپک و نامونسه جیم (تیب):

مارز: زالم، زوردار.

ماشتن: مالین و گهسک لیدان، خواردنی نانی سه ر خوان و سفره.

مالداری: مهرداری (تیب: به دهست پیوه گرتیش ده گوتری له کاروباری کابانی و بنه وانی نیومالیدا).

مالۆچکه: مالی بچووک، خانووی چکۆله.

متومووروو: مووروو.

مرومشت: ده مه قالی، ده مه قره.

مسکین: په عیهت.

مشتوو: دهسکی خه نجهر.

مشه: زوری شت، شتی زور و به لاش.

مل بادان: ناچار کردن.

مل سووراندن: دزایه تی کردن، نه په ژراندن.

ملکوماش: زهویوزار.

ملومۆ: گهپان به شوین خواردندا، گهپان بۆ وهچهنگ خستنی مال و سامان و پاره.

مووجه و به ره: زهویوزار، مه زرا.

مووره دار: ئه و داره ی وا پراییته وه و له ت له ت کرابی، داری کوت کوتکراو.

مووشه: گهپان به شوین خوراک، گهپان بۆ

نیز: برسیتی.

نیوبه‌ند: نیوه‌راست، نیوان، ناوه‌ند.

نیوه‌نیوه: ورده‌ورده، پرکه‌پرکه.

«و»

واق له‌باوه‌ش نه‌هاتوو: ژنی وه‌جاخکویر،
وه‌جاخکویر.

وتوویره: قسه‌کردنی له‌به‌ر خۆوه، ویره‌ویره.

وراق: ژووری گه‌وره، گه‌وره.

ورده‌مال: مهر و بز.

ورک: په‌لپ، بیانوو.

ورووگان: کۆبوونه‌وه به‌سه‌ر شتی‌کدا، له‌شتیک
یا که‌سیک هالان.

وزاق دان: ته‌کان دان و خۆ‌هه‌ل‌دان، بازدان.

وئس‌وولسات: مه‌رومالات، پروپاتال.

ونجر: له‌ت‌له‌ت، هه‌ل‌دیره‌ل‌دیره، تیکه‌تیکه.

وه‌باژووور که‌وت‌ن: هه‌وا و که‌لکه‌له‌ی
ئه‌نجامدانی کاریک که‌وتنه‌سه‌ری مرووف.

وه‌چی کردن: سه‌روه‌ده‌رنانی نیرتک و
کورۆکی گیا، چه‌قه‌ره‌دان، چه‌که‌ره‌دان.

وه‌نه‌وز: خه‌ونوچکی، بۆرژان، ویژینگ.

وینر: واتا، مانا.

سه‌قا: نه‌زم و پریکی، سه‌قامه‌ند: خاوه‌ند پریکی و
نه‌زم و ئینسیجام).

نزار: په‌سار، نيسار، شوینی فینک و تاوگر له
داوینی کینو، شوینی باگر.

نکال: لایه‌ن، لا.

نوا: که‌په‌تی به‌فربارین، هه‌ر جاره‌ی وا به‌فر
ده‌باری.

نوچک: نووک، تیزایی، ترۆپک.

نوقلانه‌لیدان: فال‌گرتنه‌وه، کتییگرتنه‌وه، گوته‌ی
شتیک بۆ که‌سیک له‌پیش روودانیدا.

نووته‌که: تاریکایی زۆر، شه‌وه‌زه‌نگ.

نۆبه‌تی: ته‌ب.

نۆته‌کردن: پاشه‌که‌وت کردن.

په‌سه‌نداز کردن.

نۆژین: مۆدیرن، تازه.

نه‌تره: زهنده‌ق، وره.

نه‌ته‌وی: دوژمن، ناحه‌ز، په‌قیب، خوینخۆر.

نه‌خۆشه‌وان: نه‌خۆشه‌قان، په‌رستار، ده‌رماندار.

نه‌رمه‌بری: زمانلووسی.

نیر: نیلی جووت، داریکه‌ده‌خریته‌سه‌ر ملی
دوو‌گیا دوو‌ولاخی تر بۆ جووت پی کردن.

نیره‌وه‌ز: کور، پیاو، پیاوی مال، سه‌ره‌په‌سته‌ی
بنه‌ماله.

درووست، گه پاندنه وهی گا له سهر خهت، هینانه
سهر ریگهی راست، چاک کردن، باشکردنی
شتیکی هه له.

هه سه م: پرنوو، کلئله.

هه لاژیان: هه لاژین، دریژ بوون، پراکشان.

هه لاله چی: چاردهر.

هه لباردن: تیپه رین له شتیک، گوزه رکردن له
شتیک.

هه لپه: په له.

هه لتووته کان: جۆره دانیشتیکی گه ماله.

هه لچوقین: هه لله رزین، له رزین.

هه لکالین: به ئیره یی باسی که سیک کردن،
له پرووی ئیره یی و حه ساده ته وه باس و ته ماشا
کردن.

هه لکورمان: کز کردن له لاپه ر و که ناراندا.

هه لمه دووک: هه لم و هالاو.

هه لنان: پیندا هه لگوتن، ئافه ریم کردن،
گه وره کردنه وه.

هه لنه گیران: ته حه مول نه کردن، تاقه تی شتیک
نه گرتن.

هه لوینین: کو کردنه وه و گو لوله کردنی بهن،
هه لکردنه وه ی هه ودا.

هه لهت: شوینی سهخت.

هه له سوون هینان: هه لسوکه وت کردن له سهر

ویزه: دهنگی گولله.

ویزه نگ: ئاوزه نگ.

«۵»

هانکه هانک: نرکه نرک، هه ناسه پرکه بوون،
نه فهس گیران.

هاوانته: هه وهنته، هاسان، ئاسان.

هاویر: لیک جیا کردنه وه ی مه ر و به رخ.

هوبه: ئوبه، چه ند ره شمالتیکه وا له شویتیکدا
هه لدرابی، دهسته ختیه تی خیلاتان.

هونه هون: گریانی بیپرانه وه به دهنگی ئارام.

هه ترهش: زنده ق، بویری، غیرهت، زیپک.

هه تله بوون: لاری بوون، کلان، له دهست
دهر په رین.

هه را کردن: بانگ کردن، گازی کردن.

هه را کردن: پراکردن بو پرداگرتن به که سیک
یا لیدانی نه و.

هه راو: فره وان، فش و فۆل، گه وره و گوشاد.

هه رده بان: کو سار، شوینی به رز.

هه زار به هه زار: سه ره ره و خوار و هه لدیری زور
دوور و دریژ.

ههس دان: بریتیه له هینانه وه بو سهر باری

